ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμός Φύλλου 112
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2012
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

2012

2012
Τώρα έχουμε την εμπειρία για ένα πολύ
καλύτερο δρόμο. Μακριά κι αντίθετα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...
...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Σύντροφοι/συντρόφισσες και φίλες/οι,

Ένα από τα διαχρονικά προβλήματα κάθε τεχνικού της εξουσίας είναι η πρόβλεψη και γενικότερα η αντιμετώπιση καταστάσεων. για τις οποίες μέχρι εκείνη την στιγμή δεν υπάρχουν διαθέσιμα συγκρίσιμα μοντέλα ή, αν υπάρχουν, έχουν δοκιμαστεί σε διαφορετικές πολιτικές ή κοινωνικές συνθήκες ή ακόμα και εποχές.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις τα βήματα είναι υποχρεωτικά αργά και οι συνολικότερες κινήσεις μετρημένες, έτσι ώστε να μην προκύψουν ανεξέλεγκτες κοινωνικές αντιδράσεις, αλλά και για να μην χαθούν -και αυτό είναι σοβαρότερο- δυνατότητες χειραγώγησης που δεν μπορούν να αντικατασταθούν. Το πρόβλημα, λοιπόν, που στην πραγματικότητα αντιμετωπίζουν οι κυρίαρχοι δεν είναι η διαχείριση μιας κρίσης, έτσι όπως αυτή ορίζεται με οικονομικούς ή άλλους όρους, αλλά η αποδοχή της ύπαρξης της από όσους θα δεχθούν άμεσα ή έμμεσα τις καταστροφικές συνέπειες των ήδη ειλημμένων αποφάσεων τους.

Αν, λοιπόν, κάποιος αποδεχθεί την ύπαρξη της κρίσης, εξοικειώνεται και με την ιδέα μιας επικείμενης καταστροφής, που απλά ελπίζει να μην ισοπεδώσει τον ίδιο. Όσο μετατίθεται η επικείμενη καταστροφή παραχωρείται χρόνος στους υπηκόους να συμβιβαστούν με την ιδέα ότι τίποτα δεν θα μοιάζει με την παρελθούσα κατάσταση που βιώναν, τους δίνεται πάντα ελεγχόμενα η χρονική πίστωση να χωνέψουν σ' άλλη γλώσσα αυτό που τους επιβάλλεται ως αναπότρεπτο. Έτσι, στην ουσία δεν υπάρχει το τελικό σημείο που εκδηλώνεται η καταστροφή που επαπειλείται, γιατί έχει ήδη συντελεστεί τμηματικά, σε ακόλουθους χρόνους, και σε κάθε πεδίο με οργανωμένο και καθοδηγούμενο τρόπο, όχι βέβαια από τις «σκοτεινές» δυνάμεις της «αγοράς», αλλά από το σύνολο των συνιστωσών της κυριαρχίας.

Ο φόβος που επιχειρείται να μεταγγιστεί με κάθε τρόπο στους εξουσιαζόμενους ανθρώπους στον ευρωπαϊκό νότο, είναι η επιστροφή σε ένα παρελθόν που ταυτίζεται με την υπανάπτυξη, την φτώχεια, τις μηδαμινές δυνατότητες κατανάλωσης, συνθήκες που ταυτίζονται στην συλλογική μνήμη με τις συνέπειες της τελευταίας παγκόσμιας ανθρωποσφαγής. Υπονοείται μ' αυτόν τον τρόπο ότι όλοι θα πρέπει τουλάχιστον να είναι ευχαριστημένοι αφού παρ' όλα αυτά η «ειρήνη» παραμένει ως ένα σταθερό κεκτημένο για τους ευρωπαϊκούς πληθυσμούς.

Εορταστικές ιστορίες

Χωρίς αμφιβολία, το 2011 θα μπορεί να χαρακτηριστεί ως το «έτος Καρατζαφέρη». Πάνε κάπου δώδεκα χρόνια από τότε που το πρόβατο έφυγε από το μαντρί (κατά την ρήση του Ευάγγελου Αβέρωφ) και ακόμα να το φάει ο λύκος. Τώρα, ο αυτοδημιούργητος κυρ πρόεδρος του ΛΑΟΣ μετρά 16 βουλευτές, 2 ευρωβουλευτές, 4 μέλη στο Υπουργικό Συμβούλιο και –κρατήστε το αυτό για αργότερα– σύμφωνα με κάποιες δημοσκοπήσεις πρώτος σε δημοτικότητα ανάμεσα σε όλα τα πολιτικά πρόσωπα! Την ίδια ώρα που το Πασοκ κονιορτοποιείται (αποχώρησε ως και ο Νίκος Μπίστης...!) και η παράταξη των Συντηρητικών σπαράσσεται, ο Γιώργος Καρατζαφέρης απολαμβάνει τις καθημερινές κολακείες από τους «συνεργάτες» του, που στην κυριολεξία χρωστούν την ύπαρξή τους σε Αυτόν.

Τι θα ήταν τώρα ο Βορίδης, η «κοντή πορτοκαλιά» κατά τον Καρατζαφέρη, αν δεν «την φρόντιζε με στοργή»; Ποιος απογείωσε τον Σπυρίδωνα-Άδωνη Γεωργιάδη από την γραφικότητα της trashtv, απευθείας στο Σίτυ του Λονδίνου ως εκπρόσωπο του ελλαδικού κράτους για θέματα ναυτιλίας; Το να ανεβαίνει κάποιος δεν σημαίνει, βέβαια, ότι φτάνει πάντα στην κορυφή. Μπορεί πχ να γίνει ο καλύτερος σουβλατζής της γειτονιάς, αλλά δεν σημαίνει ότι μπορεί να ανοίξει αλυσίδα ταχυφαγείων...

Το απεχθές Μνημόνιο, που καταστρέφει την κοινωνία, που αφήνει δεκάδες χιλιάδες άστεγους και πεινασμένους, που διέλυσε τις «παραγωγικές δομές», που έριξε ως και αυτόν τον Παπανδρέου από την πρωθυπουργία, αυτό το ίδιο Μνημόνιο ήταν το «φιλί της ζωής» για τον Γιώργο Καρατζαφέρη που α- συμφερόντων, πριονίζοντας συστηματικά τους δυο «μεγάλους» τού περίφημου «κόμματος του Μνημονίου» με αντιπολιτευτικές κινήσεις τακτικής. Κάθε εμπνευσμένη τακτική είθισται να παίρνει το όνομα του δημιουργού της. Το «στρατήγημα Καρατζαφέρη» ξεπέρασε ήδη τα σύνορα της μικρής μας πατρίδας αφού ένα κυπριακό κανάλι αγόρασε τον κύκλο των μεσημεριανών εκπομπών του Προέδρου κάνοντας πλουσιότερο τον ήρωά μας κατά 168.000 ευρώ μόνον. Και λέμε «μόνον» γιατί η αξία ενός τέτοιου πονήματος είναι ανυπολόγιστη για τους Κύπριους πολιτικούς που –λίαν συντόμως– θα βρεθούν στις δαγκάνες της τρόικας...

Ακόμα και για καλές πράξεις είναι ικανός ο Γιώργος Καρατζαφέρης με τον άγραφο όρο ότι θα τον επαινέσουν αμέσως. Αν αυτό για διάφορους λόγους δεν είναι εφικτό, κανένα πρόβλημα! Θα επαινέσει τον εαυτό του από μόνος του! Παραμονή Χριστουγέννων και «στα μάτια πολλών ανθρώπων που ήρθαν στα γραφεία του ΛΑΟΣ ήταν χαραγμένη η απόγνωση». Ο Καρατζαφέρης, προσωπικά, μοιράζει σακούλες με γαλοπούλες και ανεβαίνει σε ένα πρόχειρο πάλκο για να βγάλει λόγο στους απεγνωσμένους αλλά κυρίως για να γιατρέψει την αθεράπευτη ανασφάλειά του...Ήταν τόσο αυθόρμητη η χειρονομία του Προέδρου να μιλήσει μπροστά στην κάμερα του προσωπικού του καναλιού και μάλιστα χωρίς έτοιμο κείμενο, ώστε δεν απέφυγε τους υφάλους της κουταμάρας που απειλούν και τον πιο έμπειρο κονφερασιέ. Το μικρό κοινό άκουγε με ανοιχτό το στόμα μυστηριώδεις διατυπώσεις όπως *«πέρασα από την φτώχεια»*(!) ή ότι *«κοιμήθηκα πολλά βράδια με μια τηγανητή πατάτα»*(!!) μην μπορώντας να καταλάβει... Ευτυχώς, ο Καρατζαφέρης θυμήθηκε έγκαιρα τον πνευματικό φάρο του Καραμανλή (τον πρεσβύτερο και όχι τον Ψευδοκαραμανλή) και βρήκε επιτέλους την ρότα του!

«Είχε πει ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ότι στέγνωσε η καρδιά του και η ψυχή του όσο καιρό ήταν πολιτικός. Δεν πρόκειται να στεγνώσω τη δική μου ψυχή. Θα την κρατήσω όσο μπορώ δροσερή. Εμείς θα παραμείνουμε πιστοί κάθε Χριστούγεννα να κοιτάζουμε τον διπλανό μας. Κάνουμε χειρονομία αγάπης κτλ».

Με το ένστικτο του επαγγελματία διαφημιστή, έχει γίνει ο καλύτερος τελάλης της «αναγκαιότητας» του περίφημου Μνημονίου και των φρικτών δανειακών συμβάσεων και μάλιστα τον τελευταίο καιρό παίζει χωρίς αντίπαλο. Κάτι γελοία υποκείμενα σαν τον Μιχάλη Χρυσοχοΐδη ή τον Βενιζέλο, που καταγγέλ-

Στις οποίες μέχρι εκείνη την στιγμή δεν υπάρχουν διαθέσιμα συγκρίσιμα μοντέλα ή, αν υπάρχουν, έχουν δοκιμαστεί σε διαφορετικές πολιτικές ή κοινωνικές συνθήκες ή ακόμα και εποχές.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις τα βήματα είναι υποχρεωτικά αργά και οι συνολικότερες κινήσεις μετρημένες, έτσι ώστε να μην προκύψουν ανεξέλεγκτες κοινωνικές αντιδράσεις, αλλά και για να μην χαθούν -και αυτό είναι σοβαρότερο- δυνατότητες χειραγώγησης που δεν μπορούν να αντικατασταθούν. Το πρόβλημα, λοιπόν, που στην πραγματικότητα αντιμετωπίζουν οι κυρίαρχοι δεν είναι η διαχείριση μιας κρίσης, έτσι όπως αυτή ορίζεται με οικονομικούς ή άλλους όρους, αλλά η αποδοχή της ύπαρξής της από όσους θα δεχθούν άμεσα ή έμμεσα τις καταστροφικές συνέπειες των ήδη ειλημμένων αποφάσεων τους.

Αν, λοιπόν, κάποιος αποδεχθεί την ύπαρξη της κρίσης, εξοικειώνεται και με την ιδέα μιας επικείμενης καταστροφής, που απλά ελπίζει να μην ισοπεδώσει τον ίδιο. Όσο μετατίθεται η επικείμενη καταστροφή παραχωρείται χρόνος στους υπηκόους να συμβιβαστούν με την ιδέα ότι τίποτα δεν θα μοιάζει με την παρελθούσα κατάσταση που βίωναν, τους δίνεται πάντα ελεγχόμενα η χρονική πίστωση να χωνέψουν σ' άλλη γλώσσα αυτό που τους επιβάλλεται ως αναπότρεπτο. Έτσι, στην ουσία δεν υπάρχει το τελικό σημείο που εκδηλώνεται η καταστροφή που επαπειλείται, γιατί έχει ήδη συντελεστεί τμηματικά, σε ακόλουθους χρόνους, και σε κάθε πεδίο με οργανωμένο και καθοδηγούμενο τρόπο, όχι βέβαια από τις «σκοτεινές» δυνάμεις της «αγοράς», αλλά από το σύνολο των συνιστωσών της κυριαρχίας.

Ο φόβος που επιχειρείται να μεταγγιστεί με κάθε τρόπο στους εξουσιαζόμενους ανθρώπους στον ευρωπαϊκό νότο, είναι η επιστροφή σε ένα παρελθόν που ταυτίζεται με την υπανάπτυξη, την φτώχεια, τις μηδαμινές δυνατότητες κατανάλωσης, συνθήκες που ταυτίζονται στην συλλογική μνήμη με τις συνέπειες της τελευταίας παγκόσμιας ανθρωποσφαγής. Υπονοείται μ' αυτόν τον τρόπο ότι όλοι θα πρέπει τουλάχιστον να είναι ευχαριστημένοι αφού παρ' όλα αυτά η «ειρήνη» παραμένει ως ένα σταθερό κεκτημένο για τους ευρωπαϊκούς πληθυσμούς.

Οι εξουσιαστές προσβλέπουν στο ότι η εξαθλίωση, στην οποία σπρώχνουν τους ανθρώπους και μάλιστα σε μια τέτοια κλίμακα, θα φέρει τον αλληλοσπαραγμό σ' αυτές τις κοινωνίες και θα χρίσει και πάλι τους ίδιους απαραίτητους σαν αναπόφευκτο κακό. Όσο περισσότερο διακρίνουν την διάχυση της αγριότητας και της σκληρότητας, που οι ίδιοι άσκησαν σε κάθε χρόνο και τόπο για να συντηρήσουν και να διαιωνίσουν την επιβολή τους, σε ολοένα και μεγαλύτερα τμήματα των κολασμένων, τόσο περισσότερο ασφαλείς αισθάνονται. «Θα φάει ο ένας τον άλλον», προβλέπουν χωρίς ιδιαίτερη ανησυχία, αλλά με ικανοποίηση. Και δεν λαθεύουν. Οι κολασμένοι που φθάνουν στο παράθεσο της δύσης που έχει σβήσει από καιρό σαν τέτοιους, αν υπήρξε έστω και κατ' επίφαση ποτέ, εκλαμβάνονται επίσης περισσότερο από ποτέ ως εισβολείς, με μερίδα τους να επιβοηθεί με κάθε τρόπο στην στερέωση αυτής της αντίληψης με πράξεις αγριότητας, συμμετοχής σε εμπόριο ναρκωτικών ή σωματεμπορίας.

Όσο για την βόρεια Αφρική, συνεχίζει να φλέγεται, την ίδια στιγμή που «αποχωρεί» σχεδόν το σύνολο των αμερικανικών δυνάμεων από το Ιράκ. Ανοίγει μήπως ο δρόμος για κάποιου είδους αυτοδιάθεση ή άλλου τύπου εναλλακτική διακυβέρνηση, ή μήπως ο κυριαρχικός σχεδιασμός δεν χωρά άλλες «καθυστερήσεις» ή «ιδιαιτερότητες» στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου, που εντάσσεται γοργά στην γενικότερη ενοποιητική διαδικασία που δρομολογείται ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και «σάρωσε» το λεγόμενο ανατολικό

Χωρίς αμφιβολία, το 2011 θα μπορεί να χαρακτηριστεί ως το «έτος Καρατζαφέρη». Πάνε κάπου δώδεκα χρόνια από τότε που το πρόβατο έφυγε από το μαντρί (κατά την ρήση του Ευαγγέλου Αβέρωφ) και ακόμα να το φάει ο λύκος. Τώρα, ο αυτοδημιούργητος κυρ πρόεδρος του ΛΑΟΣ μετρά 16 βουλευτές, 2 ευρωβουλευτές, 4 μέλη στο Υπουργικό Συμβούλιο και –κρατήστε το αυτό για αργότερα– σύμφωνα με κάποιες δημοσκοπήσεις πρώτος σε δημοτικότητα ανάμεσα σε όλα τα πολιτικά πρόσωπα! Την ίδια ώρα που το Πασοκ κονιορτοποιείται (αποχώρησε ως και ο Νίκος Μπίστης...!) και η παράταξη των Συντηρητικών σπαράσσεται, ο Γιώργος Καρατζαφέρης απολαμβάνει τις καθημερινές κολακείες από τους «συνεργάτες» του, που στην κυριολεξία χρωστούν την ύπαρξή τους σε Αυτόν.

Τι θα ήταν τώρα ο Βορίδης, η «κοντή πορτοκαλιά» κατά τον Καρατζαφέρη, αν δεν «την φρόντιζε με στοργή»; Ποιος απογείωσε τον Σπυρίδωνα-Άδωνη Γεωργιάδη από την γραφικότητα της trashtv, απευθείας στο Σίτυ του Λονδίνου ως εκπρόσωπο του ελλαδικού κράτους για θέματα ναυτιλίας; Το να ανεβαίνει κάποιος δεν σημαίνει, βέβαια, ότι φτάνει πάντα στην κορυφή. Μπορεί πχ να γίνει ο καλύτερος σουβλατζής της γειτονιάς, αλλά δεν σημαίνει ότι μπορεί να ανοίξει αλυσίδα ταχυφαγείων...

Το απεχθές Μνημόνιο, που καταστρέφει την κοινωνία, που αφήνει δεκάδες χιλιάδες άστεγους και πεινασμένους, που διέλυσε τις «παραγωγικές δομές», που έριξε ως και αυτόν τον Παπανδρέου από την πρωθυπουργία, αυτό το ίδιο Μνημόνιο ήταν το «φιλί της ζωής» για τον Γιώργο Καρατζαφέρη που από καιρό ένιωθε την καυτή ανάσα του λύκου στον σβέρκο του.

Άνθρωπος της πιάτσας ο Καρατζαφέρης, είδε αμέσως τη χρυσή ευκαιρία, να γίνει «αξιόπιστος εταίρος» στα μάτια των ξένων δανειστών και των τοπικών

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια παρακλητική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με

δεν είναι εφικτό, κανένα πρόβλημα! Θα επαινέσει τον εαυτό του από μόνος του! Παραμονή Χριστουγέννων και «στα μάτια πολλών ανθρώπων που ήρθαν στα γραφεία του ΛΑΟΣ ήταν χαραγμένη η απόγνωση». Ο Καρατζαφέρης, προσωπικά, μοιράζει σακούλες με γαλοπούλες και ανεβαίνει σε ένα πρόχειρο πάλκο για να βγάλει λόγο στους απεγνωσμένους αλλά κυρίως για να γιατρέψει την αθεράπευτη αναισφάλεια του... Ήταν τόσο αυθόρμητη η χειρονομία του Προέδρου να μιλήσει μπροστά στην κάμερα του προσωπικού του καναλιού και μάλιστα χωρίς έτοιμο κείμενο, ώστε δεν απέφυγε τους υφάλους της κουταμάρας που απειλούν και τον πιο έμπειρο κονφερασιέ. Το μικρό κοινό άκουγε με ανοιχτό το στόμα μυστηριώδεις διατυπώσεις όπως *«πέρασα από την φτώχεια»*(!) ή ότι *«κοιμήθηκα πολλά βράδια με μια τηγανητή πατάτα»*(!!) μην μπορώντας να καταλάβει... Ευτυχώς, ο Καρατζαφέρης θυμήθηκε έγκαιρα τον πνευματικό φάρο του Καραμανλή (τον πρεσβύτερο και όχι τον Ψευδοκαραμανλή) και βρήκε επιτέλους την ρότα του!

«Είχε πει ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ότι στέγνωσε η καρδιά του και η ψυχή του όσο καιρό ήταν πολιτικός. Δεν πρόκειται να στεγνώσω τη δική μου ψυχή. Θα την κρατήσω όσο μπορώ δροσερή. Εμείς θα παραμείνουμε πιστοί κάθε Χριστούγεννα να κοιτάζουμε τον διπλανό μας. Κάνουμε χειρονομία αγάπης κτλ».

Με το ένστικτο του επαγγελματία διαφημιστή, έχει γίνει ο καλύτερος τελάλης της «αναγκαιότητας» του περίφημου Μνημονίου και των φρικτών δανειακών συμβάσεων και μάλιστα τον τελευταίο καιρό παίζει χωρίς αντίπαλο. Κάτι γελοία υποκείμενα σαν τον Μιχάλη Χρυσοχοΐδη ή τον Βενιζέλο, που καταγγέλλουν εκ των υστέρων τον Παπανδρέου και κατηγορούν το Μνημόνιο δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να φτύνουν, ούτως ειπείν, ψηλά στον αέρα με τα γνωστά αποτελέσματα...

Καλεσμένος ο Γιώργος Καρατζαφέρης στην πρωινή εκπομπή γνωστού ώριμου παρουσιαστή, ανήμερα του ολοκαυτώματος των Καλαβρύτων (του Καρατζαφέρη του είχε διαφύγει εντελώς και όταν του το υπενθύμισε ο παρουσιαστής ήταν πλέον πολύ αργά...) προέβη σε μια τρομερή αποκάλυψη, ενδεικτική της δεινής κατάστασης που βρίσκεται η χώρα: Η Τρόικα ζητά από αύριο την γυναίκα του Καρατζαφέρη, αλλά και την γυναίκα του παρουσιαστή! *«Δεν στη δίνω ρε, δεν στη δίνω ρε, δεν στη δίνω ρε!»* ήταν η αποστομωτική απάντηση του Καρατζαφέρη. Αλλά... *«τι θα κάνουμε μετά;»* το αμείλικτο ερώτημα του Προέδρου.

«Επί της ουσίας, **παραδάκι** πες μου, πού θα βρούμε; Πρέπει να βρούμε λεφτά για να μην τιναχτεί το σύμπαν!»

Μην τύχει να ακούσει ο Καρατζαφέρης για εθνικές υποτέλειες, σκλαβιές, άδικους όρους και τέτοια.

Έτσι, στην ουσία δεν υπάρχει το τελικό σημείο που εκδηλώνεται η καταστροφή που επαπειλείται, γιατί έχει ήδη συντελεστεί τμηματικά, σε ακόλουθους χρόνους, και σε κάθε πεδίο με οργανωμένο και καθοδηγούμενο τρόπο, όχι βέβαια από τις «σκοτεινές» δυνάμεις της «αγοράς», αλλά από το σύνολο των συνιστωσών της κυριαρχίας.

Ο φόβος που επιχειρείται να μεταγγιστεί με κάθε τρόπο στους εξουσιαζόμενους ανθρώπους στον ευρωπαϊκό νότο, είναι η επιστροφή σε ένα παρελθόν που ταυτίζεται με την υπανάπτυξη, την φτώχεια, τις μηδαμινές δυνατότητες κατανάλωσης, συνθήκες που ταυτίζονται στην συλλογική μνήμη με τις συνέπειες της τελευταίας παγκόσμιας ανθρωποσφαγής. Υπονοείται μ' αυτόν τον τρόπο ότι όλοι θα πρέπει τουλάχιστον να είναι ευχαριστημένοι αφού παρ' όλα αυτά η «ειρήνη» παραμένει ως ένα σταθερό κεκτημένο για τους ευρωπαϊκούς πληθυσμούς.

Οι εξουσιαστές προσβλέπουν στο ότι η εξαθλίωση, στην οποία σπρώχνουν τους ανθρώπους και μάλιστα σε μια τέτοια κλίμακα, θα φέρει τον αλληλοσπαραγμό σ' αυτές τις κοινωνίες και θα χρίσει και πάλι τους ίδιους απαραίτητους σαν αναπόφευκτο κακό. Όσο περισσότερο διακρίνουν την διάχυση της αγριότητας και της σκληρότητας, που οι ίδιοι άσκησαν σε κάθε χρόνο και τόπο για να συντηρήσουν και να διαιωνίσουν την επιβολή τους, σε ολοένα και μεγαλύτερα τμήματα των κολασμένων, τόσο περισσότερο ασφαλείς αισθάνονται. «Θα φάει ο ένας τον άλλον», προβλέπουν χωρίς ιδιαίτερη ανησυχία, αλλά με ικανοποίηση. Και δεν λαθεύουν. Οι κολασμένοι που φθάνουν στο παράδεισο της δύσης που έχει σβήσει από καιρό σαν τέτοιος, αν υπήρξε έστω και κατ' επίφαση ποτέ, εκλαμβάνονται επίσης περισσότερο από ποτέ ως εισβολείς, με μερίδα τους να επιβοηθεί με κάθε τρόπο την στερέωση αυτής της αντίληψης με πράξεις αγριότητας, συμμετοχής σε εμπόριο ναρκωτικών ή σωματεμπορίας.

Όσο για την βόρεια Αφρική, συνεχίζει να φλέγεται, την ίδια στιγμή που «αποχωρεί» σχεδόν το σύνολο των αμερικανικών δυνάμεων από το Ιράκ. Ανοίγει μήπως ο δρόμος για κάποιου είδους αυτοδιάθεση ή άλλου τύπου εναλλακτική διακυβέρνηση, ή μήπως ο κυριαρχικός σχεδιασμός δεν χωρά άλλες «καθυστερήσεις» ή «ιδιαιτερότητες» στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου, που εντάσσεται γοργά στην γενικότερη ενοποιητική διαδικασία που δρομολογείται ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και «σάρωσε» το λεγόμενο ανατολικό μπλοκ;

Είναι σίγουρο ότι η Μεσόγειος αποτελεί την απαραίτητη γέφυρα, ένα σημαντικό κομμάτι του κυριαρχικού παζλ, που φαίνεται να συμπληρώνεται, ιστορικά για μιαν ακόμη φορά. Με βάση αυτά τα δεδομένα είναι δυνατόν να προσδιοριστεί η πραγματική διάσταση της λεγόμενης παγκόσμιας κρίσης.

Οι αναρχικές απόψεις σ' αυτήν την περιοχή του πλανήτη συνέβαλαν εδώ και αρκετές δεκαετίες με ιδιαίτερο τρόπο στις εξεγέρσεις και στις κοινωνικές επαναστάσεις που εκδηλώθηκαν με έναν αμείωτο ρυθμό, αλλά και ένταση. Ας χαράξουμε, λοιπόν, για μιαν ακόμη φορά μια απελευθερωτική πορεία με την ανάλογη τόλμη που απαιτούν οι περιστάσεις και ας χαρίσουμε στους εξουσιαστές τους εφιάλτες που τους ταιριάζουν...

Ιανουάριος 2012

στοργή»; Ποιος απογείωσε τον Σπυρίδωνα-Άδωνη Γεωργιάδη από την γραφικότητα της trashtv, απευθείας στο Σίτυ του Λονδίνου ως εκπρόσωπο του ελλαδικού κράτους για θέματα ναυτιλίας; Το να ανεβαίνει κάποιος δεν σημαίνει, βέβαια, ότι φτάνει πάντα στην κορυφή. Μπορεί πχ να γίνει ο καλύτερος σουβλατζής της γειτονιάς, αλλά δεν σημαίνει ότι μπορεί να ανοίξει αλυσίδα ταχυφαγείων...

Το απεχθές Μνημόνιο, που καταστρέφει την κοινωνία, που αφήνει δεκάδες χιλιάδες άστεγους και πεινασμένους, που διέλυσε τις «παραγωγικές δομές», που έριξε ως και αυτόν τον Παπανδρέου από την πρωθυπουργία, αυτό το ίδιο Μνημόνιο ήταν το «φιλί της ζωής» για τον Γιώργο Καρατζαφέρη που από καιρό ένιωθε την καυτή ανάσα του λύκου στον σβέρκο του.

Άνθρωπος της πιάτσας ο Καρατζαφέρης, είδε αμέσως τη χρυσή ευκαιρία, να γίνει «αξιόπιστος εταίρος» στα μάτια των ξένων δανειστών και των τοπικών

και όχι τον Ψευδοκαραμανλή) και βρήκε επιτέλους την ρότα του!

«Είχε πει ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ότι στέγνωσε η καρδιά του και η ψυχή του όσο καιρό ήταν πολιτικός. Δεν πρόκειται να στεγνώσω τη δική μου ψυχή. Θα την κρατήσω όσο μπορώ δροσερή. Εμείς θα παραμείνουμε πιστοί κάθε Χριστούγεννα να κοιτάζουμε τον διπλανό μας. Κάνουμε χειρονομία αγάπης κτλ».

Με το ένστικτο του επαγγελματία διαφημιστή, έχει γίνει ο καλύτερος τελάλης της «αναγκαιότητας» του περίφημου Μνημονίου και των φρικτών δανειακών συμβάσεων και μάλιστα τον τελευταίο καιρό παίζει χορό αντίπαλο. Κάτι γελοία υποκείμενα σαν τον Μιχάλη Χρυσοχοΐδη ή τον Βενιζέλο, που καταγγέλλουν εκ των υστέρων τον Παπανδρέου και κατηγορούν το Μνημόνιο δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να φτύνουν, ούτως ειπείν, ψηλά στον αέρα με τα γνωστά αποτελέσματα...

Καλεσμένος ο Γιώργος Καρατζαφέρης στην πρωινή εκπομπή γνωστού ώριμου παρουσιαστή, ανήμερα του ολοκαυτώματος των Καλαβρύτων (του Καρατζαφέρη του είχε διαφύγει εντελώς και όταν του το υπενθύμισε ο παρουσιαστής ήταν πλέον πολύ αργά...) προέβη σε μια τρομερή αποκάλυψη, ενδεικτική της δεινής κατάστασης που βρίσκεται η χώρα: Η Τρόικα ζητά από αύριο την γυναίκα του Καρατζαφέρη, αλλά και την γυναίκα του παρουσιαστή! *«Δεν στη δίνω ρε, δεν στη δίνω ρε, δεν στη δίνω ρε!»* ήταν η αποστομωτική απάντηση του Καρατζαφέρη. Αλλά... *«τι θα κάνουμε μετά;»* το αμείλικτο ερώτημα του Προέδρου.

«Επί της ουσίας, **παραδάκι** πες μου, πού θα βρούμε; Πρέπει να βρούμε λεφτά για να μην τιναχτεί το σύμπαν!»

Μήν τύχει να ακούσει ο Καρατζαφέρης για εθνικές υποτέλειες, σκλαβιές, άδικους όρους και τέτοια. Αυτός ξέρει καλύτερα από κάθε άλλον την σκληρότητα των ξένων δανειστών. Όταν, λοιπόν, ξεμπέρδεψε με την γυναίκα του (και τις γυναίκες όλων των ελλήνων αφού ο Καρατζαφέρης, ως πολιτικός, αποφασίζει για το σύνολο...) έρχεται και η σειρά των παιδιών: *«Παίζεται μια ταινία στους κινηματογράφους, είναι αμέσως μετά τον πόλεμο. Έχουν έρθει στην Ιταλία όλοι αυτοί οι πακιστανοί (στρατιώτες) που πολεμούσαν στο πλευρό της Μεγάλης Βρετανίας και είναι οι ιταλίδες με τα παιδάκια τους και χειροκροτούν. Κατεβαίνουν οι πακιστανοί και χαϊδεύουν τα παιδάκια στα ποδαράκια τους και τα λοιπά και οι μανάδες τους τα σπρώχνουν, τα σπρώχνουν... Ρωτάει μια αμερικανίδα: Τί μανάδες είναι αυτές; Και της απαντάει ο ιταλός: Από το να τα δει νεκρά καλύτερα αυτό. Είμαστε*

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε ακόμη την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή στην ενίσχυση, της εφημερίδας.

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

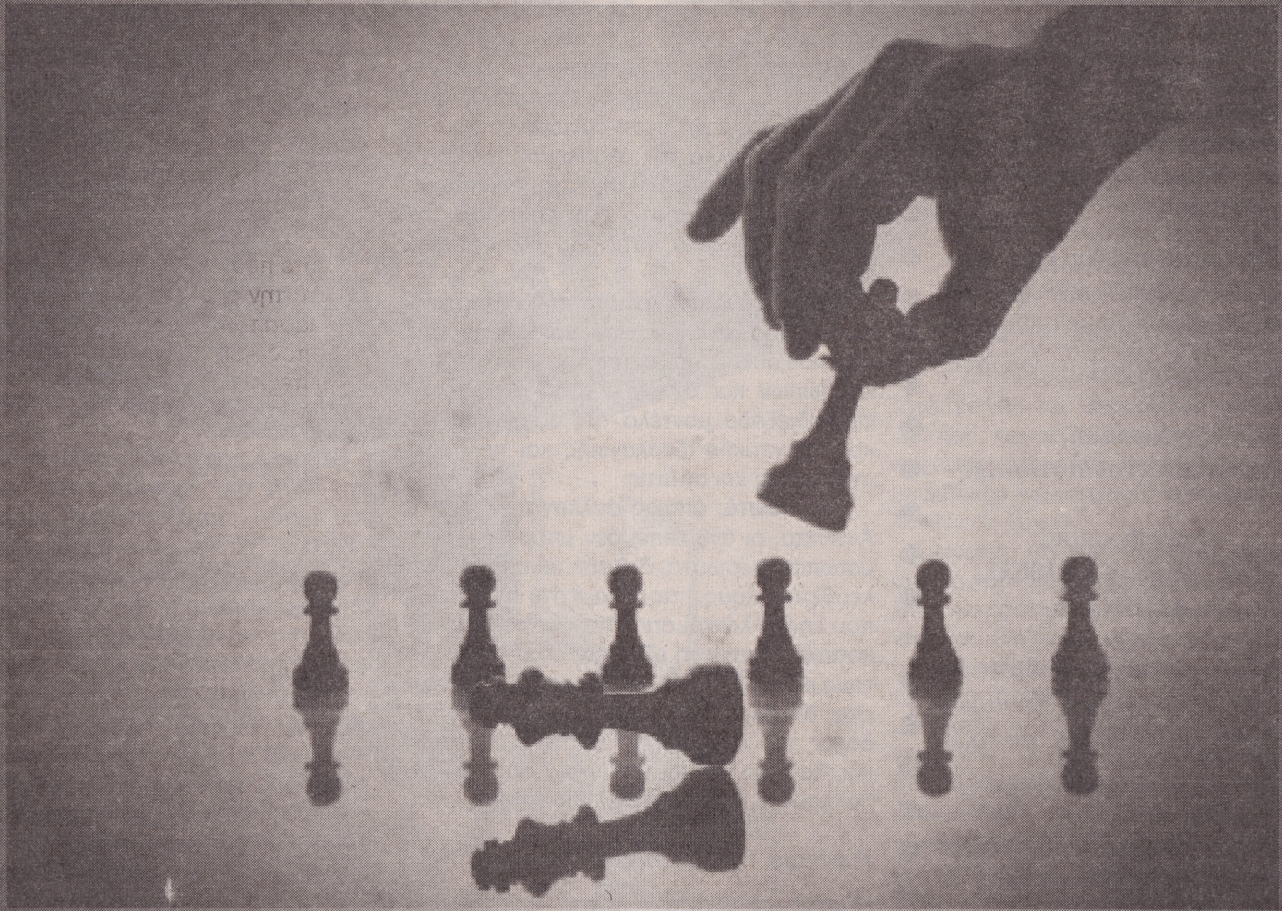
Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03

IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803

bic: ETHNGRAA

Κρίση, απόφαση και καταστροφή

Από τότε που εμφανίστηκε η λεγόμενη κρίση, δεν χωρά αμφιβολία ότι βρισκόμαστε σε ένα σημείο, το οποίο από κάθε άποψη χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερες και «ενδιαφέρουσες» καταστάσεις οι οποίες, όμως, συσκοτίζονται σκόπιμα με αποτέλεσμα τον αποπροσανατολισμό του κόσμου.

Διάφορα γεγονότα, απόψεις, εντάσεις και υποτονικότητα, «λύσεις» που προτείνονται αλλά παραμένουν χωρίς αντίκρισμα, μονότονα επαναλαμβανόμενες διατυπώσεις για επίθεση ενάντια στο μεγαλύτερο πληθυσμιακά κομμάτι της κοινωνίας χωρίς, όμως, να προδιαγράφουν μια προοπτική που να εμπνέει τον κόσμο και να τον κάνει να αναλάβει εκείνες τις πρωτοβουλίες που θα ανατρέψουν τα σχέδια που έχουν καταστρώσει και θέτουν σε εφαρμογή οι υπάλληλοι της κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο.

Παράλληλα συνεχίζεται η λήψη μέτρων, γίνονται κινήσεις και εφαρμόζονται σχεδιασμοί από την πλευρά των εξουσιαστών. Όλα αυτά μπορεί μεν να εμφανίζονται με τμηματικό τρόπο, αλλά στην πραγματικότητα συνιστούν μία ενότητα. Άλλωστε το δηλητήριο σε μικρές δόσεις δρα πιο αποτελεσματικά, ενώ προκαλεί και ψευδαισθήσεις υγείας.

Μέσα σ' όλα αυτά έρχεται να προστεθεί η πληθώρα των προσδιορισμών του όρου «κρίση», όπως: πολιτική κρίση, πολιτισμική κρίση, ηθική κρίση, οικονομική κρίση και ούτω καθ' εξής. Με όλ' αυτά, το «γεγονός» της «κρίσης» δεν επιδέχεται κανενός είδους αμφισβήτηση. Θεωρείται δεδομένο και με βάση αυτήν την κοινή παραδοχή αναπτύσσονται μια σειρά διαδικασίες, σκεπτικά και συνθήκες.

Είναι, όμως, αυτό σωστό;

Μπορεί κάποιος να δέχεται αβίαστα τα όσα ισχυρίζονται οι ιθύνοντες της εξουσίας και της διακρατικά δομημένης κυριαρχίας; Η απάντηση είναι σαφέστατα αρνητική και ενισχύεται, επί πλέον, από τα όσα έχουν δει το φως της δημοσιότητας τον τελευταίο ιδιαίτερα χρόνο και τα οποία σχετίζονται με πλαστογραφίες στατιστικών, εξαγορές, εκ-

απελευθερωτική προοπτική. Εννοείται πως αυτό ισχύει για κάθε ζήτημα που αναλύεται και αφορά την αναρχική απελευθερωτική σκέψη και δράση.

Αν χρειάζεται να επιμένουμε και να τονί-

Επομένως, ο τρόπος σκέψης μας οφείλει να εκφράζει αυτό που θέλουμε και πρόκειται να έρθει κι όχι αυτό που υπάρχει και που θέλει να ανακατασκευαστεί. Οι διατυπώσεις μας οφείλουν να είναι συνυφασμέ-

βάση τη «συμφωνία» κοινωνίας-κράτους (ή πιο συγκεκριμένα ανάμεσα σε καταπιεστές και καταπιεσμένους).

Εάν, κάποιος αναφέρεται στην «κρίση» και την αποδέχεται ως τέτοια, τότε αναπό-

θα ανατρέψουν τα σχέδια που έχουν κατα-στρώσει και θέτουν σε εφαρμογή οι υπάλληλοι της κυριαρχίας στον ελλαδικό χώρο.

Παράλληλα συνεχίζεται η λήψη μέτρων, γίνονται κινήσεις και εφαρμόζονται σχεδιασμοί από την πλευρά των εξουσιαστών. Όλα αυτά μπορεί μεν να εμφανίζονται με τμηματικό τρόπο, αλλά στην πραγματικότητα συνιστούν μία ενότητα. Άλλωστε το δηλητήριο σε μικρές δόσεις δρα πιο αποτελεσματικά, ενώ προκαλεί και ψευδαισθήσεις υγείας.

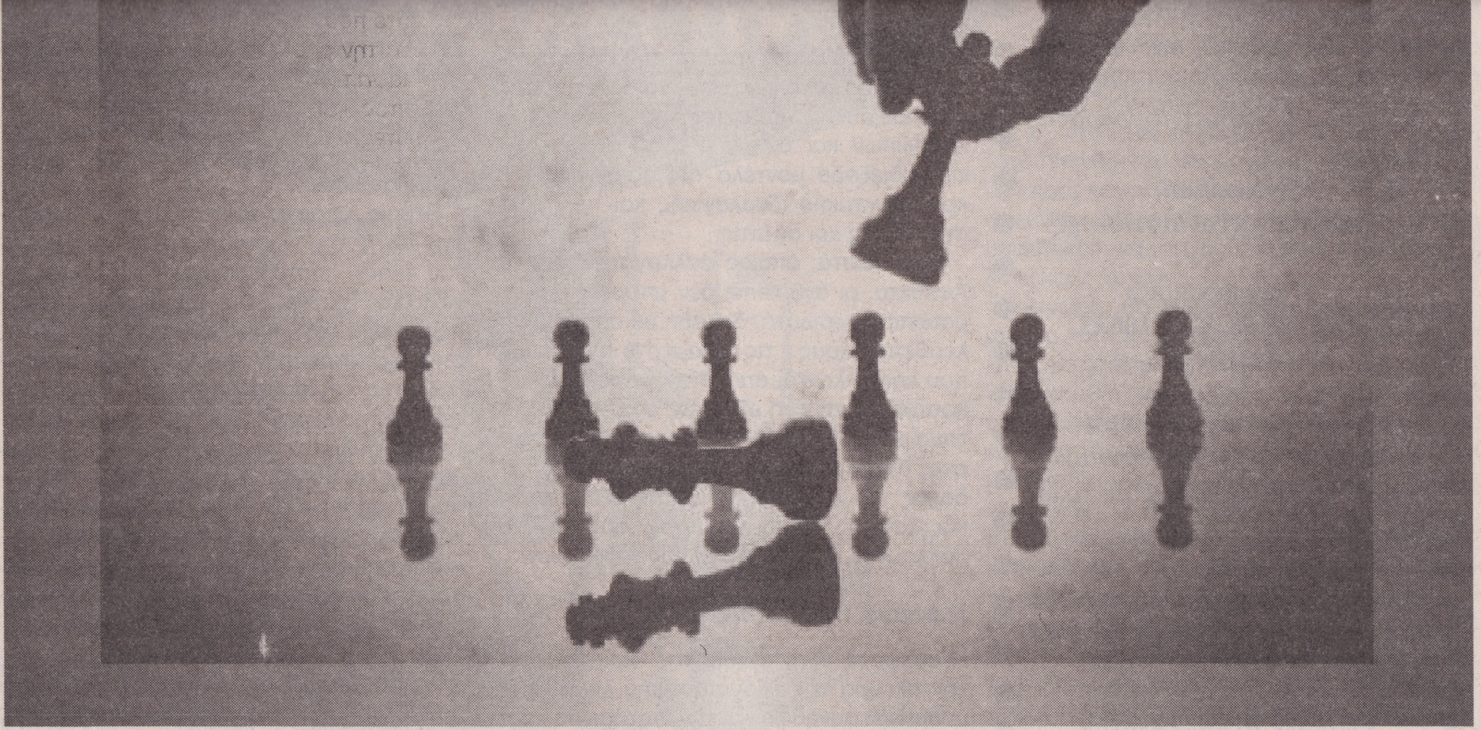
Μέσα σ' όλα αυτά έρχεται να προστεθεί η πληθώρα των προσδιορισμών του όρου «κρίση», όπως: πολιτική κρίση, πολιτισμική κρίση, ηθική κρίση, οικονομική κρίση και ούτω καθ' εξής. Με όλ' αυτά, το «γεγονός» της «κρίσης» δεν επιδέχεται κανενός είδους αμφισβήτηση. Θεωρείται δεδομένο και με βάση αυτήν την κοινή παραδοχή αναπτύσσονται μια σειρά διαδικασίες, σκεπτικά και συνθήκες.

Είναι, όμως, αυτό σωστό;

Μπορεί κάποιος να δέχεται αβίαστα τα όσα ισχυρίζονται οι ιθύνοντες της εξουσίας και της διακρατικά δομημένης κυριαρχίας; Η απάντηση είναι σαφέστατα αρνητική και ενισχύεται, επί πλέον, από τα όσα έχουν δει το φως της δημοσιότητας τον τελευταίο ιδιαίτερα χρόνο και τα οποία σχετίζονται με πλαστογραφίες στατιστικών, εξαγορές, εκβιασμούς, «σκάνδαλα», «αποκαλύψεις», συνωμοσίες, απειλές, σωρεία ψεμάτων κ.ά.

Επομένως, η διαπίστωση της ύπαρξης κρίσης ή όχι και ποιο ακριβώς είναι το περιεχόμενό της παραμένει ζητούμενο. Πρόκειται για ουσιώδες ερώτημα που χρειάζεται να απαντηθεί και μόνον τότε μπορεί να αναζητηθεί, να εντοπισθεί και να προσδιοριστεί η μερική ή η καθολική της διάσταση.

Πριν προχωρήσουμε, όμως, χρειάζεται να επισημάνουμε πως όταν προσπαθούμε, από την αναρχική σκοπιά, να αναλύσουμε γεγονότα και καταστάσεις θα πρέπει να αποφεύγεται η υιοθέτηση των επιβεβλημένων όρων από την εξουσία και τους θεράποντές της. Ο λόγος είναι ότι αυτοί οι όροι δεν στέκονται απλά εμπόδιο σε μια ουσιαστική ανάλυση, αλλά κατευθύνουν σε εξουσιαστικού τύπου απόψεις και διατυπώσεις, οι οποίες απομακρύνουν από την αναρχική απελευθερωτική προοπτική. Εννοείται πως αυτό ισχύει για κάθε ζήτημα που αναλύεται και αφορά την αναρχική απελευθερωτική σκέψη και δράση.

Αν χρειάζεται να επιμένουμε και να τονίζουμε τη σημασία της σαφήνειας του αναρχικού λόγου και σκέψης είναι επειδή κατανοούμε πως είναι αρκετά δύσκολο το ξεπέρασμα των ορολογιών εξουσιαστικού περιεχομένου και του συνεπακόλουθου τρόπου σκέψης, που οφείλονται στη μακρόχρονη εξαναγκαστική χρήση και την καθιέρωσή τους. Πρόκειται για ενός είδους εγκλωβισμό, που εμφανίζεται ακόμη και σε εκείνες τις προσπάθειες που έχουν καλές προθέσεις σε ό,τι αφορά την απελευθερωτική διεργασία.

Η προέκταση των όσων διαπιστώνονται, ως αναγκαίες προϋποθέσεις, για έναν σαφή λόγο (και πρακτική) συναντάται με τις επιδιώξεις μας. Ως αναρχικοί αποσκοπούμε στην συνολική απελευθέρωση. Αυτό δεν περιλαμβάνει μόνο το ανθρώπινο γένος αλλά και ο,τιδήποτε βρίσκεται πάνω στον πλανήτη.

Επομένως, ο τρόπος σκέψης μας οφείλει να εκφράζει αυτό που θέλουμε και πρόκειται να έρθει κι όχι αυτό που υπάρχει και που θέλει να ανακατασκευαστεί. Οι διατυπώσεις μας οφείλουν να είναι συνυφασμένες με αυτό το οποίο θεωρούμε –και είναι– αληθινό και απαραίτητο για την ολική απελευθερωτική προσπάθεια.

Δεν μπορούμε, λόγου χάρη, να αποδεχόμαστε τους όρους της κυριαρχίας γιατί στην περίπτωση αυτή είναι αδύνατο να ξεφύγουμε από τα όρια που αυτή έχει θέσει. Δεν συνάδει με την αναρχική θεώρηση και σκέψη να γίνεται αναφορά στην λεγόμενη κρίση με χρηματοοικονομικούς όρους, αφού η αναρχία δεν μπορεί να συνδέεται με την ύπαρξη χρήματος και όλων όσων αυτό συνεπάγεται.

Επίσης, εάν μιλήσουμε με όρους «κοινωνικού συμβολαίου», τότε είμαστε υποχρεωμένοι να ζητάμε την παραδειγματική τιμωρία των υπεύθυνων (καταχραστών, διεφθαρμένων, προδοτών κ.λπ.), επειδή παραβίασαν τα καθήκοντα που υποτίθεται πως έχουν και που τους «ανατέθηκαν» με βάση τη «συμφωνία» κοινωνίας-κράτους (ή πιο συγκεκριμένα ανάμεσα σε καταπιεστές και καταπιεσμένους).

Εάν, κάποιος αναφέρεται στην «κρίση» και την αποδέχεται ως τέτοια, τότε αναπόφευκτα όχι μόνο αποδέχεται τις διαδικασίες που οδήγησαν σ' αυτό το «φαινόμενο», αλλά είναι επόμενο να εμπλακεί στον κυκεώνα των «λύσεων» που προτείνονται, χωρίς όμως αυτές να αναδεικνύουν ή έστω να διευκολύνουν, ώστε να αναδειχθούν κάποιες απελευθερωτικές διεργασίες. Δηλαδή, οι λύσεις «εξόδου από την Ευρωζώνη» και επιστροφής στη δραχμή, η «πτώχευση», οι εθνικοαπελευθερωτικές και εθνικοανεξαρτησιακές προτροπές, οι προτάσεις για αλλαγή του πολιτικού συστήματος σε αμεσοδημοκρατικό και τα παρόμοια, κινούνται μέσα στα πλαίσια του και των εναλλακτικών μορφών που μπορεί να χρησιμοποιήσει το σύστημα εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

«Μα, έχουμε μπροστά μας όλη αυτή την

συνέχεια στη σελίδα 4

στην θέση των ιταλίδων μανάδων!».

Και να σκεφτείτε ότι ο Καρατζαφέρης έ-

αργότερα, αποβιώνει (λάθος, ταξιδεύει προς τους ουράνιους λειμώνες) ο Αγαπη-

γωγής των εκλογών» που ως γνωστόν υποτίθεται πως θα ήταν η 19η Φλεβάρη σύμφω-

του Κόμματος, το ΚΚΕ επιλέγει το **Εκλογές τώρα**, κτλ. Τα «συνοδευτικά» που προσθέ-

της «κρίσης» δεν επιδέχεται κανένος είδους αμφισβήτηση. Θεωρείται δεδομένο και με βάση αυτήν την κοινή παραδοχή αναπτύσσονται μια σειρά διαδικασίες, σκεπτικά και συνθήκες.

Είναι, όμως, αυτό σωστό;

Μπορεί κάποιος να δέχεται αβίαστα τα όσα ισχυρίζονται οι ιθύνοντες της εξουσίας και της διακρατικά δομημένης κυριαρχίας; Η απάντηση είναι σαφέστατα αρνητική και ενισχύεται, επί πλέον, από τα όσα έχουν δει το φως της δημοσιότητας τον τελευταίο ιδιαίτερα χρόνο και τα οποία σχετίζονται με πλαστογραφίες στατιστικών, εξαγορές, εκβιασμούς, «σκάνδαλα», «αποκαλύψεις», συνωμοσίες, απειλές, σωρεία ψεμάτων κ.ά.

Επομένως, η διαπίστωση της ύπαρξης κρίσης ή όχι και ποιο ακριβώς είναι το περιεχόμενό της παραμένει ζητούμενο. Πρόκειται για ουσιώδες ερώτημα που χρειάζεται να απαντηθεί και μόνον τότε μπορεί να αναζητηθεί, να εντοπισθεί και να προσδιοριστεί η μερική ή η καθολική της διάσταση.

Πριν προχωρήσουμε, όμως, χρειάζεται να επισημάνουμε πως όταν προσπαθούμε, από την αναρχική σκοπιά, να αναλύσουμε γεγονότα και καταστάσεις θα πρέπει να αποφεύγεται η υιοθέτηση των επιβεβλημένων όρων από την εξουσία και τους θεράποντές της. Ο λόγος είναι ότι αυτοί οι όροι δεν στέκονται απλά εμπόδιο σε μια ουσιαστική ανάλυση, αλλά κατευθύνουν σε εξουσιαστικού τύπου απόψεις και διατυπώσεις, οι οποίες απομακρύνουν από την αναρχική

απελευθερωτική προοπτική. Εννοείται πως αυτό ισχύει για κάθε ζήτημα που αναλύεται και αφορά την αναρχική απελευθερωτική σκέψη και δράση.

Αν χρειάζεται να επιμένουμε και να τονίζουμε τη σημασία της σαφήνειας του αναρχικού λόγου και σκέψης είναι επειδή κατανοούμε πως είναι αρκετά δύσκολο το ξεπέρασμα των ορολογιών εξουσιαστικού περιεχομένου και του συνεπακόλουθου τρόπου σκέψης, που οφείλονται στη μακρόχρονη εξαναγκαστική χρήση και την καθιέρωσή τους. Πρόκειται για ενός είδους εγκλωβισμό, που εμφανίζεται ακόμη και σε εκείνες τις προσπάθειες που έχουν καλές προθέσεις σε ό,τι αφορά την απελευθερωτική διεργασία.

Η προέκταση των όσων διαπιστώνονται, ως αναγκαίες προϋποθέσεις, για έναν σαφή λόγο (και πρακτική) συναντάται με τις επιδιώξεις μας. Ως αναρχικοί αποσκοπούμε στην συνολική απελευθέρωση. Αυτό δεν περιλαμβάνει μόνο το ανθρώπινο γένος αλλά και ο,τιδήποτε βρίσκεται πάνω στον πλανήτη.

Επομένως, ο τρόπος σκέψης μας οφείλει να εκφράζει αυτό που θέλουμε και πρόκειται να έρθει κι όχι αυτό που υπάρχει και που θέλει να ανακατασκευαστεί. Οι διατυπώσεις μας οφείλουν να είναι συνυφασμένες με αυτό το οποίο θεωρούμε –και είναι– αληθινό και απαραίτητο για την ολική απελευθερωτική προσπάθεια.

Δεν μπορούμε, λόγου χάρη, να αποδεχόμαστε τους όρους της κυριαρχίας γιατί στην περίπτωση αυτή είναι αδύνατο να ξεφύγουμε από τα όρια που αυτή έχει θέσει. Δεν συνάδει με την αναρχική θεώρηση και σκέψη να γίνεται αναφορά στην λεγόμενη κρίση με χρηματοοικονομικούς όρους, αφού η αναρχία δεν μπορεί να συνδέεται με την ύπαρξη χρήματος και όλων όσων αυτό συνεπάγεται.

Επίσης, εάν μιλήσουμε με όρους «κοινωνικού συμβολαίου», τότε είμαστε υποχρεωμένοι να ζητάμε την παραδειγματική τιμωρία των υπεύθυνων (καταχραστών, διεφθαρμένων, προδοτών κ.λπ.), επειδή παραβίασαν τα καθήκοντα που υποτίθεται πως έχουν και που τους «ανατέθηκαν» με βάση τη «συμφωνία» κοινωνίας-κράτους (ή πιο συγκεκριμένα ανάμεσα σε καταπιεστές και καταπιεσμένους).

Εάν, κάποιος αναφέρεται στην «κρίση» και την αποδέχεται ως τέτοια, τότε αναπόφευκτα όχι μόνο αποδέχεται τις διαδικασίες που οδήγησαν σ' αυτό το «φαινόμενο», αλλά είναι επόμενο να εμπλακεί στον κυκεώνα των «λύσεων» που προτείνονται, χωρίς όμως αυτές να αναδεικνύουν ή έστω να διευκολύνουν, ώστε να αναδειχθούν κάποιες απελευθερωτικές διεργασίες. Δηλαδή, οι λύσεις «εξόδου από την Ευρωζώνη» και επιστροφής στη δραχμή, η «πτώχευση», οι εθνικοαπελευθερωτικές και εθνικοανεξαρτησιακές προτροπές, οι προτάσεις για αλλαγή του πολιτικού συστήματος σε αμεσοδημοκρατικό και τα παρόμοια, κινούνται μέσα στα πλαίσια του και των εναλλακτικών μορφών που μπορεί να χρησιμοποιήσει το σύστημα εξουσίας κι εκμετάλλευσης.

«Μα, έχουμε μπροστά μας όλη αυτή την

συνέχεια στη σελίδα 4

στην θέση των ιταλίδων μανάδων!».

Και να σκεφτείτε ότι ο Καρατζαφέρης έχει εκφράσει επανειλημμένως την βεβαιότητά του ότι θα γίνει πρωθυπουργός. Κάτι που δεν είναι διόλου απίθανο, σε τέτοιους παράξενους καιρούς που ζούμε...

***

Ο Ευάγγελος Βενιζέλος, σε ανύποπτο χρόνο και για δικούς του λόγους, που δεν θέλησε να εκμυστηρευτεί σε κανέναν, δήλωσε «εξουθενωμένος» από την τεράστια πίεση που δέχεται λόγω των χαρατσιών. Πολλοί έσπευσαν να τον λοιδορήσουν αποδίδοντας την δήλωση αυτή στο πασοκικό εσωκομματικό παιχνίδι. Όμως, λίγες μέρες αργότερα, αποβιώνει (λάθος, ταξιδεύει προς τους ουράνιους λειμώνες) ο Αγαπημένος Ηγέτης, ο Κιμ Γιονγκ Ιλ βυθίζοντας στο πένθος την ανθρωπότητα. Η διάγνωση; *Μεγάλη πνευματική και οργανική κόπωση.* Λέτε, μετά από τις αναπόφευκτες συγκρίσεις, να δύει το πολιτικό άστρο του Ευάγγελου Βενιζέλου;

***

Είναι ένα μικρούλι χλιαρό σημειωματάκι του Ριζοσπάστη με ημερομηνία 23 Δεκέμβρη για το ζήτημα κάποιων εκλογών. (Δηλαδή πέρα βρέχει...) Ο άγνωστος συγγραφεύς του σημειώματος ψέγει ανόρεχτα τα κόμματα της συγκυβέρνησης που *«εμφανίζονται να τσακώνονται για το χρόνο διεξαγωγής των εκλογών»* που ως γνωστόν υποτίθεται πως θα ήταν η 19η Φλεβάρη σύμφωνα με την συμφωνία των Τριών πολιτικών Αρχηγών παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Μάλιστα, τους χωρίζει για ευκολία σε δύο κατηγορίες:

1) Αυτούς *«που επιδιώκουν να γίνουν τώρα οι εκλογές, θέλουν να έχουν το πάνω χέρι στην επόμενη κυβέρνηση και έχοντας νωπή λαϊκή εντολή να υπογράψουν τα νέα μνημόνια της χρεοκοπίας.»*

Και 2) *«αυτούς που θέλουν πρώτα να παρθούν τα νέα βάρβαρα αντιλαϊκά μέτρα... (και τα λοιπά)»*

Αν βιάζεστε να μάθετε ποιά είναι η θέση του Κόμματος, το ΚΚΕ επιλέγει το **Εκλογές τώρα**, κτλ. Τα «συνοδευτικά» που προσθέτει το ΚΚΕ περί *«κλιμάκωσης της εργατικής λαϊκής πάλης, αντεπίθεσης κτλ»* καταλαβαίνει κάποιος πόσο κούφια αντηχούν αν ξαναδιαβάσει κανείς το 1)...

Ή αλλιώς, αν γίνουν ποτέ εκλογές, ψηφίστε μας γιατί ξέρουμε να γκρινιάζουμε καλύτερα από τους άλλους!

***

Μέσα σ' όλα αιωρείται και πάλι το ερώτημα: «Που είναι ο Σαμαράς;».

Λεόν

Σύντροφοι/ισσες
και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους «καλοθελητές» και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με συνδρομή τη ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού

συνέχεια από τη σελίδα 3

κατάσταση, είναι δυνατόν να μην αναφερθούμε σ' αυτήν;», θα αντείπει κάποιος. Αυτό φαίνεται –και είναι– δικαιολογημένο από μία πλευρά. Εννοείται πως δεν θα μπορούσε να αποσιωπηθεί ό,τι προβάλλεται από τους ταγούς της εξουσίας, ειδικότερα και γενικότερα. Όμως, όπως είπαμε, το ζήτημα δεν είναι αν θα αναφερθούμε, αλλά στο **πως** και προς **ποια** κατεύθυνση.

Κι αυτό το λέμε επειδή η αποδοχή των οικονομικών όρων και των τρόπων ερμηνείας όσων έχουν τεθεί σε κίνηση και κατευθύνονται από τους κυρίαρχους, δεν σημαίνει απλά την αποδοχή ενός επεισοδίου του όλου έργου, αλλά την **ολόπλευρη** αποδοχή του. Στην προκειμένη, μάλιστα, περίπτωση αυτή έχει τον χαρακτήρα της επιβεβαίωσης των όρων δουλείας κάτω από σκληρότερες συνθήκες.

Σ' αυτό το θέμα, χρειάζεται να υπερτονίσουμε πως έργο μας είναι να βοηθήσουμε να ανοίξουν οι ορίζοντες της σκέψης των ανθρώπων και όχι να προσανατολιστούν στα αδιέξοδα μοντέλα της αριστερής και κομμουνιστικής ιδεολογικής και πολιτικής σπέκουλας και απάτης.

Δρα σωστά, όποιος συλλογάται σωστά. Αντίθετα, οι άνθρωποι δεν μπορεί να αντιμετωπίσουν σωστά, δηλαδή με όρους απελευθερωτικούς, τις εκάστοτε συνθήκες που επιβάλλονται από την **κρατικά και διακρατικά δομημένη εξουσία**, όταν το μυαλό τους παραμένει εγκλωβισμένο στις αριστερές, δημοκρατικές και κομμουνιστικές εκδοχές του κρατισμού και της εξουσιαστικής λογικής που αυτές προωθούν και επιβάλλουν σ' όσους αποτελούν την κοινωνία.

Η έννοια της κρίσης

Η αναφορά στην έννοια της «κρίσης» από την πλευρά της εξουσιαστικής λογικής εμπεριέχει συνήθως και την διατύπωση «την κρίση να πληρώσουν οι καπιταλιστές». Εδώ έχουμε μια άνευ όρων αποδοχή της ύπαρξης της λεγόμενης κρίσης με τον τρόπο και τη σημασία που την έχουν πλασάρει οι κρατούντες.

Είναι, όμως, έτσι; Πέραν του ότι δεν υ-

ντες της κυριαρχίας να αυτομαστιγωθούν ή να μαστιγωθούν από τους ομοίους τους και έπειτα να τιμωρηθούν για την λεγόμενη κρίση, επί πλέον, γίνεται και διάκριση ανάμεσα σε δίκαιους-τιμωρούς εξουσιαστές και στους υπόλοιπους που είναι φαύλοι, κερδοσκόποι και πλεονέχτες και που θέλουν (μόνο αυτοί!) να ξεζουμίσουν το λαό.

Αλλά το ζήτημα έχει προεκτάσεις. «**Πολιτική είναι να χρησιμοποιείς προς όφελός σου τις αντιθέσεις του αντίπαλου**», αναφέρει σε κάποιο κείμενό του ένας από τους μεγάλους τραγωδούς της ανθρώπινης κτηνωδίας. Επειδή, όντας δεδομένο πως ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις διάφορες ομάδες εξουσίας, θα έχει και κάποιες «απώλειες» –που ανάλογα με την περίσταση θα εμφανισθούν και ως απόδοση δικαιοσύνης για την απληστία, την προδοσία ή την υπερεκμετάλλευση των περί ου ο λόγος εξουσιαστών είναι ενδεχόμενο να εκπληρωθεί, κατά κάποιο τρόπο, το αίτημα της «πληρωμής». Εδώ, όμως, έχουμε την πλέον αναξιοπρεπή χρησιμοποίηση της «βαθυστόχαστης» διατύπωσης για την πολιτική χρήση των αντιθέσεων.

Βέβαια, υπάρχει και η άλλη χρησιμοποίηση, αυτή του «ανεκπλήρωτου αιτήματος του λαού», οπότε η πολιτική σπέκουλα συνεχίζεται. Τα «ναι μεν, αλλά» στην πρώτη περίπτωση και η καρτερικότητα στη δεύτερη δεν αποτρέπουν την εφαρμογή των σχεδίων της κυριαρχίας. Επειδή, όμως, στην τεχνική της εξαπάτησης και της ποταπότητας που λέγεται πολιτική ο «παπάς» μπορεί να γίνει και βαλές, ντάμα ή τζόκερ, «παίζει» πάντα και η εκδοχή της «πληρωμής» να αναχθεί σε κάποια επαναστατική λύση. Πάντως, όπως και να παιχτεί το παιχνίδι δεν παύει να κινείται στο πλαίσιο της επαναβεβαίωσης της πίστης στο «κοινωνικό συμβόλαιο».

Ας προσπαθήσουμε όμως να διερευνήσουμε την επίμαχη έννοια–πραγματικότητα που ονομάζουν κρίση.

Στην καθιερωμένη αντίληψη και γνώση των ανθρώπων η έλλειψη αγαθών, η καταστροφή των αναγκαίων για την επιβίωσή τους προέρχεται από θεομηνίες, όπως μεγάλες πλημμύρες, σεισμοί, λιμοί κάτι, τέ-

μέχρι σήμερα. Στην εποχή μας, πάντως, αυτά τα γεγονότα έχουν χάσει μεγάλο μέρος της φυσικότητάς τους, λόγω των καταστροφικών επεμβάσεων των, ανά τον πλανήτη, εξουσιαστών.

Επομένως οδηγούμαστε στην απάντηση που υπάρχει στο ερώτημα: **Τι είναι κρίση**;

Στη γενική της διάσταση κρίση εννοούμε πως είναι η κατάσταση που αναγκάζει ένα άτομο ή ένα σύνολο ανθρώπων να πάρει κάποια ή κάποιες αποφάσεις. Συνεπώς, **η κρίση είναι ο σύνδεσμος ανάμεσα σε κάτι που έχει γίνει και στο αποτέλεσμα που θα προκύψει**.

Η κρίση από μόνη της δεν έχει αντικείμενο αν δεν προσδιορίζεται. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο γίνεται αναφορά σε οικονομική, πολιτική, θεσμική, πολιτειακή, κοινωνική κτλ.κρίση. Το κάθε ένα από αυτά τα στοιχεία συνδέεται με τα υπόλοιπα και ανάλογα με τις συνθήκες προκαλεί μερική ή εκτεταμένη διαταραχή στο συνολικό σύστημα. Εξυπακούεται, βέβαια, πως στο μυαλό αλλά και στη ζωή των ανθρώπων η κρίση ταυτίζεται με την καταστροφή, κάτι που έχει την εξήγησή του, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Τι ισχύει σήμερα;

Αυτό που βλέπουμε να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια του κόσμου έχει κάποια σχέση ή αναλογία με αυτό που προσδιορίστηκε προηγουμένως ως κρίση;

Η διαπίστωση που εύκολα μπορεί να κάνει κάποιος είναι η εξής:

Ενώ σε σχέση με την **πραγματική** διάσταση του όρου κρίση έχουμε την ακολουθία: **γεγονός**, **κρίση**, **απόφαση**, όπου το γεγονός αφορά μία καταστροφή που οδηγεί στο σημείο της λήψης αποφάσεων και την παραπέρα εφαρμογή του, εδώ έχουμε μια **αντίστροφη διαδικασία** όπου υπάρχει **η απόφαση** που έχει παρθεί και έπεται **η καταστροφή**. Η κρίση ως ενδιάμεση κατάσταση δεν υπάρχει ουσιαστικά, αλλά και όποτε εμφανίζεται ως τέτοια έχει σκοπό να υπηρετήσει **την εφαρμογή** των ειλημμένων αποφάσεων (και συνήθως αναφέρεται με την βαρύγδουπη φράση ως διαχείριση της κρίσης ή των κρίσεων).

τε με συνδρομή τη ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει,

στο email:
diadromi@revolution.gr

ή ταχυδρομικά:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

καταθέτοντας και το αντίστοιχο ποσό στον τραπεζικό λογαριασμό που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ

Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

του. Στην προκειμένη, μάλιστα, περίπτωση αυτή έχει τον χαρακτήρα της επιβεβαίωσης των όρων δουλείας κάτω από σκληρότερες συνθήκες.

Σ' αυτό το θέμα, χρειάζεται να υπερτονίσουμε πως έργο μας είναι να βοηθήσουμε να ανοίξουν οι ορίζοντες της σκέψης των ανθρώπων και όχι να προσανατολιστούν στα αδιέξοδα μοντέλα της αριστερής και κομμουνιστικής ιδεολογικής και πολιτικής σπέκουλας και απάτης.

Άρα σωστά, όποιος συλλογάται σωστά. Αντίθετα, οι άνθρωποι δεν μπορεί να αντιμετωπίσουν σωστά, δηλαδή με όρους απελευθερωτικούς, τις εκάστοτε συνθήκες που επιβάλλονται από την **κρατικά και διακρατικά δομημένη εξουσία**, όταν το μυαλό τους παραμένει εγκλωβισμένο στις αριστερές, δημοκρατικές και κομμουνιστικές εκδοχές του κρατισμού και της εξουσιαστικής λογικής που αυτές προωθούν και επιβάλλουν σ' όσους αποτελούν την κοινωνία.

Η έννοια της κρίσης

Η αναφορά στην έννοια της «κρίσης» από την πλευρά της εξουσιαστικής λογικής εμπεριέχει συνήθως και την διατύπωση «την κρίση να πληρώσουν οι καπιταλιστές». Εδώ έχουμε μια άνευ όρων αποδοχή της ύπαρξης της λεγόμενης κρίσης με τον τρόπο και τη σημασία που την έχουν πλασάρει οι κρατούντες.

Είναι, όμως, έτσι; Πέραν του ότι δεν υπάρχει πιο ψευδεπίγραφο και ανεδαφικό αίτημα από αυτό, αφού ζητά από τους ιθύνο-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται

λειες» που ανάλογα με την περίσταση θα εμφανισθούν και ως απόδοση δικαιοσύνης για την απληστία, την προδοσία ή την υπερεκμετάλλευση των περί ου ο λόγος εξουσιαστών είναι ενδεχόμενο να εκπληρωθεί, κατά κάποιο τρόπο, το αίτημα της «πληρωμής». Εδώ, όμως, έχουμε την πλέον αναξιοπρεπή χρησιμοποίηση της «βαθυστόχαστης» διατύπωσης για την πολιτική χρήση των αντιθέσεων.

Βέβαια, υπάρχει και η άλλη χρησιμοποίηση, αυτή του «ανεκπλήρωτου αιτήματος του λαού», οπότε η πολιτική σπέκουλα συνεχίζεται. Τα «ναι μεν, αλλά» στην πρώτη περίπτωση και η καρτερικότητα στη δεύτερη δεν αποτρέπουν την εφαρμογή των σχεδίων της κυριαρχίας. Επειδή, όμως, στην τεχνική της εξαπάτησης και της ποταπότητας που λέγεται πολιτική ο «παπάς» μπορεί να γίνει και βαλές, ντάμα ή τζόκερ, «παίζει» πάντα και η εκδοχή της «πληρωμής» να αναχθεί σε κάποια επαναστατική λύση. Πάντως, όπως και να παιχτεί το παιχνίδι δεν παύει να κινείται στο πλαίσιο της επαναβεβαίωσης της πίστης στο «κοινωνικό συμβόλαιο».

Ας προσπαθήσουμε όμως να διερευνήσουμε την επίμαχη έννοια–πραγματικότητα που ονομάζουν κρίση.

Στην καθιερωμένη αντίληψη και γνώση των ανθρώπων η έλλειψη αγαθών, η καταστροφή των αναγκαίων για την επιβίωσή τους προέρχεται από θεομηνίες, όπως μεγάλες πλημμύρες, σεισμοί, λιμοί κάτι, τέλος πάντων, αντίστοιχο με τις περιγραφόμενες από την Αγία Γραφή δέκα πληγές που έπληξαν τον Φαραώ. Είναι επόμενο, μάλιστα, τέτοιες καταστάσεις να προκαλούν φόβο, πανικό και ανασφάλεια στους ανθρώπους.

Εδώ, λοιπόν, έχουμε **το γεγονός**, που είναι **η καταστροφή** και προέρχεται από παράγοντες όπως αυτοί που αναφέρθηκαν προηγουμένως. Μετά από αυτό το γεγονός έρχεται η στιγμή της εκτίμησης και η απόφαση. Όλα αυτά (και ιδιαίτερα η απόφαση) σχετίζονται με τη βαρύτητα του πλήγματος που προκλήθηκε από φυσικά αίτια. Η φτώχεια είναι ένα γεγονός που έχει σχέση με το μέγεθος των αποτελεσμάτων που προκλήθηκαν από την καταστροφή αυτή, των ελλείψεων και της στέρησης των αναγκαίων για επιβίωση. Επομένως, το κατά πόσο έχουν την δυνατότητα να παραμείνουν στον τόπο τους οι άνθρωποι της περιοχής, που δέχτηκε το καταστροφικό

λόγος για τον οποίο γίνεται αναφορά σε οικονομική, πολιτική, θεσμική, πολιτειακή, κοινωνική κτλ.κρίση. Το κάθε ένα από αυτά τα στοιχεία συνδέεται με τα υπόλοιπα και ανάλογα με τις συνθήκες προκαλεί μερική ή εκτεταμένη διαταραχή στο συνολικό σύστημα. Εξυπακούεται, βέβαια, πως στο μυαλό αλλά και στη ζωή των ανθρώπων η κρίση ταυτίζεται με την καταστροφή, κάτι που έχει την εξήγησή του, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Τι ισχύει σήμερα;

Αυτό που βλέπουμε να ξετυλίγεται μπροστά στα μάτια του κόσμου έχει κάποια σχέση ή αναλογία με αυτό που προσδιορίστηκε προηγουμένως ως κρίση;

Η διαπίστωση που εύκολα μπορεί να κάνει κάποιος είναι η εξής:

Ενώ σε σχέση με την **πραγματική** διάσταση του όρου κρίση έχουμε την ακολουθία: **γεγονός**, **κρίση**, **απόφαση**, όπου το γεγονός αφορά μία καταστροφή που οδηγεί στο σημείο της λήψης αποφάσεων και την παραπέρα εφαρμογή του, εδώ έχουμε μια **αντίστροφη διαδικασία** όπου υπάρχει **η απόφαση** που έχει παρθεί και έπεται **η καταστροφή**. Η κρίση ως ενδιάμεση κατάσταση δεν υπάρχει ουσιαστικά, αλλά και όποτε εμφανίζεται ως τέτοια έχει σκοπό να υπηρετήσει **την εφαρμογή** των ειλημμένων αποφάσεων (και συνήθως αναφέρεται με την βαρύγδουπη φράση ως διαχείριση της κρίσης ή των κρίσεων).

Συνεπώς, **στην πραγματικότητα** δεν υπάρχει κρίση. Αυτό συνάγεται τόσο από το γεγονός πως δεν προϋπήρξε καταστροφή για να διαμεσολαβήσει η κατάσταση επιλογών και αποφάσεων, όσο και από το ότι οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί με σκοπό την επιβολή άλλης μορφής σχέσεων και συνθηκών.

Πολλοί είναι αυτοί που θα επαναλάβουν τα όσα οι ειδικοί του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης πιπιλίζουν περί καπιταλιστικής κρίσης, κατάρρευσης και άλλων παρόμοιων φληναφημάτων.

Θυμίζουν όλους αυτούς τους αριστερούς, αριστερόφρονες και λοιπούς (αναρχίζοντες και μη) που πριν από μία εικοσαετία μιλούσαν για κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Τότε, είχαμε μια λογική παρόμοια με αυτήν που ισχύει και στην τωρινή κατάσταση, όπου ο καταστροφέας ταυτίζεται με αυτόν που πλήττεται, οι εξουσιαστές-εκμεταλλευτές με τους σκλαβωμέ-

όμο που αναγράφεται σε άλλη σελίδα.

Μπορείτε, ακόμη, να στείλετε ταχυδρομική επιταγή στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και τα ακριβή στοιχεία: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Συνδρομή Εσωτερικού
(για 10 φύλλα): 20 ευρώ

Συνδρομή Ευρώπης
(για 10 φύλλα): 30 ευρώ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΧΡΟΝΟΣ 10ος, ΦΥΛΛΟ 112
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2012

ΕΚΔΟΣΗ:
ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

δοχές του κρατισμού και της εξουσιαστικής λογικής που αυτές προωθούν και επιβάλλουν σ' όσους αποτελούν την κοινωνία.

Η έννοια της κρίσης

Η αναφορά στην έννοια της «κρίσης» από την πλευρά της εξουσιαστικής λογικής εμπεριέχει συνήθως και την διατύπωση «την κρίση να πληρώσουν οι καπιταλιστές». Εδώ έχουμε μια άνευ όρων αποδοχή της ύπαρξης της λεγόμενης κρίσης με τον τρόπο και τη σημασία που την έχουν πλασάρει οι κρατούντες.

Είναι, όμως, έτσι; Πέραν του ότι δεν υπάρχει πιο ψευδεπίγραφο και ανεδαφικό αίτημα από αυτό, αφού ζητά από τους ιθύνοντες πάντα και η εκδοχή της «πληρωμής» να αναχθεί σε κάποια επαναστατική λύση. Πάντως, όπως και να παιχτεί το παιχνίδι δεν παύει να κινείται στο πλαίσιο της επαναβεβαίωσης της πίστης στο «κοινωνικό συμβόλαιο».

Ας προσπαθήσουμε όμως να διερευνήσουμε την επίμαχη έννοια–πραγματικότητα που ονομάζουν κρίση.

Στην καθιερωμένη αντίληψη και γνώση των ανθρώπων η έλλειψη αγαθών, η καταστροφή των αναγκαίων για την επιβίωσή τους προέρχεται από θεομηνίες, όπως μεγάλες πλημμύρες, σεισμοί, λιμοί κάτι, τέλος πάντων, αντίστοιχο με τις περιγραφόμενες από την Αγία Γραφή δέκα πληγές που έπληξαν τον Φαραώ. Είναι επόμενο, μάλιστα, τέτοιες καταστάσεις να προκαλούν φόβο, πανικό και ανασφάλεια στους ανθρώπους.

Εδώ, λοιπόν, έχουμε **το γεγονός**, που είναι **η καταστροφή** και προέρχεται από παράγοντες όπως αυτοί που αναφέρθηκαν προηγουμένως. Μετά από αυτό το γεγονός έρχεται η στιγμή της εκτίμησης και η απόφαση. Όλα αυτά (και ιδιαίτερα η απόφαση) σχετίζονται με τη βαρύτητα του πλήγματος που προκλήθηκε από φυσικά αίτια. Η φτώχεια είναι ένα γεγονός που έχει σχέση με το μέγεθος των αποτελεσμάτων που προκλήθηκαν από την καταστροφή αυτή, των ελλείψεων και της στέρησης των αναγκαίων για επιβίωση. Επομένως, το κατά πόσο έχουν την δυνατότητα να παραμείνουν στον τόπο τους οι άνθρωποι της περιοχής, που δέχτηκε το καταστροφικό πλήγμα, ανασυγκροτώντας τους όρους διαβίωσης τους ή όχι, είναι το κρίσιμο ζήτημα, το ζητούμενο. Είναι, δηλαδή, αυτό για το οποίο θα αποφασίσουν βάζοντας σε κίνηση, αλλά και σε δοκιμασία, την εμπειρία, τις γνώσεις τους και τις ικανότητες πρόβλεψης που συλλογικά διαθέτουν. Αυτή είναι η διεργασία της **κρίσης**. Μέσα από αυτή τη διεργασία θα παρθεί **η απόφαση**, που **θα καθορίσει** και τον παραπέρα τρόπο ζωής αλλά και τον τόπο διαμονής τους.

Με τον προηγούμενο τρόπο προσπαθήσαμε να διερευνήσουμε την έννοια της κρίσης με βάση την πραγματικότητα που έχουν συνηθίσει να αντιμετωπίζουν οι άνθρωποι τα φυσικά γεγονότα για αιώνες και ση του όρου κρίση έχουμε την ακολουθία: **γεγονός**, **κρίση**, **απόφαση**, όπου το γεγονός αφορά μία καταστροφή που οδηγεί στο σημείο της λήψης αποφάσεων και την παραπέρα εφαρμογή του, εδώ έχουμε μια **αντίστροφη διαδικασία** όπου υπάρχει **η απόφαση** που έχει παρθεί και έπεται **η καταστροφή**. Η κρίση ως ενδιάμεση κατάσταση δεν υπάρχει ουσιαστικά, αλλά και όποτε εμφανίζεται ως τέτοια έχει σκοπό να υπηρετήσει **την εφαρμογή** των ειλημμένων αποφάσεων (και συνήθως αναφέρεται με την βαρύγδουπη φράση ως διαχείριση της κρίσης ή των κρίσεων).

Συνεπώς, **στην πραγματικότητα** δεν υπάρχει κρίση. Αυτό συνάγεται τόσο από το γεγονός πως δεν προϋπήρξε καταστροφή για να διαμεσολαβήσει η κατάσταση επιλογών και αποφάσεων, όσο και από το ότι οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί με σκοπό την επιβολή άλλης μορφής σχέσεων και συνθηκών.

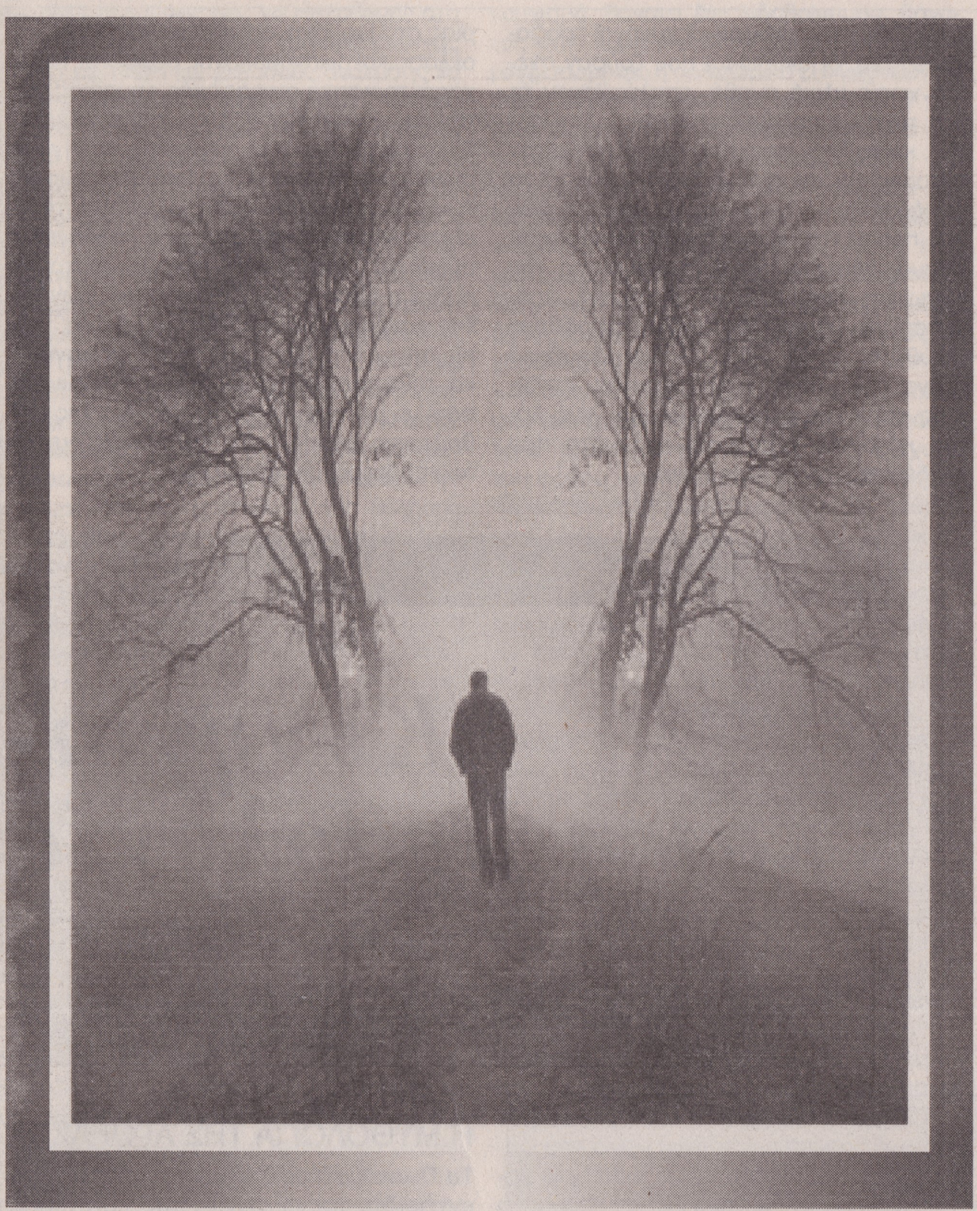
Πολλοί είναι αυτοί που θα επαναλάβουν τα όσα οι ειδικοί του συστήματος καταπίεσης κι εκμετάλλευσης πιπιλίζουν περί καπιταλιστικής κρίσης, κατάρρευσης και άλλων παρόμοιων φληναφημάτων.

Θυμίζουν όλους αυτούς τους αριστερούς, αριστερόφρονες και λοιπούς (αναρχίζοντες και μη) που πριν από μία εικοσαετία μιλούσαν για κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Τότε, είχαμε μια λογική παρόμοια με αυτήν που ισχύει και στην τωρινή κατάσταση, όπου ο καταστροφέας ταυτιζόταν με αυτόν που πλήττεται, οι εξουσιαστές-εκμεταλλευτές με τους σκλαβωμένους-εκμεταλλευόμενους.

Μετά από εκείνη την «κρίση», ο πλανήτης γέμισε από σύγχρονους κροίσους του πρώην ανατολικού μπλοκ, ενώ μεγάλα τμήματα των πληθυσμών αυτών των περιοχών

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗ
5.30 - 8 το απόγευμα
και ΣΑΒΒΑΤΟ από 10.30πμ-2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ συναντιέται κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας Σαριπόλου 8, (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
***
Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΘΥΡΙΔΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΑΛΛΑΞΕ
Η ΝΕΑ ΜΑΣ ΘΥΡΙΔΑ ΕΙΝΑΙ:
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ

Όσοι/ες στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, σας υπενθυμίζουμε πως θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Λιόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

οδηγούνταν στην εξαθλίωση, στην μετανάστευση και στον αργό ή σύντομο θάνατο.

Αυτό, όμως, δεν σημαίνει κατάρρευση αλλά **λύσιμο** και **ανασύσταση** των σχέσεων και συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, όπου οι κυρίαρχοι του μέχρι τότε ανατολικού μπλοκ σπάνε τα όρια των «κλειστών» αγορών και ανοίγονται στο αρχιπέ-

Υπάρχει, όμως, ένας μηχανισμός που ανακόπτει και καταστρέφει λειτουργίες και διαδικασίες. Είναι η συνασπισμένη σε παγκόσμια κλίμακα κυριαρχία που επιδιώκει τον ανασχηματισμό των όρων σκλαβιάς σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Χρησιμοποιώντας ως μέσο το χρηματοπιστωτικό σύστημα, αυτή τη φορά επιβάλλει όρους καταστρο-

την στις απαιτήσεις της κυριαρχίας τους.

Σ' αυτήν τη διαδικασία κάποιοι θα βγουν κερδισμένοι. Θα είναι οι πιο αδίστακτοι, τα πρότυπα του νέου περιβάλλοντος της κυριαρχίας, που ετοιμάζονται εδώ και δεκαετίες. Οι νεογιάπηδες των προηγούμενων δεκαετιών θα μετασχηματιστούν ή θα δώσουν τη θέση τους στα νέου τύπου ανθρωπόμορφα κοράκια των χρηματιστηρίων, όπως αυτό που δήλωνε στο BBC απερίφραστα και με ωμότητα πως περίμενε με ανυπομονησία την λεγόμενη κρίση για να αποκομίσει κέρδη.

Όλη αυτή η διαδικασία που βρίσκεται σε κίνηση συνιστά μια καταστροφή, μια επέλαση που εννοείται πως δεν έχει καμία σχέση με κρίση.

Όσοι θεωρούν πως μπορούν να χρησιμοποιούν τον όρο «κρίση», θα χρειαστεί να ανατρέξουν τουλάχιστον μία δεκαετία πίσω, όταν γνωστοί εκπρόσωποι της πολιτικής κυριαρχίας περιέγραφαν αυτό που τώρα βρίσκεται σε κίνηση πανευρωπαϊκά αλλά και ευρύτερα.

Σε ό,τι αφορά τα σκάνδαλα, τα δάνεια και τα χρέη, τη διαφθορά και την κατάχρηση, την «προδοσία» και το ξεπούλημα για τα οποία κραυγάζουν διάφοροι, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να παραθέτουν **τα μέσα που χρησιμοποιούνται** προκειμένου να υπάρχει κάποιος εύσχημος τρόπος για την αναδιανομή και την κατοχύρωση των δικαιωμάτων των κυρίαρχων. Αυτά τα μέσα έρχονται να αντικαταστήσουν τις βόμβες και τις στρατιωτικές επιχειρήσεις που πραγματοποιούνται ή πρόκειται να λάβουν χώρα, όπως αυτές που έγιναν σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Γιουγκοσλαβία, Λιβύη και αλλού.

Συμπερασματικά

Είναι επόμενο να ισχυριστεί κάποιος πως όλα αυτά δεν λαμβάνουν υπ' όψη τους την πολιτική οικονομία και τον οικονομικό παράγοντα.

Είπαμε, όμως, από την αρχή πως δεν θα αναπτύξουμε τις απόψεις μας με τους όρους της κυριαρχίας, επειδή ο αναρχικός λόγος και ο εξουσιαστικός είναι ολοκληρωτικά ανταγωνιστικοί.

χώς. Η πολιτική διάσταση της οικονομίας βασίζεται στους όρους που έχουν κατασκευάσει οι εξουσιαστές. Είναι μια αυθαίρετη επιβολή στους υποταγμένους και όπως συνηθίζεται σε αυτές τις καταστάσεις, η επιβολή κατευθύνει στην αφομοίωση και την κατασκευή συνείδησης.

Για τους ίδιους λόγους οι συνθήκες σκλαβιάς εμφανίζονται ως συνθήκες ελευθερίας. Έτσι όταν γίνεται αναφορά για επιδρομή του κράτους ή των καπιταλιστών στην κοινωνία και στα κατώτερα ιδιαίτερα στρώματά της, υπονοείται πως αυτή γίνεται προς ελευθέρους ανθρώπους, κάτι που δεν ισχύει.

Όμως, στην πραγματικότητα κανείς δεν μπορεί να πιστέψει πως όλα αυτά που έχουν τεθεί σε κίνηση θα μπορούσαν να έχουν αποτελέσματα εάν οι άνθρωποι δεν βρίσκονται κάτω από συνθήκες συνεχούς εξάρτησης και εξαναγκασμού, διαρκούς και πολύμορφης βίας, ελέγχου και χειραγώγησης, συνεχούς αγωνίας προκειμένου να αποκτήσουν τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους αγαθά.

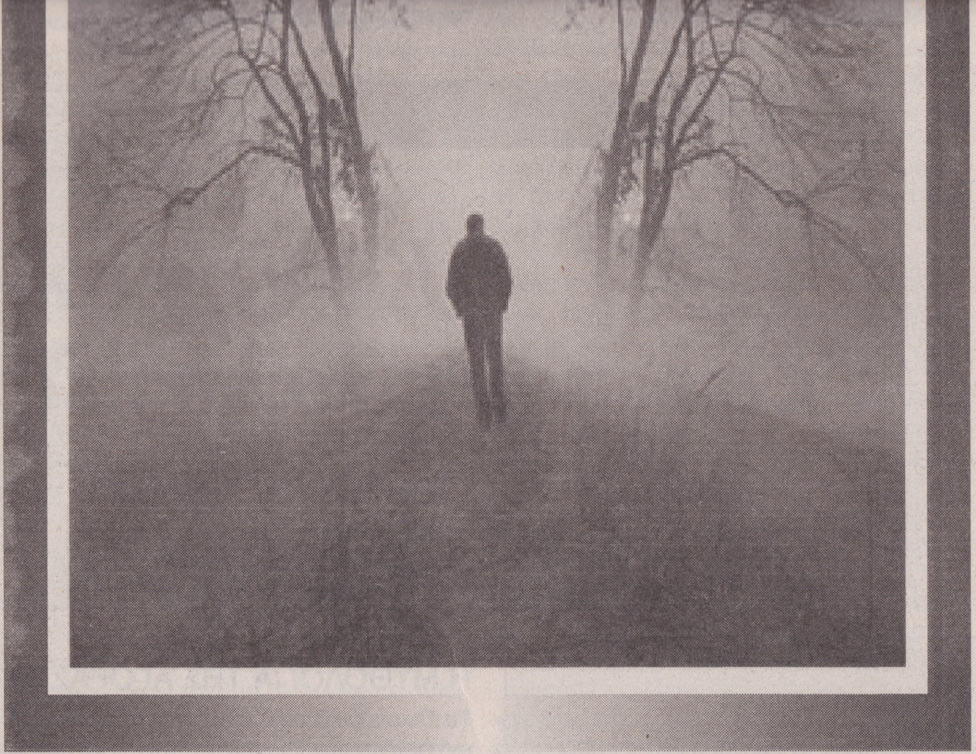
Όλη αυτή η κατάσταση την οποία έχουν προκαλέσει οι κυρίαρχοι είναι εξαιρετική.

Πολλοί είναι αυτοί που αναζητούν άμεσες λύσεις. Γι' αυτό και δυσανασχετούν όταν τους τίθενται ζητήματα που αφορούν συνολικότερα αντίληψη και άποψη, από τις οποίες απορρέουν στάσεις και πρακτικές. Αυτή, όμως, είναι μια πραγματική και σημαντική ανάγκη επειδή, οι γρήγορες απαντήσεις και οι έτοιμες λύσεις οδηγούν σε ακόμα πιο ισχυρά δεσμά κι όχι στο δρόμο της ελευθερίας.

Αν δεχθούμε ότι υπάρχει κάποια κρίση, αυτή αφορά αποφάσεις που πρέπει να πάρουν οι εξουσιαζόμενοι άνθρωποι. Οι κυρίαρχοι έχουν ήδη πάρει τις αποφάσεις τους και τις εφαρμόζουν.

Χρειάζεται η κατανόηση της κατάστασης και των συνθηκών που υπάρχουν για να γίνει το ξεπέρασμα από την πλευρά των ανθρώπων.

Από τη σκοπιά της αναρχικής απελευθερωτικής δράσης οι ορίζοντες είναι ανοικτοί και προοπτικές υπάρχουν, επίσης.

οδηγούνταν στην εξαθλίωση, στην μετανάστευση και στον αργό ή σύντομο θάνατο.

Αυτό, όμως, δεν σημαίνει κατάρρευση αλλά **λύσιμο** και **ανασύσταση** των σχέσεων και συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, όπου οι κυρίαρχοι του μέχρι τότε ανατολικού μπλοκ σπάνε τα όρια των «κλειστών» αγορών και ανοίγονται στο αρχιπέλαγος της «παγκοσμιοποίησης». Όταν τότε αναφερόμασταν στη **διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας** πολλοί ήταν αυτοί που, ακολουθώντας την «πεπατημένη» ορολογία και ανάλυση, επέμεναν (και επιμένουν) στον όρο **κατάρρευση**.

Όμως τώρα, 20 χρόνια μετά, είναι εντελώς εξωπραγματικός ο ίδιος ισχυρισμός. Επειδή για τον ίδιο ισχυρισμό πρόκειται, όταν γίνεται λόγος για «κρίση» καπιταλιστική ή μη. Η ίδια τακτική του **σοκ** και **δέος,** που εφαρμόστηκε στους πληθυσμούς των πρώην ανατολικών χωρών, εφαρμόζεται και τώρα. Μόνο που τώρα, η διαδικασία έχει διαφορετικούς ρυθμούς. Πριν η «σταγόνα» του μαρτυρίου φέρει τη σταγόνα που θα ξεχειλίσει το ποτήρι της οργής, έρχονται οι σταγόνες και τα σταγονίδια των κομματικών και μη μηχανισμών χειραγώγησης που εκτονώνουν την πίεση και μετά έρχονται τα επόμενα μέτρα, για να ακολουθή-

Υπάρχει, όμως, ένας μηχανισμός που ανακόπτει και καταστρέφει λειτουργίες και διαδικασίες. Είναι η συνασπισμένη σε παγκόσμια κλίμακα κυριαρχία που επιδιώκει τον ανασχηματισμό των όρων σκλαβιάς σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Χρησιμοποιώντας ως μέσο το χρηματοπιστωτικό σύστημα, αυτή τη φορά επιβάλλει όρους καταστροφής. Τα εργοστάσια σταματούν να παράγουν επειδή οι εξουσιαστές, κεφαλαιούχοι και μη, επιθυμούν να διασφαλίσουν την διατήρηση και την ενίσχυση της εξουσίας τους κι όχι επειδή δεν υπάρχουν πρώτες ύλες αλλά επειδή αυτοί που τις κατέχουν δεν τις διαθέτουν. Συνεπώς και σε αυτή την περίπτωση **δεν έχουμε κρίση**.

Οι εξουσιαστές, συνασπισμένοι κατά ομάδες, προσπαθούν να συμμετάσχουν ή να αντιμετωπίσουν τις συνθήκες αναδιανομής αυτού που ονομάζουν πλούτο και που στην πραγματικότητα είναι **οι περιοχές**, που θα ανακαταληφθούν από τους εταίρους του ήδη ενοποιημένου μπλοκ της κυριαρχίας, **οι μηχανισμοί** που θα στήσουν και **οι σχέσεις** που θα επιβάλλουν στους σύγχρονους σκλάβους ή θα καθορίσουν μεταξύ τους. Αυτό λέγεται με απλά λόγια **αναδιανομή**. Αναδιανομή και ισχυροποίηση. Ισχυροποίηση, όμως, σημαίνει αδυνάτισμα όσων βρί-

ση που εννοείται πως δεν έχει καμία σχέση με κρίση.

Όσοι θεωρούν πως μπορούν να χρησιμοποιούν τον όρο «κρίση», θα χρειαστεί να ανατρέξουν τουλάχιστον μία δεκαετία πίσω, όταν γνωστοί εκπρόσωποι της πολιτικής κυριαρχίας περιέγραφαν αυτό που τώρα βρίσκεται σε κίνηση πανευρωπαϊκά αλλά και ευρύτερα.

Σε ό,τι αφορά τα σκάνδαλα, τα δάνεια και τα χρέη, τη διαφθορά και την κατάχρηση, την «προδοσία» και το ξεπούλημα για τα οποία κραυγάζουν διάφοροι, δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να παραθέτουν **τα μέσα που χρησιμοποιούνται** προκειμένου να υπάρχει κάποιος εύσχημος τρόπος για την αναδιανομή και την κατοχύρωση των δικαιωμάτων των κυρίαρχων. Αυτά τα μέσα έρχονται να αντικαταστήσουν τις βόμβες και τις στρατιωτικές επιχειρήσεις που πραγματοποιούνται ή πρόκειται να λάβουν χώρα, όπως αυτές που έγιναν σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Γιουγκοσλαβία, Λιβύη και αλλού.

Συμπερασματικά

Είναι επόμενο να ισχυριστεί κάποιος πως όλα αυτά δεν λαμβάνουν υπ' όψη τους την πολιτική οικονομία και τον οικονομικό παράγοντα.

Είπαμε, όμως, από την αρχή πως δεν θα αναπτύξουμε τις απόψεις μας με τους όρους της κυριαρχίας, επειδή ο αναρχικός λόγος και ο εξουσιαστικός είναι ολοκληρωτικά ανταγωνιστικοί.

Θεωρούμε (αν και δεν είναι ένα ζήτημα που θα μας απασχολήσει σ' αυτό το κείμενο) πως η χρήση των όρων και των συλλογισμών που συνιστούν την πολιτική οικονομία δεν αφορούν τους αναρχικούς. Ο δρόμος προς την αναρχία δεν συναντιέται με την πολιτική οικονομία, ούτε με τις μαρξιστικές φλυαρίες περί οικονομικών κρίσεων του καπιταλιστικού συστήματος που δήθεν θα οδηγήσουν στην κατάρρευσή του. Άλλωστε, οι διάφορες θεωρίες περί των οικονομικών κρίσεων επιβεβαιώνουν μια ιστορική πραγματικότητα: ότι **μέσω αυτών δυναμώνει το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης**.

Άλλωστε, εδώ έχουμε μια αναδιάταξη των όρων κυριαρχίας που βασίζεται στην ψευδεπίγραφη κρίση. Έχουμε ένα υποτιθέμενο αγώνα για την σωτηρία «της οικονομίας και της πατρίδας» που, όμως, στην πράξη είναι η διασφάλιση των συμφερόντων αυτών που εμφανίζονται ως δανει-

Όμως, στην πραγματικότητα κανείς δεν μπορεί να πιστέψει πως όλα αυτά που έχουν τεθεί σε κίνηση θα μπορούσαν να έχουν αποτελέσματα εάν οι άνθρωποι δεν βρίσκονται κάτω από συνθήκες συνεχούς εξάρτησης και εξαναγκασμού, διαρκούς και πολύμορφης βίας, ελέγχου και χειραγώγησης, συνεχούς αγωνίας προκειμένου να αποκτήσουν τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους αγαθά.

Όλη αυτή η κατάσταση την οποία έχουν προκαλέσει οι κυρίαρχοι είναι εξαιρετική.

Πολλοί είναι αυτοί που αναζητούν άμεσες λύσεις. Γι' αυτό και δυσανασχετούν όταν τους τίθενται ζητήματα που αφορούν συνολικότερα αντίληψη και άποψη, από τις οποίες απορρέουν στάσεις και πρακτικές. Αυτή, όμως, είναι μια πραγματική και σημαντική ανάγκη επειδή, οι γρήγορες απαντήσεις και οι έτοιμες λύσεις οδηγούν σε ακόμα πιο ισχυρά δεσμά κι όχι στο δρόμο της ελευθερίας.

Αν δεχθούμε ότι υπάρχει κάποια κρίση, αυτή αφορά αποφάσεις που πρέπει να πάρουν οι εξουσιαζόμενοι άνθρωποι. Οι κυρίαρχοι έχουν ήδη πάρει τις αποφάσεις τους και τις εφαρμόζουν.

Χρειάζεται η κατανόηση της κατάστασης και των συνθηκών που υπάρχουν για να γίνει το ξεπέρασμα από την πλευρά των ανθρώπων.

Από τη σκοπιά της αναρχικής απελευθερωτικής δράσης οι ορίζοντες είναι ανοικτοί και προοπτικές υπάρχουν, επίσης.

Απαιτούνται αποφάσεις θαρραλέες και καθοριστικές, αποφάσεις που αρνούνται στην πράξη την εξουσιαστική πραγματικότητα. Οι μεσοβέζικες λύσεις που προτείνονται από τους κάθε είδους εναλλακτικούς είναι επακριβώς αυτό που αυτοπροσδιορίζονται: εναλλακτικές λύσεις μέσα στα πλαίσια του συστήματος σκλαβιάς, εκμετάλλευσης και εξανδραποδισμού.

Οι συνθήκες αναδιάταξης της κυριαρχίας που βρίσκονται σε κίνηση δίνουν τη δυνατότητα κατανόησης και αποφάσεων για ένα διαφορετικό κόσμο που δεν θα ακολουθεί τις διεθνιστικές και παγκοσμιοποιητικές κατευθύνσεις της κυριαρχίας, για τις οποίες δούλεψαν τόσο επίμονα οι αριστεροί και οι κομμουνιστές φέρνοντας τον κόσμο, μαζί με τους υπόλοιπους εξουσιαστές, στην τωρινή κατάσταση.

Χρειαζόμαστε έναν κόσμο όπου θα ευδοκιμεί η ανιδιοτελής συνεννόηση ανάμεσα στους ανθρώπους, όπου θα έχουν αναδη-

οδηγούνταν στην εξαθλίωση, στην μετανάστευση και στον αργό ή σύντομο θάνατο.

Αυτό, όμως, δεν σημαίνει κατάρρευση αλλά **λύσιμο** και **ανασύσταση** των σχέσεων και συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, όπου οι κυρίαρχοι του μέχρι τότε ανατολικού μπλοκ σπάνε τα όρια των «κλειστών» αγορών και ανοίγονται στο αρχιπέλαγος της «παγκοσμιοποίησης». Όταν τότε αναφερόμασταν στη **διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας** πολλοί ήταν αυτοί που, ακολουθώντας την «πεπατημένη» ορολογία και ανάλυση, επέμεναν (και επιμένουν) στον όρο **κατάρρευση**.

Όμως τώρα, 20 χρόνια μετά, είναι εντελώς εξωπραγματικός ο ίδιος ισχυρισμός. Επειδή για τον ίδιο ισχυρισμό πρόκειται, όταν γίνεται λόγος για «κρίση» καπιταλιστική ή μη. Η ίδια τακτική του **σοκ** και **δέος,** που εφαρμόστηκε στους πληθυσμούς των πρώην ανατολικών χωρών, εφαρμόζεται και τώρα. Μόνο που τώρα, η διαδικασία έχει διαφορετικούς ρυθμούς. Πριν η «σταγόνα» του μαρτυρίου φέρει τη σταγόνα που θα ξεχειλίσει το ποτήρι της οργής, έρχονται οι σταγόνες και τα σταγονίδια των κομματικών και μη μηχανισμών χειραγώγησης που εκτονώνουν την πίεση και μετά έρχονται τα επόμενα μέτρα, για να ακολουθήσει άλλος κύκλος δράσης των εκτονωτικών διαδικασιών.

Ο κόσμος της υπόλοιπης Ευρώπης (κι όχι μόνο αυτής) αρχίζει να έχει την αίσθηση πως χάνεται το έδαφος κάτω από τα πόδια του, χωρίς να αντιλαμβάνεται ποιος είναι ο λόγος για τον οποίο συμβαίνει αυτό. Οι λέξεις **φτώχεια** και **πτώχευση** συνοδεύουν και επιτείνουν αυτόν τον πανικό που προέρχεται από την αίσθηση μιας καταστροφής που ακούει στο όνομα «κρίση».

Κι όμως, η Γη εξακολουθεί να κινείται στα θερά και να είναι ικανή στο να παράγει αγαθά, τα έμβια όντα της πανίδας δεν έχουν εξαφανιστεί, κανενός είδους θεομηνία δεν έχει ξεσπάσει, τα εργοστάσια έχουν τη δυνατότητα να παράγουν όσα είναι απαραίτητα για την επιβίωση του ανθρώπινου είδους.

Υπάρχει, όμως, ένας μηχανισμός που ανακόπτει και καταστρέφει λειτουργίες και διαδικασίες. Είναι η συνασπισμένη σε παγκόσμια κλίμακα κυριαρχία που επιδιώκει τον ανασχηματισμό των όρων σκλαβιάς σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Χρησιμοποιώντας ως μέσο το χρηματοπιστωτικό σύστημα, αυτή τη φορά επιβάλλει όρους καταστροφής. Τα εργοστάσια σταματούν να παράγουν επειδή οι εξουσιαστές, κεφαλαιούχοι και μη, επιθυμούν να διασφαλίσουν την διατήρηση και την ενίσχυση της εξουσίας τους κι όχι επειδή δεν υπάρχουν πρώτες ύλες αλλά επειδή αυτοί που τις κατέχουν δεν τις διαθέτουν. Συνεπώς και σε αυτή την περίπτωση **δεν έχουμε κρίση**.

Οι εξουσιαστές, συνασπισμένοι κατά ομάδες, προσπαθούν να συμμετάσχουν ή να αντιμετωπίσουν τις συνθήκες αναδιανομής αυτού που ονομάζουν πλούτο και που στην πραγματικότητα είναι **οι περιοχές**, που θα ανακαταληφθούν από τους εταίρους του ήδη ενοποιημένου μπλοκ της κυριαρχίας, **οι μηχανισμοί** που θα στήσουν και **οι σχέσεις** που θα επιβάλλουν στους σύγχρονους σκλάβους ή θα καθορίσουν μεταξύ τους. Αυτό λέγεται με απλά λόγια **αναδιανομή**. Αναδιανομή και ισχυροποίηση. Ισχυροποίηση, όμως, σημαίνει αδυνάτισμα όσων βρίσκονται κάτω από συνθήκες σκλαβιάς. Σημαίνει χειροτέρευση των όρων επιβίωσης, λιγότεροι απασχολούμενοι σκλάβοι, ακόμα περισσότερη εξαθλίωση, αύξηση των ασθενειών, «ξεσκαρτάρισμα». Σημαίνει καταστροφή όσων υπηρεσιών δεν εξυπηρετούν τις εξουσιαστικές ανάγκες και όσων μορφών εφημοσμένης δουλείας θεωρούνται ατελείς. Σημαίνει, ακόμα, τη μετατόπιση στην κοινωνική διαστρωμάτωση όσων δεν μπορούν να προσαρμοστούν στις συνθήκες που ανακατασκευάζονται. Ένα τεράστιο εργοτάξιο, όπου άλλα τμήματά του ξηλώνονται και άλλα κτίζονται. Άλλοι ανεβαίνουν στις σκαλωσιές κι άλλοι τις κατεβαίνουν, ενώ άλλοι γκρεμίζονται στο κενό. Και κάποιοι από άλλα σημεία καθορίζουν όλη αυτή την κινητικότητα, προσαρμόζοντάς χώρα, όπως αυτές που έγιναν σε Ιράκ, Αφγανιστάν, Γιουγκοσλαβία, Λιβύη και αλλού.

Συμπερασματικά

Είναι επόμενο να ισχυριστεί κάποιος πως όλα αυτά δεν λαμβάνουν υπ' όψη τους την πολιτική οικονομία και τον οικονομικό παράγοντα.

Είπαμε, όμως, από την αρχή πως δεν θα αναπτύξουμε τις απόψεις μας με τους όρους της κυριαρχίας, επειδή ο αναρχικός λόγος και ο εξουσιαστικός είναι ολοκληρωτικά ανταγωνιστικοί.

Θεωρούμε (αν και δεν είναι ένα ζήτημα που θα μας απασχολήσει σ' αυτό το κείμενο) πως η χρήση των όρων και των συλλογισμών που συνιστούν την πολιτική οικονομία δεν αφορούν τους αναρχικούς. Ο δρόμος προς την αναρχία δεν συναντιέται με την πολιτική οικονομία, ούτε με τις μαρξιστικές φλυαρίες περί οικονομικών κρίσεων του καπιταλιστικού συστήματος που δήθεν θα οδηγήσουν στην κατάρρευσή του. Άλλωστε, οι διάφορες θεωρίες περί των οικονομικών κρίσεων επιβεβαιώνουν μια ιστορική πραγματικότητα: ότι **μέσω αυτών δυναμώνει το σύστημα κυριαρχίας κι εκμετάλλευσης**.

Άλλωστε, εδώ έχουμε μια αναδιάταξη των όρων κυριαρχίας που βασίζεται στην ψευδεπίγραφη κρίση. Έχουμε ένα υποτιθέμενο αγώνα για την σωτηρία «της οικονομίας και της πατρίδας» που, όμως, στην πράξη είναι η διασφάλιση των συμφερόντων αυτών που εμφανίζονται ως δανειστές, όλων αυτών, δηλαδή, που έστησαν τα κράτη αλλά και εκείνων που μέσα από αυτά διατηρούν και ενισχύουν την κυριαρχία τους, τόσο μέσα σ' αυτά όσο και ευρύτερα. Εδώ έχουμε πλασματικά χρέη που «κουρεύονται» για να εισπραχτούν με το αζημίωτο μέσα από τη λεηλασία ανθρώπινων ζωών και φυσικού πλούτου.

Το να ισχυρίζονται κάποιοι πως οι καπιταλιστές φορτώνουν τα βάρη της κρίσης στο λαό είναι ένα πολύ μικρό μέρος μιας μεγάλης αλήθειας και συνεπώς ένα μεγάλο ψέμα, σύμφωνα με τα όσα προαναφέραμε.

Ο ισχυρισμός αυτός βασίζεται και πάλι σε όρους «κοινωνικού συμβολαίου» και οικονομικών «διαπιστώσεων» μη θέλοντας να αναφερθεί στις συνθήκες σκλαβιάς που υπάρχουν και οι οποίες ενισχύονται συνεχώς ελευθερίας.

Αν δεχθούμε ότι υπάρχει κάποια κρίση, αυτή αφορά αποφάσεις που πρέπει να πάρουν οι εξουσιαζόμενοι άνθρωποι. Οι κυρίαρχοι έχουν ήδη πάρει τις αποφάσεις τους και τις εφαρμόζουν.

Χρειάζεται η κατανόηση της κατάστασης και των συνθηκών που υπάρχουν για να γίνει το ξεπέρασμα από την πλευρά των ανθρώπων.

Από τη σκοπιά της αναρχικής απελευθερωτικής δράσης οι ορίζοντες είναι ανοικτοί και προοπτικές υπάρχουν, επίσης.

Απαιτούνται αποφάσεις θαρραλέες και καθοριστικές, αποφάσεις που αρνούνται στην πράξη την εξουσιαστική πραγματικότητα. Οι μεσοβέζικες λύσεις που προτείνονται από τους κάθε είδους εναλλακτικούς είναι επακριβώς αυτό που αυτοπροσδιορίζονται: εναλλακτικές λύσεις μέσα στα πλαίσια του συστήματος σκλαβιάς, εκμετάλλευσης και εξανδραποδισμού.

Οι συνθήκες αναδιάταξης της κυριαρχίας που βρίσκονται σε κίνηση δίνουν τη δυνατότητα κατανόησης και αποφάσεων για ένα διαφορετικό κόσμο που δεν θα ακολουθεί τις διεθνιστικές και παγκοσμιοποιητικές κατευθύνσεις της κυριαρχίας, για τις οποίες δούλεψαν τόσο επίμονα οι αριστεροί και οι κομμουνιστές φέρνοντας τον κόσμο, μαζί με τους υπόλοιπους εξουσιαστές, στην τωρινή κατάσταση.

Χρειαζόμαστε έναν κόσμο όπου θα ευδοκιμεί η ανιδιοτελής συνεννόηση ανάμεσα στους ανθρώπους, όπου θα έχουν αναδημιουργηθεί οι συνθήκες αυτάρκειας και επάρκειας σε αγαθά και δεν θα υπάρχει η παραγωγική μανία και ο καταναλωτισμός άχρηστων προϊόντων που αλλοτριώνουν, έναν κόσμο όπου οι σχέσεις δεν θα στηρίζονται στο χρήμα και στον χυδαίο υλισμό.

Μπορούμε να σπάσουμε το τείχος που ορθώνει μπροστά στην ανθρωπότητα η κυριαρχία. Μέσα από τις ανθρώπινες κοινότητες ζήσαμε και δημιουργήσαμε για ολόκληρες χιλιετίες χωρίς κράτη και εξουσίες. Τώρα έχουμε την εμπειρία για έναν πολύ καλύτερο δρόμο. Μακριά και αντίθετα από αυτόν που ορίζουν οι κυρίαρχοι.

Ας τον χαράξουμε με τόλμη!

Συσπείρωση Αναρχικών

Τα τελευταία δυο χρόνια, πολύπλοκοι οικονομικοί όροι και δυσνόητες οικονομικές αναλύσεις, κυριαρχούν σε όλα τα δημοσιογραφικά και μη μέσα. Η πολιτική, (αντιπροσώπευση, διαμεσολάβηση, εξαπάτηση και τα παράγωγα της) παραχωρείται στην οικονομία και στους οικονομέτρες. Αυτή η καθολική επικράτηση των οικονομικών όρων και δεδομένων διαμορφώνουν για πρώτη φορά σε τέτοια έκταση μια «αμερικανοποίηση» της κοινωνίας. Δηλαδή στην κατασκευή μιας χρηματοοικονομικής σκέψης για όλους, ανεξαρτήτως μόρφωσης, ηλικίας, επαγγελματικής κατάστασης κλπ. Τα πάντα να περιστρέφονται με πλανητική συμπαντική ακρίβεια γύρω από το κέρδος, την οικονομική βιωσιμότητα, το χρηματικό απόθεμα. Είναι μια προσπάθεια πάνω από τον καπιταλισμό αφού πρωταρχικά αυτό που επιδιώκεται είναι να σκεφτόμαστε όλοι με όρους οικονομίας της αγοράς και όχι κοινωνικά. Έχει σημασία να παράγεται κάτι είτε αφορά εμπόρευμα, αγαθό ή υπηρεσία (π.χ. περίθαλψη) μόνο εφ' όσον είναι επικερδές.

Η απληστία και ο ατομικισμός όσο και εάν έχουν στιγματιστεί και παλαιότερα ως απόρροια του καπιταλισμού, αποτελούν και σήμερα βασικά χαρακτηριστικά του «πολιτισμένου» ανθρώπου. Ο οποίος αναφωνεί «αν δεν γίνεις και συ καθίκι, πως θα επιβιώσεις...;» και που θυμίζει την τεχνητή σύγκρουση ιδιωτικών και δημοσίων υπαλλήλων. Όπου αρκετοί ιδιωτικοί απαξιώνουν τους δημοσίους όχι για λόγους δημοσιονομικούς, ιδεολογικούς ή αργομισθίας αλλά...ζηλοφθονίας. Είναι αυτοί που εάν είχαν «μπάρμπα στη Κορώνη...» θα ήταν μέσα στο σύστημα και πιθανότατα τα κομματόσκυλα και οι εργατοπατέρες με το χαρτογιακά. Όπως και από την άλλη πλευρά, οι εντός του δημοσίου για πολλά χρόνια απολάμβαναν τα λάφυρα της κομματικής πελατειακής τους ισχύος αδιαφορώντας πλήρως για την κάθε Κούνεβα, που δούλευε με μπλοκάκι και καθάριζε δημόσια κτίρια. Είναι γεγονός ότι από τις αρχές

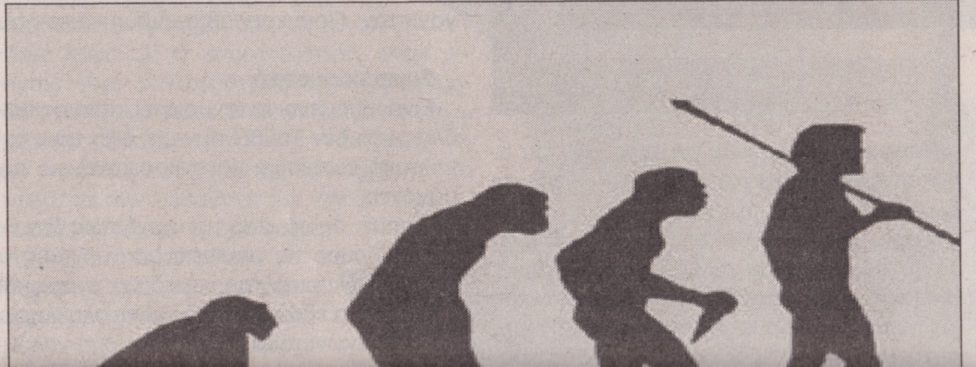
σίας. (Η ιστορία με τη βίλα του Βουλφ μας θύμισε τη περίφημη ροζ βίλα του Α. Παπανδρέου, όπου τότε έτρεξαν και δήλωσαν δανειστές του Παπανδρέου φίλοι και βουλευτές του. Ένας εξ αυτών είναι ο Κ. Παπούλιας που προτάθηκε από τη Ν. Δημοκρατία το 2004 και έγινε πρόεδρος της Δημοκρατίας με τη σύμπραξη ασφαλώς του ΠΑΣΟΚ. Η «αυτοθυσία» ανταμείβεται σε αυτό το τόπο διακομματικά και διαχρονικά...!).

Αλλά απέναντι σε μια άρρωστη κατάσταση δεκαετιών που έχει σαπίσει και διαβρώσει τα πάντα η ανάρρωση δεν γίνεται με ασπιρίνες και φάρμακα που υποτίθεται μας προσφέρουν οι «εθνοσωτήρες εκτάκτου ανάγκης». Η λύση δεν βρίσκεται, όμως, ούτε στην αριστερή διαχείριση ή στην αριστερίστικη εκδοχή της. Γιατί σημασία δεν έχει απλώς το ποιος ελέγχει τα μέσα παραγωγής αλλά τι και γιατί θα παράγουν τα «δικά μας μέσα παραγωγής», ούτε αρκεί ότι εμείς θα λαμβάνουμε τις αποφάσεις γι' αυτά. Αξία έχει να αντιληφθούμε τον Άνθρωπο ολιστικά, τη φύση χωρίς περιβαλλοντισμούς, την τροφή χωρίς δηλητήρια και την υγεία μη μηχανιστικά. Να προσπαθήσουμε να πλουτίσουμε με πραγματικές διαπροσωπικές σχέσεις, με την απλότητα της ζωής χωρίς καταναλωτικές ακροβασίες και να συναισθανθούμε ότι αυτή η γη δεν είναι δική τους και δική μας, όπως λέει ο ποιητής, αλλά των ελεύθερων ανθρώπων.

των τελευταίων αιώνων, οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες, οι άνθρωποι που ζούσαν σχεδόν χωρίς υλικά αγαθά, απολάμβαναν τη ζωή τους με πολλούς τρόπους (...). Πολλές κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών ήταν εύπορες, με την έννοια ότι είχαν όλα όσα χρειάζονταν. Εθνογραφικές μελέτες των Ju / 'hoansi της Νότιας Αφρικής, για παράδειγμα, δείχνουν ότι τα μέλη αυτής της κοινωνίας είχαν επαρκή διατροφή, πρόσβαση στα μέσα προς το ζην, και άφθονο ελεύθερο χρόνο. Ξόδευαν τον ελεύθερο χρόνο τους τρώγοντας, πίνοντας, παίζοντας και κοινωνικοποιώντας –με λίγα λόγια, κάνοντας εκείνα τα πράγματα που συνδέονται με την ευημερία–.

ρίας στο βιομηχανοποιημένο κόσμο, οι νεοκλασσικοί οικονομολόγοι, θεωρεί αυτά τα χαρακτηριστικά ουσιαστικής σημασίας για την οικονομική πρόοδο και την ευημερία. Είναι αλήθεια ότι οι κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών δείχνουν μια ευρεία ποικιλία των μορφών κουλτούρας, άλλες λιγότερο εξισωτικές και άλλες λιγότερο «άφθονες», σύμφωνα με τον όρο του Sahlins. Ωστόσο, η ίδια η ύπαρξη αυτών των κοινωνιών με την ικανοποιητική και χαρούμενη ζωή, χωρίς τη χρήση βιομηχανίας και γεωργίας, και την παρουσία λίγων υλικών αγαθών, αποτελεί μια πρόκληση στην έννοια της ανθρώπινης φύσης όπως την εμφανίζουν οι περισσότεροι οικονομολόγοι.

Κυνηγοί- και η μυθολογία

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Τα Οικονομικά ορίζονται στα περισσότερα εγχειρίδια ως «η μελέτη της κατανομής της σπάνης των πόρων». Οι άνθρωποι, λένε, έχουν απεριόριστες επιθυμίες και περιορισμένα μέσα για να ικανοποιούν αυτές τις επιθυμίες, έτσι ώστε το αναπόφευκτο αποτέλεσμα να είναι η έλλειψη. Δεν μπορούμε να έχουμε όλα όσα θέλουμε, οπότε πρέπει να επιλέξουμε αυτά που θα μπορούσαμε να έχουμε. **Κάθε πράξη κατανά-**

Τ
τρες. Αυτή η καθολική επικράτηση των οικονομικών όρων και δεδομένων διαμορφώνουν για πρώτη φορά σε τέτοια έκταση μια «αμερικανοποίηση» της κοινωνίας. Δηλαδή στην κατασκευή μιας χρηματοοικονομικής σκέψης για όλους, ανεξαρτήτως μόρφωσης, ηλικίας, επαγγελματικής κατάστασης κλπ. Τα πάντα να περιστρέφονται με πλανητική συμπαντική ακρίβεια γύρω από το κέρδος, την οικονομική βιωσιμότητα, το χρηματικό απόθεμα. Είναι μια προσπάθεια πάνω από τον καπιταλισμό αφού πρωταρχικά αυτό που επιδιώκεται είναι να σκεφτόμαστε όλοι με όρους οικονομίας της αγοράς και όχι κοινωνικά. Έχει σημασία να παράγεται κάτι είτε αφορά εμπόρευμα, αγαθό ή υπηρεσία (π.χ. περίθαλψη) μόνο εφ' όσον είναι επικερδές.

Η απληστία και ο ατομικισμός όσο και εάν έχουν στιγματιστεί και παλαιότερα ως απόρροια του καπιταλισμού, αποτελούν και σήμερα βασικά χαρακτηριστικά του «πολιτισμένου» ανθρώπου. Ο οποίος αναφωνεί «αν δεν γίνεις και συ καθίκι, πως θα επιβιώσεις...;» και που θυμίζει την τεχνητή σύγκρουση ιδιωτικών και δημοσίων υπαλλήλων. Όπου αρκετοί ιδιωτικοί απαξιώνουν τους δημοσίους όχι για λόγους δημοσιονομικούς, ιδεολογικούς ή αργομισθίας αλλά...ζηλοφθονίας. Είναι αυτοί που εάν είχαν «μπάρμπα στη Κορώνη...» θα ήταν μέσα στο σύστημα και πιθανότατα τα κομματόσκυλα και οι εργατοπατέρες με το χαρτογιακά. Όπως και από την άλλη πλευρά, οι εντός του δημοσίου για πολλά χρόνια απολάμβαναν τα λάφυρα της κομματικής πελατειακής τους ισχύος αδιαφορώντας πλήρως για την κάθε Κούνεβα, που δούλευε με μπλοκάκι και καθάριζε δημόσια κτίρια. Είναι γεγονός ότι από τις αρχές της δεκαετίας του '90, εντός του Δημοσίου τομέα και των ΔΕΚΟ υπήρχαν δυο ταχύτητες εργαζομένων που παρήγαγαν το ίδιο προϊόν, οι υπάλληλοι του δημοσίου και οι υπάλληλοι του εργολάβου. Οι μεν ήταν οι «προνομιούχοι», οι δε οι σύγχρονοι «σκλάβοι». Και αφού ο «ελεύθερος» δεν έκανε τίποτα για να απεγκλωβίσει το «σκλάβο» έγινε και αυτός σιγά-σιγά ο «σκλάβος του μνημονίου».

Όμως, αυτές οι συμπεριφορές δεν απορρέουν από μια καλή ή κακή ανθρώπινη φύση ή όπως γράφεται συχνά-πυκνά, για παράδειγμα, ότι οι έλληνες είναι «εκ πεποιθήσεως» τεμπέληδες και διεφθαρμένοι. Εί-

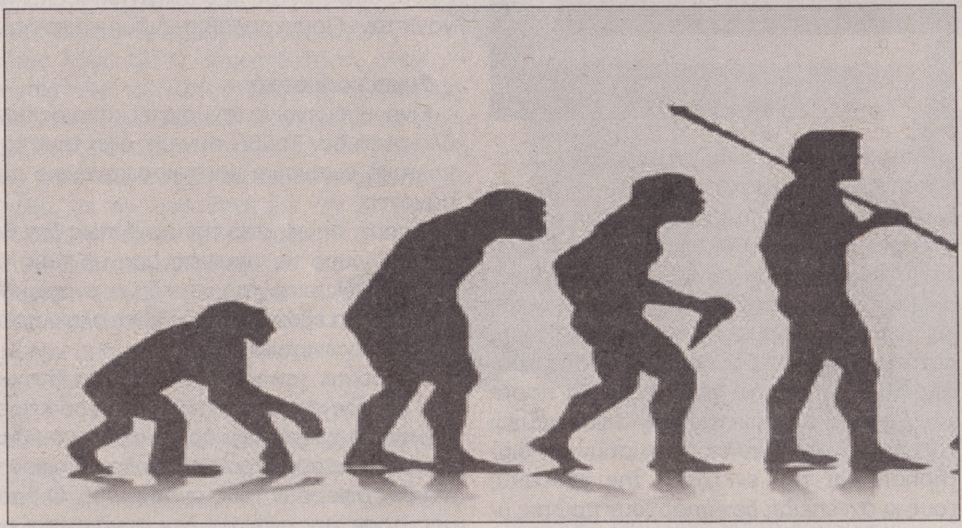
του ΠΑΣΟΚ. Η «αυτοθυσία» ανταμείβεται σε αυτό το τόπο διακομματικά και διαχρονικά...!).

Αλλά απέναντι σε μια άρρωστη κατάσταση δεκαετιών που έχει σαπίσει και διαβρώσει τα πάντα η ανάρρωση δεν γίνεται με ασπιρίνες και φάρμακα που υποτίθεται μας προσφέρουν οι «εθνοσωτήρες εκτάκτου ανάγκης». Η λύση δεν βρίσκεται, όμως, ούτε στην αριστερή διαχείριση ή στην αριστερίστικη εκδοχή της. Γιατί σημασία δεν έχει απλώς το ποιος ελέγχει τα μέσα παραγωγής αλλά τι και γιατί θα παράγουν τα «δικά μας μέσα παραγωγής», ούτε αρκεί ότι εμείς θα λαμβάνουμε τις αποφάσεις γι' αυτά. Αξία έχει να αντιληφθούμε τον Άνθρωπο ολιστικά, τη φύση χωρίς περιβαλλοντισμούς, την τροφή χωρίς δηλητήρια και την υγεία μη μηχανιστικά. Να προσπαθήσουμε να πλουτίσουμε με πραγματικές διαπροσωπικές σχέσεις, με την απλότητα της ζωής χωρίς καταναλωτικές ακροβασίες και να συναισθανθούμε ότι αυτή η γη δεν είναι δική τους και δική μας, όπως λέει ο ποιητής, αλλά των ελεύθερων ανθρώπων.

δειγμα, δείχνουν ότι τα μέλη αυτής της κοινωνίας είχαν επαρκή διατροφή, πρόσβαση στα μέσα προς το ζην, και άφθονο ελεύθερο χρόνο. Ξόδευαν τον ελεύθερο χρόνο τους τρώγοντας, πίνοντας, παίζοντας και κοινωνικοποιώντας –με λίγα λόγια, κάνοντας εκείνα τα πράγματα που συνδέονται με την ευημερία–.

σύμφωνα με τον όρο του Sahlins. Έτσι, η ίδια η ύπαρξη αυτών των κοινωνιών με την ικανοποιητική και χαρούμενη ζωή, χωρίς τη χρήση βιομηχανίας και γεωργίας, και την παρουσία λίγων υλικών αγαθών, αποτελεί μια πρόκληση στην έννοια της ανθρώπινης φύσης όπως την εμφανίζουν οι περισσότεροι οικονομολόγοι.

Κυνηγοί- και η μυθολογία

Το κείμενο του J.Gowdy με τίτλο «Hunter-gatherers and the mythology of the market», που ακολουθεί, δημοσιεύθηκε στο The Cambridge Encyclopedia of Hunters and Gatherers, New York, Cambridge University Press, σε επιμέλεια των R. Lee and R. Daly και διαπραγματεύεται την ανθρώπινη φύση, τις ανθρώπινες σχέσεις και τους μύθους της σύγχρονης οικονομικής

Πολλές κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών έχουν απολαύσει, επίσης, ένα μεγάλο μέρος της προσωπικής ελευθερίας. Μεταξύ αυτών οι !Kung και οι Hadza της Τανζανίας, για παράδειγμα, όπου είτε δεν υπήρχαν αρχηγοί καθόλου, είτε υπήρχαν προσωρινοί αρχηγοί των οποίων η εξουσία ήταν περιορισμένη. Αυτές οι κοινωνίες δεν είχαν κοινωνικές τάξεις και, αναμφισβήτη-

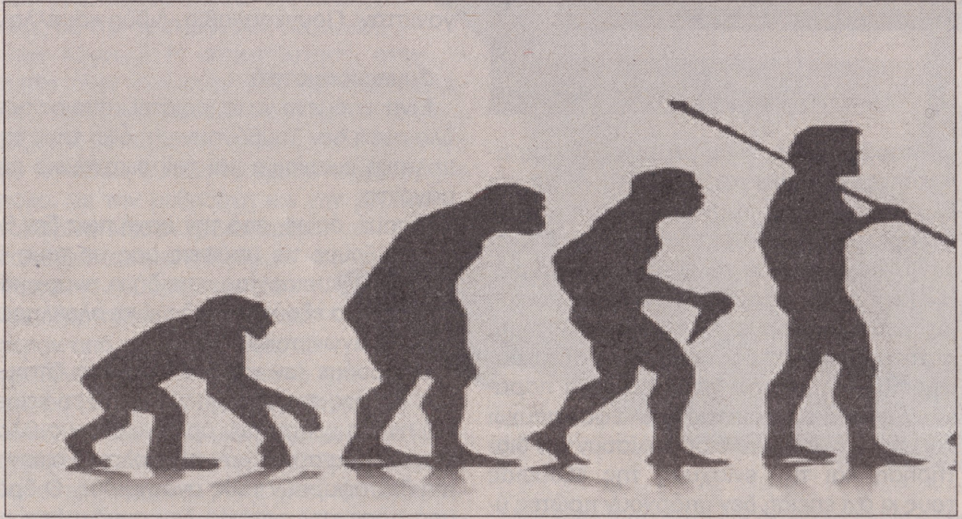
Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Τα Οικονομικά ορίζονται στα περισσότερα εγχειρίδια ως «η μελέτη της κατανομής της σπάνης των πόρων». Οι άνθρωποι, λένε, έχουν απεριόριστες επιθυμίες και περιορισμένα μέσα για να ικανοποιούν αυτές τις επιθυμίες, έτσι ώστε το αναπόφευκτο αποτέλεσμα να είναι η έλλειψη. Δεν μπορούμε να έχουμε όλα όσα θέλουμε, οπότε πρέπει να επιλέξουμε αυτά που θα μπορούσαμε να έχουμε. **Κάθε πράξη κατανάλωσης είναι, επομένως, και μια πράξη άρνησης. Όσο περισσότερο καταναλώνουμε, τόσο περισσότερο στερούμαστε.** Σε αυτή τη ζοφερή κατάσταση των πραγμάτων, η δουλειά μας ως οικονομικά όντα είναι να διαθέτουμε το περιορισμένο εισόδημα μας, έτσι ώστε να λαμβάνουμε τη μεγαλύτερη δυνατή απόλαυση από τα σχετικά λίγα πράγματα που είμαστε σε θέση να αγοράσουμε.

Οι πολιτιστικές πεποιθήσεις που στηρίζουν τον βιομηχανικό καπιταλισμό διαμορφώνουν τις σχέσεις και μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και το πως αντιλαμβάνονται τον υπόλοιπο κόσμο. Κεντρική σημασία στο

νουν τους δημοσίους όχι για λόγους δημοσιονομικούς, ιδεολογικούς ή αργομισθίας αλλά...ζηλοφθονίας. Είναι αυτοί που εάν είχαν «μπάρμπα στη Κορώνη...» θα ήταν μέσα στο σύστημα και πιθανότατα τα κομματόσκυλα και οι εργατοπατέρες με το χαρτογιακά. Όπως και από την άλλη πλευρά, οι εντός του δημοσίου για πολλά χρόνια απολάμβαναν τα λάφυρα της κομματικής πελατειακής τους ισχύος αδιαφορώντας πλήρως για την κάθε Κούνεβα, που δούλευε με μπλοκάκι και καθάριζε δημόσια κτίρια. Είναι γεγονός ότι από τις αρχές της δεκαετίας του '90, εντός του Δημοσίου τομέα και των ΔΕΚΟ υπήρχαν δυο ταχύτητες εργαζομένων που παρήγαγαν το ίδιο προϊόν, οι υπάλληλοι του δημοσίου και οι υπάλληλοι του εργολάβου. Οι μεν ήταν οι «προνομιούχοι», οι δε οι σύγχρονοι «σκλάβοι». Και αφού ο «ελεύθερος» δεν έκανε τίποτα για να απεγκλωβίσει το «σκλάβο» έγινε και αυτός σιγά-σιγά ο «σκλάβος του μνημονίου».

Όμως, αυτές οι συμπεριφορές δεν απορρέουν από μια καλή ή κακή ανθρώπινη φύση ή όπως γράφεται συχνά-πυκνά, για παράδειγμα, ότι οι έλληνες είναι «εκ πεποιθήσεως» τεμπέληδες και διεφθαρμένοι. Είναι ουσιαστικά τεχνητές όψεις κατασκευής ανθρώπινων χαρακτηριστικών συμπεριφοράς που αλλοιώνουν βασικά γνωρίσματα και δυνατότητες του ανθρώπου. Ένα από αυτά τα τεχνητά χαρακτηριστικά είναι και η διαφθορά όπου πηγαίνει χέρι-χέρι με την εξουσία και την οικονομική δύναμη. Όσο και αν προσπαθούν να μας πείσουν ότι μόνο οι έλληνες διαφθείρονται σε αντίθεση με την προηγμένη Δύση, δεν πείθουν διαψευδόμενοι από την πρόσφατη κιόλας ειδησεογραφία. Τον περασμένο μήνα αποδείχθηκε ότι ο πρόεδρος της Γερμανίας Κρίστιαν Βουλφ δέχθηκε 500.000 ευρώ από επιχειρηματία για αγορά κατοικίας του. Μετά την αποκάλυψη ο Βουλφ ισχυρίστηκε ότι τα χρήματα αποτελούν ιδιωτικό δάνειο παρ' ότι αρχικά είχε δηλώσει ότι δεν έχει καμία σχέση με τον επιχειρηματία-δανειστή, προφανώς ο πρόεδρος της Γερμανίας αγνοεί τον τραπεζικό δανεισμό...! Η διαφθορά δεν έχει σύνορα ή φυλετική ταυτότητα αλλά αποτελεί συστατικό της εξου-

Το κείμενο του J.Gowdy με τίτλο «Hunter-gatherers and the mythology of the market», που ακολουθεί, δημοσιεύθηκε στο The Cambridge Encyclopedia of Hunters and Gatherers, New York, Cambridge University Press, σε επιμέλεια των R. Lee and R. Daly και διαπραγματεύεται την ανθρώπινη φύση, τις ανθρώπινες σχέσεις και τους μύθους της σύγχρονης οικονομικής αγοράς.

(Α΄ Μέρος)

Ο Μαρξ υποστήριζε ότι «η ζωτικότητα των πρωτόγονων κοινωνιών ήταν ασύγκριτα μεγαλύτερη από εκείνη των...σύγχρονων καπιταλιστικών κοινωνιών». Έκτοτε αυτός ο ισχυρισμός έχει επαληθευτεί από πολυάριθμες μελέτες οι οποίες είναι συγκεντρωμένες στην Cambridge Encyclopedia of Hunters and Gatherers (Εγκυκλοπαίδεια των Κυνηγών και Τροφοσυλλεκτών του Cambridge). Και όπως αναφέρεται στην Εγκυκλοπαίδεια: «Το κυνήγι και η συλλογή ήταν η πρώτη και πιο επιτυχημένη προσαρμογή της ανθρωπότητας και καλύπτει τουλάχιστον το 90% της ανθρώπινης ιστορίας. Έως και 12.000 χρόνια πριν, όλοι οι άνθρωποι ζούσαν με αυτόν τον τρόπο».

Η ειρωνεία της σύγχρονης ζωής είναι ότι, παρά την θεαματική άνοδο της υλικής αφθονίας και της τεχνολογικής προόδου

Πολλές κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών έχουν απολαύσει, επίσης, ένα μεγάλο μέρος της προσωπικής ελευθερίας. Μεταξύ αυτών οι !Kung και οι Hadza της Τανζανίας, για παράδειγμα, όπου είτε δεν υπήρχαν αρχηγοί καθόλου, είτε υπήρχαν προσωρινοί αρχηγοί των οποίων η εξουσία ήταν περιορισμένη. Αυτές οι κοινωνίες δεν είχαν κοινωνικές τάξεις και, αναμφισβήτητα, δεν γίνονταν διακρίσεις βάσει του φύλου. Ο τρόπος ζωής τους και ο τρόπος συλλογικής λήψης αποφάσεων τους επέτρεψε να επιβιώσουν και να ευημερήσουν για δεκάδες χιλιάδες χρόνια, σε ισορροπία με το περιβάλλον τους, χωρίς να καταστρέφουν τους πόρους στους οποίους ήταν βασισμένες οι οικονομίες τους.

Όσα περισσότερα μαθαίνουμε για τους κυνηγούς-τροφοσυλλέκτες, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούμε ότι οι πολιτισμικές (cultural) πεποιθήσεις του καπιταλισμού της αγοράς δεν αντικατοπτρίζουν την καθολική «ανθρώπινη φύση». Οι καθολικές παραδοχές, σχετικά με την ανθρώπινη συμπεριφορά, ότι τα μέλη των κοινωνιών της αγοράς είναι άνθρωποι από τη φύση τους ανταγωνιστικοί και άπληστοι, και ότι η κοινωνική διαστρωμάτωση είναι φυσική, δεν έχουν εφαρμογή στους περισσότερους τροφοσυλλεκτικούς ανθρώπους.

Η κυρίαρχη σχολή της οικονομικής θεω-

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

Τα Οικονομικά ορίζονται στα περισσότερα εγχειρίδια ως «η μελέτη της κατανομής της σπάνης των πόρων». Οι άνθρωποι, λένε, έχουν απεριόριστες επιθυμίες και περιορισμένα μέσα για να ικανοποιούν αυτές τις επιθυμίες, έτσι ώστε το αναπόφευκτο αποτέλεσμα να είναι η έλλειψη. Δεν μπορούμε να έχουμε όλα όσα θέλουμε, οπότε πρέπει να επιλέξουμε αυτά που θα μπορούσαμε να έχουμε. **Κάθε πράξη κατανάλωσης είναι, επομένως, και μια πράξη άρνησης. Όσο περισσότερο καταναλώνουμε, τόσο περισσότερο στερούμαστε.** Σε αυτή τη ζοφερή κατάσταση των πραγμάτων, η δουλειά μας ως οικονομικά όντα είναι να διαθέτουμε το περιορισμένο εισόδημα μας, έτσι ώστε να λαμβάνουμε τη μεγαλύτερη δυνατή απόλαυση από τα σχετικά λίγα πράγματα που είμαστε σε θέση να αγοράσουμε.

Οι πολιτιστικές πεποιθήσεις που στηρίζουν τον βιομηχανικό καπιταλισμό διαμορφώνουν τις σχέσεις και μεταξύ των ανθρώπων, αλλά και το πως αντιλαμβάνονται τον υπόλοιπο κόσμο. Κεντρική σημασία στο συγκεκριμένο αξιακό σύστημα παίζει η έννοια του «economic man» (οικονομικός άνθρωπος).

Αυτός ο «άνθρωπος» είναι φυσικά άπληστος, ανταγωνιστικός, ορθολογιστής, υπολογίζοντας και αναζητώντας τους τρόπους για να βελτιώσει την ευημερία του. Σήμερα, όσοι από εμάς, στον βιομηχανικό Βορρά, αναγνωρίζουν την ιδέα του «economic man» ως μια πολιτιστική πεποίθηση, που αντιπαρατίθεται σε ένα καθολικό γεγονός το κάνουν επειδή περιγράφει επακριβώς τα περισσότερα εργαστηριακά συστήματα πληροφόρησης. Από μικρή ηλικία εκπαιδευόμαστε για το πώς θα αποκτήσουμε εισόδημα και πώς θα το κατανείμουμε σε μία ιλιγγιώδη ποικιλία αγαθών και υπηρεσιών που διατίθενται στην αγορά. Πιστεύουμε ότι το να θέλουμε όλο και περισσότερα πράγματα είναι ένα φυσικό ανθρώπινο χαρακτηριστικό. **Εκτιμούμε το άτομο πάνω από την κοινωνία. Ο ανταγωνισμός και η εξάπλωση, και όχι η συνεργασία και η στα-**

τροφοσυλλέκτες της αγοράς

θερότητα, περιγράφουν τους κανόνες, με τους οποίους λειτουργεί η οικονομία. Είμαστε όλοι τώρα άτομα της οικονομίας. Έχουμε περιορισμένους πόρους (εισοδήματα) και μια πολύ μεγάλη λίστα με πράγματα που θα θέλαμε να αποκτήσουμε.

Η νεοκλασική οικονομική θεωρία περιλαμβάνει περισσότερα από ένα σύνολα πεποιθήσεων για την ανθρώπινη φύση. Είναι, επίσης, μια ιδεολογία που δικαιολογεί την υπάρχουσα οικονομική οργάνωση, τη χρήση των πόρων, και την κατανομή του πλούτου. Αυτό το σύστημα πεποιθήσεων βλέπει ταξικές διαιρέσεις ως αναπόφευκτες και βλέπει τη φύση σαν μια συλλογή «φυσικών πόρων» που θα χρησιμοποιηθούν για να τροφοδοτήσουν την κινητήρια δύναμη της οικονομικής ανάπτυξης και τεχνολογικής προόδου.

Η ανισότητα της κατανομής των αγαθών μεταξύ των ατόμων σε μια καπιταλιστική οικονομία είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με την «οριακή θεωρία της παραγωγικότητας της κατανομής». Οι εργαζόμενοι ανταμείβονται ανάλογα με τη συμβολή τους στη συνολική οικονομική απόδοση. Για παράδειγμα, αν μια επιχείρηση προσλαμβάνει έναν ακόμη εργαζόμενο και η αξία της

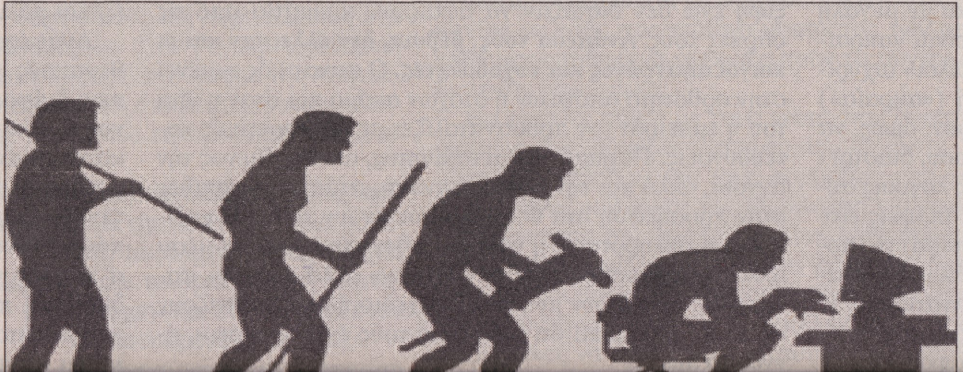
γω της συνεχούς κινητικότητας των κυνηγών-τροφοσυλλεκτών, η κατοχή είναι μια ενόχληση. Σύμφωνα με τον Woodburn, **η συσσώρευση τροφίμων όταν ένα άλλο άτομο είναι πεινασμένο θα ήταν αδιανόητη** για τους !Kung και Hadza. Ο κυνηγός-τροφοσυλλέκτης αντιπροσωπεύει τον «uneconomic man» (αντιοικονομικό άνθρωπο).

Οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες μας δίνουν μια ευκαιρία να διαβλέψουμε την ανθρώπινη φύση σε μια πολύ διαφορετική μορφή, όπως υπήρχε πριν από την καθοδηγούμενη από τις σχέσεις της αγοράς και τις σύγχρονες ιδέες του ατομικισμού. Μπορεί να υπάρχουν κατασκευασμένα κοινωνικά όρια, εντός του σημερινού πλαισίου της βιομηχαχές της ανθρώπινης φύσης, αλλά όχι απαραίτητα οι επικρατέστερες και

5. Η ανισότητα βασίζεται στην τάξη και το φύλο και δεν είναι ένα απαραίτητο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης κοινωνίας.

Έλλειψη

Η έννοια της σπανιότητας είναι σε μεγάλο βαθμό μια κοινωνική κατασκευή και όχι ένα αναγκαίο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης ύπαρξης και της ανθρώπινης φύσης. Οι κυνηγοί-συλλέκτες θα μπορούσαν να θεωρηθούν εύποροι επειδή επιτυγχάνουν μια ισορροπία μεταξύ μέσων και σκοπών, κατέχοντας αυτά που χρειάζονται και επιθυμούν περισσότερο. Ερωτηθείς ένας !Kung γιατί δεν φυτεύουν καλλιέργειες απάντησε: «Γιατί πρέπει να καλλιεργούμε όταν υπάρχουν τόσες πολλές mongongo nuts στον κόσμο;». Όπως ένα τραγούδι JuPhoansi λέει: «*Εκείνοι οι οποίοι δουλεύουν για μια ζωή, δικό τους πρόβλημα!*» Οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες έχουν λίγα υλικά αγαθά, αλλά πολύ ελεύθερο χρόνο, και, αναμφισβήτητα μια πιο πλούσια κοινωνική ζωή από ότι οι «εύποροι» του βιομηχανοποιημένου Βορρά. Σε αντίθεση με τις περισσότερες κυνηγετικές-συλλεκτικές οικονομίες, το σύγχρονο βιομηχανικό σύστημα παράγει σπάνη, με την κατασκευή απεριόριστων επιθυμιών. Οι καταναλωτές είναι εθισμένοι σε μια συνεχή ροή καταναλωτικών αγαθών και αισθάνονται συνεχώς στερημένοι, επειδή ο εθισμός δεν μπορεί ποτέ να κορεστεί. Ο Sahlins αναφέρει: «**Η κατανάλωση είναι μια διπλή τραγωδία: ό,τι** ματική» μας ζωή, είναι κάτι που απουσιάζει από τις κουλτούρες των κυνηγών.

Διανομή

Ένα τρίτο γεγονός για τις οικονομίες των κυνηγών-συλλεκτών επίσης αντιφάσκει με την έννοια του economic man, που βρίσκεται στο επίκεντρο της σύγχρονης οικονομικής θεωρίας: δεν απαιτείται η σύνδεση ανάμεσα στην παραγωγή από ιδιώτες και τη διανομή σε ιδιώτες. Οι οικονομολόγοι υποστηρίζουν ότι η ανταλλαγή έχει μια οικονομικά λογική βάση. Το πρόσωπο που μοιράζόμαστε με τα αλείματα μας σήμερα μπορεί να μας θρέψει αύριο, όταν η τύχη ή η ικανότητα μας αποτυγχάνει. **Κατά την άποψη αυτή, η κοινή χρήση είναι ένα είδος ασφαλιστηρίου συμβολαίου που απλώνει ορθολογικά τον κίνδυνο να μην έχουν τίποτα να φάνε. Η κοινή χρήση σε κουλτούρες κυνηγών-συλλεκτών, είναι πολύ πιο βαθιά από αυτό.** Σε πολλές κουλτούρες, τουλάχιστον, δεν υπάρχει καμία σύνδεση μεταξύ εκείνου που παράγει και εκείνου που λαμβάνει την οικονομική απόδοση. Σύμφωνα με τον Woodburn, για παράδειγμα, ορισμένα μέλη της Hadza δεν κάνουν σχεδόν καμία δουλειά σε όλη τους τη ζωή. Πολλοί άνδρες Hadza παίζουν με το δόρυ, και πολλοί δείχνουν απροθυμία να κυνηγήσουν από φόβο μην καταστρέψουν τις χαρές του παιχνιδιού, εν τούτοις αυτοί οι άνθρωποι συνεχίζουν να παίρνουν το ίδιο μερίδιό με εκείνον που σκότωσε το ζώο. Αν και η «τράκα» είναι ένα ενδεχόμενο πρόβλημα στην κουλτούρα των Lill, η έντονη αποδοκιμασία προς εκείνους που αποφεύγουν την συμμετοχή στην παραγωγική δραστηριότητα είναι αποδεδειγμένα ένα χαρακτηριστικό στοιχείο αυτής της κουλτούρας.

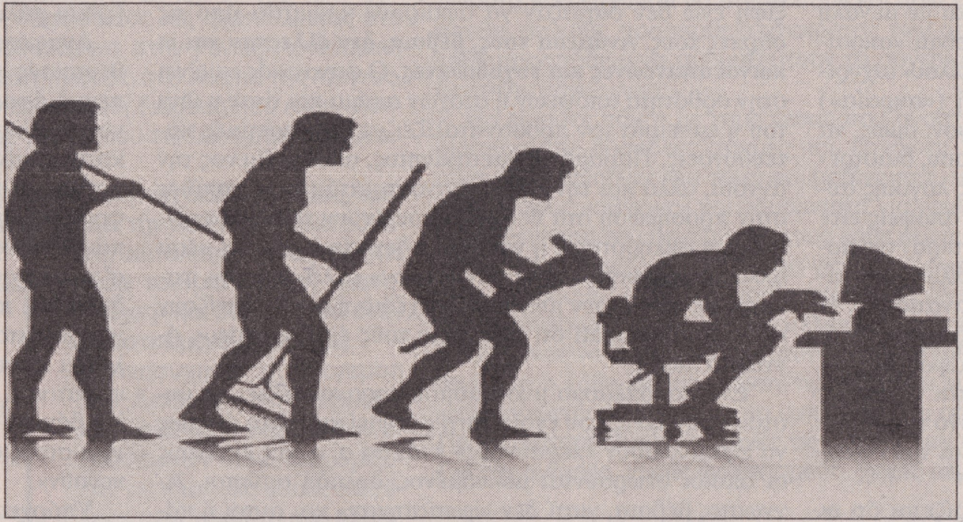
Η κατανομή του κρέατος μεταξύ των Ju/'hoansi είναι ένα σοβαρό κοινωνικό γεγονός. Μεγάλη προσοχή πρέπει να ληφθεί ώστε η διανομή να γίνεται εξ ολοκλήρου δίκαια. Ο Lee γράφει: «*Η Διανομή γίνεται με μεγάλη προσοχή, σύμφωνα με ένα σύνολο κανόνων, ρυθμίζοντας και αναδιατάσσοντας τα κομμάτια μέχρι κάθε δικαιούχος*

ναι, επίσης, μια ιδεολογία που δικαιολογεί την υπάρχουσα οικονομική οργάνωση, τη χρήση των πόρων, και την κατανομή του πλούτου. Αυτό το σύστημα πεποιθήσεων βλέπει ταξικές διαιρέσεις ως αναπόφευκτες και βλέπει τη φύση σαν μια συλλογή «φυσικών πόρων» που θα χρησιμοποιηθούν για να τροφοδοτήσουν την κινητήρια δύναμη της οικονομικής ανάπτυξης και τεχνολογικής προόδου.

τροφοσυλλέκτες της αγοράς

Η ανισότητα της κατανομής των αγαθών μεταξύ των ατόμων σε μια καπιταλιστική οικονομία είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με την «οριακή θεωρία της παραγωγικότητας της κατανομής». Οι εργαζόμενοι ανταμείβονται ανάλογα με τη συμβολή τους στη συνολική οικονομική απόδοση. Για παράδειγμα, αν μια επιχείρηση προσλαμβάνει έναν ακόμη εργαζόμενο και η αξία της παραγωγής της επιχείρησης ανεβαίνει κατά $100 την ημέρα (συμπεριλαμβανομένων των οικονομικών κερδών), το ημερομίσθιο του εργαζόμενου θα πρέπει να είναι $100. Εκείνοι που προσθέτουν περισσότερο στο συνολικό οικονομικό προϊόν της κοινωνίας θα πρέπει να λαμβάνουν μεγαλύτερο μερίδιο από αυτούς που προσθέτουν ένα μικρότερο ποσό. Οι οικονομολόγοι ισχυρίζονται ότι ο ανταγωνισμός εγγυάται το ότι οι μισθοί είναι ίσοι με την αξία του οριακού προϊόντος της εργασίας. Η ιδεολογική συνέπεια της θεωρίας της οριακής παραγωγικότητας είναι ότι σε μια ανταγωνιστική οικονομία όλοι οι εργαζόμενοι τείνουν να

μια ευκαιρία να διαβλέψουμε την ανθρώπινη φύση σε μια πολύ διαφορετική μορφή, όπως υπήρχε πριν από την καθοδηγούμενη από τις σχέσεις της αγοράς και τις σύγχρονες ιδέες του ατομικισμού. Μπορεί να υπάρχουν κατασκευασμένα κοινωνικά όρια, εντός του σημερινού πλαισίου της βιομηχανοποιημένης οικονομίας, ως προς τη συνεργασία, τη μείωση της κατανάλωσης, και γενικά της βιωσιμότητας, αλλά γνωρίζοντας ότι για όλη σχεδόν την ανθρώπινη ιστορία, τα όρια αυτά δεν υπάρχουν, είναι αδύνατο να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι υπάρχει κάτι «φυσικό» σε σχέση με αυτά. **Η ύπαρξη, αλλά ιδίως η επιτυχία, των κοινωνιών των κυνηγών-συλλεκτών αποδεικνύει ότι υπάρ-**

να αναγκαίο χαρακτηριστικό της ανθρώπινης ύπαρξης και της ανθρώπινης φύσης. Οι κυνηγοί-συλλέκτες θα μπορούσαν να θεωρηθούν εύποροι επειδή επιτυγχάνουν μια ισορροπία μεταξύ μέσων και σκοπών, κατέχοντας αυτά που χρειάζονται και επιθυμούν περισσότερο. Ερωτηθείς ένας !Kung γιατί δεν φυτεύουν καλλιέργειες απάντησε: «Γιατί πρέπει να καλλιεργούμε όταν υπάρχουν τόσες πολλές mongongo nuts στον κόσμο;». Όπως ένα τραγούδι JuPhoansi λέει: *«Εκείνοι οι οποίοι δουλεύουν για μια ζωή, δικό τους πρόβλημα!»* Οι κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες έχουν λίγα υλικά αγαθά, αλλά πολύ ελεύθερο χρόνο, και, αναμφισβήτητα μια πιο πλούσια κοινωνική ζωή από ότι οι «εύποροι» του βιομηχανοποιημένου Βορρά. Σε αντίθεση με τις περισσότερες κυνηγετικές-συλλεκτικές οικονομίες, το σύγχρονο βιομηχανικό σύστημα παράγει σπάνη, με την κατασκευή απεριόριστων επιθυμιών. Οι καταναλωτές είναι εθισμένοι σε μια συνεχή ροή καταναλωτικών αγαθών και αισθάνονται συνεχώς στερημένοι, επειδή ο εθισμός δεν μπορεί ποτέ να κορεστεί. Ο Sahlins αναφέρει: **«Η κατανάλωση είναι μια διπλή τραγωδία: ό,τι αρχίζει με ανεπάρκεια θα τελειώσει με στέρηση».** Η σύγχρονη παγκόσμια εξάρτηση στον υλικό πλούτο απειλεί την ψυχολογική μας ευεξία, καθώς και τις βιολογικές και γεωφυσικές βάσεις του οικονομικού μας συστήματος.

Παραγωγική δραστηριότητα

Ένα δεύτερο γεγονός για τη ζωή των κυνη-

άνάμεσα στην παραγωγή από ιδιώτες και τη διανομή σε ιδιώτες. Οι οικονομολόγοι υποστηρίζουν ότι η ανταλλαγή έχει μια οικονομικά λογική βάση. Το πρόσωπο που μοιραζόμαστε με τα αλιεύματα μας σήμερα μπορεί να μας θρέψει αύριο, όταν η τύχη ή η ικανότητα μας αποτυγχάνει. **Κατά την άποψη αυτή, η κοινή χρήση είναι ένα είδος ασφαλιστηρίου συμβολαίου που απλώνει ορθολογικά τον κίνδυνο να μην έχουν τίποτα να φάνε. Η κοινή χρήση σε κουλτούρες κυνηγών-συλλεκτών, είναι πολύ πιο βαθιά από αυτό.** Σε πολλές κουλτούρες, τουλάχιστον, δεν υπάρχει καμία σύνδεση μεταξύ εκείνου που παράγει και εκείνου που λαμβάνει την οικονομική απόδοση. Σύμφωνα με τον Woodburn, για παράδειγμα, ορισμένα μέλη της Hadza δεν κάνουν σχεδόν καμία δουλειά σε όλη τους τη ζωή. Πολλοί άνδρες Hadza παίζουν με το δόρυ, και πολλοί δείχνουν απροθυμία να κυνηγήσουν από φόβο μην καταστρέψουν τις χαρές του παιχνιδιού, εν τούτοις αυτοί οι άνθρωποι συνεχίζουν να παίρνουν το ίδιο μερίδιο με εκείνον που σκότωσε το ζώο. Αν και η «τράκα» είναι ένα ενδεχόμενο πρόβλημα στην κουλτούρα των Lill, η έντονη αποδοκιμασία προς εκείνους που αποφεύγουν την συμμετοχή στην παραγωγική δραστηριότητα είναι αποδεδειγμένα ένα χαρακτηριστικό στοιχείο αυτής της κουλτούρας.

Η κατανομή του κρέατος μεταξύ των Ju/'hoansi είναι ένα σοβαρό κοινωνικό γεγονός. Μεγάλη προσοχή πρέπει να ληφθεί ώστε η διανομή να γίνεται εξ ολοκλήρου δίκαια. Ο Lee γράφει: *«Η Διανομή γίνεται με μεγάλη προσοχή, σύμφωνα με ένα σύνολο κανόνων, ρυθμίζοντας και αναδιατάσσοντας τα κομμάτια μέχρι κάθε δικαιούχος να πάρει τη σωστή αναλογία. Θυμόμαστε τις επιτυχημένες μοιρασιές με χαρά για εβδομάδες μετά, ενώ εσφαλμένη μοιρασιά σε κρέας μπορεί να αποτελέσει την αιτία πικρής διαμάχης μεταξύ στενών συγγενών».*

Αντίθετα, το σύστημα της αγοράς, βασισμένο στην κατανομή της εξατομικευμένης παραγωγικότητας, αρνείται τον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και ταυτόχρονα τεμαχίζει τους κοινωνικούς δεσμούς που βοηθούν στην κοινωνική συνοχή.

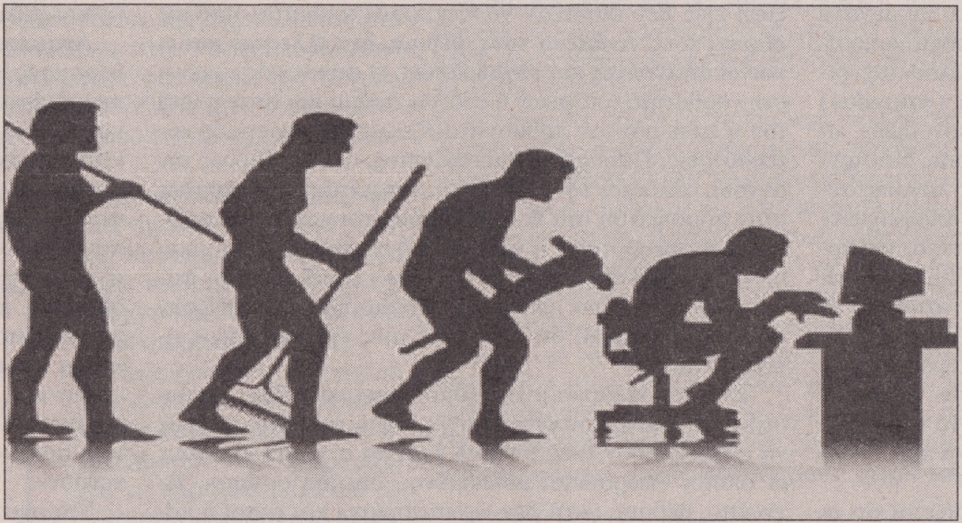
John Gowdy

Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

θούν για να τροφοδοτήσουν την κινητήρια δύναμη της οικονομικής ανάπτυξης και τεχνολογικής προόδου.

Η ανισότητα της κατανομής των αγαθών μεταξύ των ατόμων σε μια καπιταλιστική οικονομία είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με την «οριακή θεωρία της παραγωγικότητας της κατανομής». Οι εργαζόμενοι ανταμείβονται ανάλογα με τη συμβολή τους στη συνολική οικονομική απόδοση. Για παράδειγμα, αν μια επιχείρηση προσλαμβάνει έναν ακόμη εργαζόμενο και η αξία της παραγωγής της επιχείρησης ανεβαίνει κατά $100 την ημέρα (συμπεριλαμβανομένων των οικονομικών κερδών), το ημερομίσθιο του εργαζόμενου θα πρέπει να είναι $100. Εκείνοι που προσθέτουν περισσότερο στο συνολικό οικονομικό προϊόν της κοινωνίας θα πρέπει να λαμβάνουν μεγαλύτερο μερίδιο από αυτούς που προσθέτουν ένα μικρότερο ποσό. Οι οικονομολόγοι ισχυρίζονται ότι ο ανταγωνισμός εγγυάται το ότι οι μισθοί είναι ίσοι με την αξία του οριακού προϊόντος της εργασίας. Η ιδεολογική συνέπεια της θεωρίας της οριακής παραγωγικότητας είναι ότι σε μια ανταγωνιστική οικονομία όλοι οι εργαζόμενοι τείνουν να λαμβάνουν αυτό που τους αξίζει.

Η ιδέα της ανθρώπινης φύσης ενσωματωμένη στη νεοκλασική οικονομική θεωρία αποτελεί μια ανωμαλία για τις ανθρώπινες κουλτούρες. Στην πραγματικότητα, η βασική οργανωτική αρχή της οικονομίας της αγοράς – είναι ότι οι άνθρωποι οδηγούνται από την απληστία και την υπόσχεση ότι το περισσότερο είναι πάντα καλύτερο από το λιγότερο – είναι απλώς ένας τρόπος προσέγγισης του οικονομικού προβλήματος ως προς το ζην. Πολλές κουλτούρες έχουν πολύ διαφορετικούς τρόπους οργάνωσης της παραγωγής και διανομής. Στους Hadza, για παράδειγμα, υπάρχουν επεξεργασμένοι κανόνες διασφάλισης ότι όλα τα κρέατα μοιράζονται ισότιμα. Συσσώρευση ή μοιρασιά ακόμα και με ένα μεγαλύτερο μερίδιο από τους άλλους, είναι κοινωνικά απαράδεκτο. Εκτός από προσωπικά αντικείμενα, όπως εργαλεία, όπλα, ή πίπες, υπάρχουν κυρώσεις κατά της συσσώρευσης άλλων υλικών αγαθών. Επιπλέον, λόγω της έλλειψης οργανωμένης ή εκχρηματοποιημένης οικονομίας, ως προς τη συνεργασία, τη μείωση της κατανάλωσης, και γενικά της βιωσιμότητας, αλλά γνωρίζοντας ότι για όλη σχεδόν την ανθρώπινη ιστορία, τα όρια αυτά δεν υπάρχουν, είναι αδύνατο να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι υπάρχει κάτι «φυσικό» σε σχέση με αυτά. **Η ύπαρξη, αλλά ιδίως η επιτυχία, των κοινωνιών των κυνηγών-συλλεκτών αποδεικνύει ότι υπάρχουν σημαντικές και επιτυχημένες μορφές οργάνωσης της παραγωγής και διανομής, πέρα από τις ανταγωνιστικές αγορές**.

Κυνηγοί-τροφοσυλλέκτες ως πρόκληση για την ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

Οι πιο σημαντικές προκλήσεις για την οικονομική ορθοδοξία και οι οποίες προέρχονται από τις περιγραφές της ζωής στις κοινωνίες κυνηγών-συλλεκτών είναι ότι:

1. Η οικονομική έννοια της έλλειψης είναι ένα κοινωνικό κατασκεύασμα και όχι μια εγγενής ιδιότητα της ανθρώπινης ύπαρξης,
2. Ο διαχωρισμός της εργασίας από τη κοινωνική ζωή δεν είναι ένα αναγκαίο χαρακτηριστικό της οικονομικής παραγωγής,
3. Η σύνδεση της ατομικής ευημερίας με την προσωπική παραγωγή δεν είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό της οικονομικής οργάνωσης,
4. Ο εγωισμός και η πλεονεξία είναι πτυ-

αρχίζει με ανεπάρκεια θα τελειώσει με στέρηση». Η σύγχρονη παγκόσμια εξάρτηση στον υλικό πλούτο απειλεί την ψυχολογική μας ευεξία, καθώς και τις βιολογικές και γεωφυσικές βάσεις του οικονομικού μας συστήματος.

Παραγωγική δραστηριότητα

Ένα δεύτερο γεγονός για τη ζωή των κυνηγών-συλλεκτών, είναι ότι η εργασία είναι κοινωνική και συνεργατική. Χαρακτηριστική είναι η «άμεση επιστροφή» των κυνηγών-τροφοσυλλεκτών, εκείνων οι οποίοι χρησιμοποιούν την πιο απλή τεχνολογία, όπως οι Hadza και !Kung, ξοδεύουν μόνο τρεις ή τέσσερις ώρες την ημέρα απασχολούμενοι με αυτό που θα ονομάζαμε οικονομική δραστηριότητα. Οι δραστηριότητες αυτές περιλαμβάνουν το κυνήγι μεγάλου αριθμού ειδών ζώων και τη συλλογή μεγάλης ποικιλίας φυτών. Η επιτυχής παραγωγή εξαρτάται από την εμπεριστατωμένη γνώση σχετικά με τα χαρακτηριστικά και τα ιστορικά στοιχεία των φυτών και των ζώων, εκ των οποίων εξαρτάται η επιβίωσή τους, όχι σε κεφαλαιουχικό εξοπλισμό. Το κυνήγι και η συλλογή ολοκληρώνεται με τελετουργίες, κοινωνικοποίηση και καλλιτεχνική έκφραση. Η ιδέα ότι θα πρέπει να κερδίζουν τα προς το ζην με επίπονη και αναρή εργασία η οποία έχει ως μοναδικό σκοπό να μας κάνει να ζήσουμε την «πραγ-

αποδοκιμασία προς εκείνους που αποφεύγουν την συμμετοχή στην παραγωγική δραστηριότητα είναι αποδεδειγμένα ένα χαρακτηριστικό στοιχείο αυτής της κουλτούρας.

Η κατανομή του κρέατος μεταξύ των Ju/'hoansi είναι ένα σοβαρό κοινωνικό γεγονός. Μεγάλη προσοχή πρέπει να ληφθεί ώστε η διανομή να γίνεται εξ ολοκλήρου δίκαια. Ο Lee γράφει: *«Η Διανομή γίνεται με μεγάλη προσοχή, σύμφωνα με ένα σύνολο κανόνων, ρυθμίζοντας και αναδιατάσσοντας τα κομμάτια μέχρι κάθε δικαιούχος να πάρει τη σωστή αναλογία. Θυμόμαστε τις επιτυχημένες μοιρασιές με χαρά για εβδομάδες μετά, ενώ εσφαλμένη μοιρασιά σε κρέας μπορεί να αποτελέσει την αιτία πικρής διαμάχης μεταξύ στενών συγγενών»*.

Αντίθετα, το σύστημα της αγοράς, βασισμένο στην κατανομή της εξατομικευμένης παραγωγικότητας, αρνείται τον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και ταυτόχρονα τεμαχίζει τους κοινωνικούς δεσμούς που βοηθούν στην κοινωνική συνοχή.

John Gowdy
Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

[Το β΄ Μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο]

Σύντροφοι/συντρόφισσες, και φίλες/φίλοι,

όπως θα έχετε διαπιστώσει, στα τελευταία φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, «απουσιάζουν» οι ειδήσεις από το ΙΡΑΚ και το ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ.

Αυτό οφείλεται στο ότι «μετακόμισαν» στο anarchypress.gr, όπου και θα τις βρίσκετε εφεξής.

ΠΕΡΙ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΥ, «ΚΡΥΦΗΣ ΑΝΑΡΧΙΑΣ» ΚΑΙ ΣΥΝΟΜΩΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ, Ο ΛΟΓΟΣ...

«Αυτοί; Παιδαρέλια, ατζαμήδες κι όχι απατεώνες! Να μαζευτούν, ακούς, πενήντα τόσοι άνθρωποι γι' αυτή τη δουλειά! Μα, είναι δυνατόν; Σε τέτοιες δουλειές τρεις είναι πολλοί, και πάλι, πρέπει ο καθένας να 'ναι για τον άλλον πιο σίγουρος κι από τον εαυτό του τον ίδιο. Φτάνει ένας μονάχα απ' αυτούς να πιει λίγο παραπάνω και να φλυαρήσει, κι αμέσως όλη η δουλειά γίνεται μπουρλότο. Α, τους ατζαμήδες! Εμπιστεύονται ανθρώπους που δεν είναι σίγουροι και τους στέλνουν να αλλάξουν τα πλαστά χαρτονομίσματα στην τράπεζα! Μα μπορείς να αναθέτεις τέτοια δουλειά στον πρώτο τυχόντα; Τέλος πάντων. Ας υποθέσουμε ότι οι ατζαμήδες πετύχαιναν, ας υποθέσουμε ότι τα κατάφερνε καθένας τους να ανταλλάξει από ένα εκατομμύριο. Κι ύστερα; Μπορεί να κρατήσει αυτό το πράγμα σε όλη την ζωή τους; Καθένας, σε ολόκληρη την ζωή του θα εξαρτάται από τους άλλους. Καλύτερα να πάει να κρεμαστεί. Εκείνοι όμως δεν μπόρεσαν ν' ανταλλάξουν τα πλαστά. Ο πρώτος που παρουσιάστηκε στο γκισέ, πήρε πέντε χιλιάδες ρούβλια και τα χέρια του έτρεμαν. Μέτρησε τις τέσσερις πρώτες χιλιάδες και την πέμπτη την πήρε αμέτρητη, γιατί κοίταζε μονάχα πώς να τα χώσει στην τσέπη του και να το σκάσει όσο το δυνατόν πιο γρηγορότερα. Φυσικά, δημιούργησε υπόνοιες και όλη η υπόθεση βούλιαξε εξαιτίας αυτού του ηλιθίου. Μα αυτό είναι απαράδεκτο!»

Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι, Έγκλημα και Τιμωρία

Έχουμε επαναλάβει, με κάθε ευκαιρία και με μεγάλη επιμονή, ότι οι αναρχικές απόψεις δεν είναι «ακραίες», όπως διάφοροι εχθροί, αλλά και «φίλοι» ισχυρίζονται, τοποθετώντας τες στην σχετική («ακραία») θέση του πολιτικού κάδρου. Έχει ενδιαφέρον, όμως, να δούμε μια διαφορετική, παρ' όλα αυτά, εξ ίσου, διαστρεβλωτική της πραγματικότητας, διάσταση της λογικής αυτής. Όσοι λοιπόν τοποθετούν τις αναρχικές απόψεις είτε άμεσα είτε έμμεσα στο ένα «άκρο» (το αριστερό) της πολιτικής σκηνής, προετοιμάζουν εκτός των άλλων το έδαφος για την ένταξη τους στο βασίλειο του φανατισμού. Η συλλογιστική τους είναι απλή. Αφού οι αναρχικές απόψεις βρίσκονται μακριά από την κοινωνία, αφού «λίγοι» οφείλουν να γίνονται με μυστικότητα, οι χώροι τους πρέπει να προσεγγίζονται επίσης με μυστικότητα και με ιδιαίτερες προφυλάξεις ή ακόμα ...καλύτερα να μην προσεγγίζονται διόλου. Είναι εντυπωσιακό, πως αυτοί οι ισχυρισμοί ταυτίζονται στην ουσία με εκείνους που διατίθενται ευρέως στην πολιτική αγορά και διατείνονται μάλιστα στο όνομα του κοινωνισμού, ότι οι αναρχικοί δεν πρέπει να εμφανίζονται ως τέτοιοι για να προσεγγίζουν τους μη αναρχικούς για να μην τρομοκρατούνται οι τελευταίοι...

Εν ολίγοις, ισχυρίζονται οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές δεν πρέπει να είναι φανερές και πως θα πρέπει να φθάνει κανείς σ' αυτές μέσω ενός δικτύου, τελικά, φανατικών που θα εποπτεύουν με ένα «ειδικό» τρόπο την προσέλευση νέων μυημένων. Έτσι, το να συζητάμε ανοιχτά, να προσπαθούμε με συζητήσεις να εμπλουτίζουμε τις απόψεις μας, να μεταδίδουμε αλλά και να μας μεταδίδονται γνώσεις και εμπειρίες είναι απλά μια συνήθεια που μας βραδυπορεί από τον «σκοπό» μιας «επίθεσης», τα όρια της οποίας γνωρίζουν μόνο οι «ειδικοί».

Οι αναρχικοί, λοιπόν, σύμφωνα μ' αυτήν την λογική δεν μπορεί παρά να είναι φανατικοί.

Ο όρος φανατισμός προέρχεται από την λατινική λέξη «fanum» που σημαίνει ιερό, όσιο. Οι Fanatici στην αρχαία Ρώμη ήταν οπαδοί της θεάς του πολέμου Μπελλόνα και οι οποίοι, προσερχόμενοι στο ναό, καταλαμβάνονταν από «ένθεη» μανία, τρυπούσαν μέλη του σώματος τους με ξίφη ενώ δεν δίσταζαν να αφαιρούν κομμάτια από τις σάρκες τους. **Ανάμεσα τους, βέβαια, δεν έλλειπαν και οι κοινοί απατεώνες και τυχοδιώκτες.** Ο φανατικός εμμένει στην ορθότητα απόψεων ή στόχων ακόμα και όταν η ίδια του η εμπειρία τον προσανατολίζει σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Παραμένει αμετακίνητος, αποδεχόμενος την άγνοια, αλλά και την λήθη ως αναντικατάστατες ασπίδες στην προσήλωση στα θέσφατα που έχουν τεθεί. Η εκδίκηση, η σκληρότητα, η εμπάθεια δεν είναι καν τα μέσα αλλά τα χαρακτηριστικά των «λίγων» αλλά «άξιων» φανατικών, που έχουν μυηθεί στο σχέδιο ή διατυμπανίζουν ως άλλοι illuminati ότι το σχέδιο τούς έχει «μυήσει», άγνωστο πως... ίδια στιγμή, οι υπόλοιποι εταίροι του πολιτικού κάδρου, απλά ενδυναμώνονται. Ας σκεφθεί κάποιος αυτό που ορίζεται πολιτικά ως «κέντρο». Το κέντρο, όπως είναι γνωστό, έχει ταυτισθεί πολιτικά με τις μετριοπαθείς απόψεις, τον ορθό πολιτικό λόγο, με έναν τελικά αποστειρωμένο πολιτικό χώρο από τις εξαλλοσύνες των φανατικών των δύο άκρων. Το κέντρο ως πολιτική οριοθέτηση δεν θα μπορούσε να νοηθεί χωρίς την αναγνώριση των «ακραίων», των πολιτικά φανατισμένων. **Οι φανατικοί**, τελικά, όπως γίνεται κατανοητό, **είναι απαραίτητοι σε κάθε εξουσία.** Είναι ενδεικτική η υιοθέτηση μιας στρατιωτικής γλώσσας, όταν περιγράφονται εκ μέρους ενός φανατικού οι «νικηφόρες» σελίδες, γραμμένες ή άγραφες, ενός αγώνα που περικλείει την «εκτέλεση καθήκοντος», τις «πράξεις πολέμου», τα ακατανόητα για τους αμύητους «σινιάλα», που εξαπολύουν οι προφήτες που «διαβλέπουν» να πλησιάζει η ώρα της έσχατης αντιπαράθεσης.

Τότε ο φανατικός πλησιάζει τα όρια ενός ντελίριου. Οι απώλειες, όσο μεγαλύτερες αν είναι τόσο καλύτερα, δεν γίνονται αποδεκτές σαν τέτοιες, αλλά ως επιβεβαίωση μιας προφητείας, που απλά επιβεβαιώθηκε και είναι απαγορευμένο να κριθεί. Ειδικά από τους αμύητους. Ο φανατικός κομπάζει, τότε, απευθυνόμενος στους υπόλοιπους και αυτοαναγνωρίζεται ως ένα άλλο είδος ανθρώπου. Αυτός είναι που θα αναγορεύσει ως εσωτερικά ζητήματα για τους μυημένους τους προβληματισμούς, αυτός είναι που θα θέσει τον χρόνο και τον τόπο που θα λυθούν (;) και πάλι μακριά από το φως και τους αμύητους.

Αναφέραμε και προηγουμένως ότι ανάμεσα στους αυθεντικούς φανατικούς, ανακατεύονται με μεγάλη συνέπεια διάφοροι και διαφόρου είδους τυχοδιώκτες. Διακρίνονται εύκολα λόγω της άνεσης τους να «σπάνε μέση», να καταλαβαίνουν πότε τα πράγματα σκουραίνουν, πότε θα πρέπει να κάνουν λίγο στην άκρη, πού πρέπει να γλείψουν και πόσο για να παραμείνουν ατσαλάκωτοι. Οι απόψεις τους είναι δανεικές, αφού είναι ιδιαίτερα ικανοί σ' αυτό που απλά ονομάζεται «πασάλειμμα». Είναι ευδιάκριτοι πάντως, καθώς έχουν όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός γλοιώδη και κομπασμένου, ενώ τους λείπει παντελώς η σπίθα που διαθέτει κάθε αυθεντικός

ρήσει, κι αμέσως όλη η δουλειά γίνεται μπουρλότο. Α, τους ατζαμήδες! Εμπιστεύονται ανθρώπους που δεν είναι σίγουροι και τους στέλνουν να αλλάξουν τα πλαστά χαρτονομίσματα στην τράπεζα! Μα μπορείς να αναθέτεις τέτοια δουλειά στον πρώτο τυχόντα; Τέλος πάντων. Ας υποθέσουμε ότι οι ατζαμήδες πετύχαιναν, ας υποθέσουμε ότι τα κατάφερνε καθένας τους να ανταλλάξει από ένα εκατομμύριο. Κι ύστερα; Μπορεί να κρατήσει αυτό το πράγμα σε όλη την ζωή τους; Καθένας, σε ολόκληρη την ζωή του θα εξαρτάται από τους άλλους. Καλύτερα να πάει να κρεμαστεί. Εκείνοι όμως δεν μπόρεσαν ν' ανταλλάξουν τα πλαστά. Ο πρώτος που παρουσιάστηκε στο γκισέ, πήρε πέντε χιλιάδες ρούβλια και τα χέρια του έτρεμαν. Μέτρησε τις τέσσερις πρώτες χιλιάδες και την πέμπτη την πήρε αμέτρητη, γιατί κοίταζε μονάχα πώς να τα χώσει στην τσέπη του και να το σκάσει όσο το δυνατόν πιο γρηγορότερα. Φυσικά, δημιούργησε υπόνοιες και όλη η υπόθεση βούλιαξε εξαιτίας αυτού του ηλιθίου. Μα αυτό είναι απαράδεκτο!»

Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι, Έγκλημα και Τιμωρία

Έχουμε επαναλάβει, με κάθε ευκαιρία και με μεγάλη επιμονή, ότι οι αναρχικές απόψεις δεν είναι «ακραίες», όπως διάφοροι εχθροί, αλλά και «φίλοι» ισχυρίζονται, τοποθετώντας τες στην σχετική («ακραία») θέση του πολιτικού κάδρου. Έχει ενδιαφέρον, όμως, να δούμε μια διαφορετική, παρ' όλα αυτά, εξ ίσου, διαστρεβλωτική της πραγματικότητας, διάσταση της λογικής αυτής. Όσοι λοιπόν τοποθετούν τις αναρχικές απόψεις είτε άμεσα είτε έμμεσα στο ένα «άκρο» (το αριστερό) της πολιτικής σκηνής, προετοιμάζουν εκτός των άλλων το έδαφος για την ένταξη τους στο βασίλειο του φανατισμού. Η συλλογιστική τους είναι απλή. Αφού οι αναρχικές απόψεις βρίσκονται μακριά από την κοινωνία, αφού «λίγοι» είναι αυτοί που τις κατανοούν ή αγωνίζονται γι' αυτές, τότε δεν μένει παρά να αποδεχθούμε, όχι μόνο την ρετσινιά του φανατικού, αλλά αργά ή γρήγορα και του συνωμότη.

Και πως γίνεται αυτό; Μα αφού υποστηρίζεται ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές είναι προνόμιο μιας ειδικής κάστας ανθρώπων που μπορούν να τις κατέχουν, τότε αυτοί οι άνθρωποι έχουν και ένα «ειδικό καθήκον». Να τις «προστατεύσουν» με κάθε τρόπο, το ίδιο «ακραίο» με αυτές. Έτσι, οι συζητήσεις μεταξύ των αναρχικών λιστα στο όνομα του κοινωνισμού, ότι οι αναρχικοί δεν πρέπει να εμφανίζονται ως τέτοιοι για να προσεγγίζουν τους μη αναρχικούς για να μην τρομοκρατούνται οι τελευταίοι...

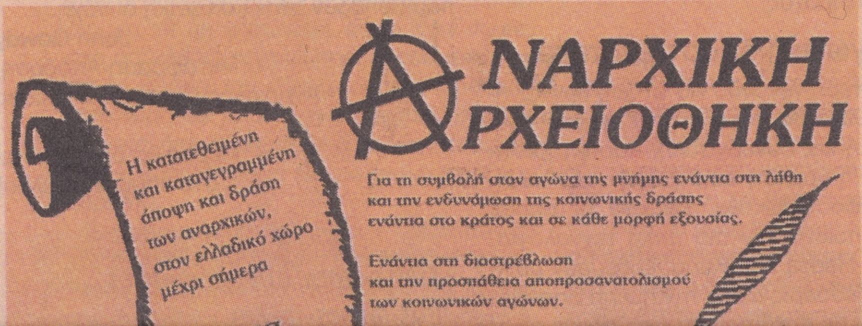
Εν ολίγοις, ισχυρίζονται οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές δεν πρέπει να είναι φανερές και πως θα πρέπει να φθάνει κανείς σ' αυτές μέσω ενός δικτύου, τελικά, φανατικών που θα εποπτεύουν με ένα «ειδικό» τρόπο την προσέλευση νέων μυημένων. Έτσι, το να συζητάμε ανοιχτά, να προσπαθούμε με συζητήσεις να εμπλουτίζουμε τις απόψεις μας, να μεταδίδουμε αλλά και να μας μεταδίδονται γνώσεις και εμπειρίες είναι απλά μια συνήθεια που μας βραδυπορεί από τον «σκοπό» μιας «επίθεσης», τα όρια της οποίας γνωρίζουν μόνο οι «ειδικοί».

Οι αναρχικοί, λοιπόν, σύμφωνα μ' αυτήν την λογική δεν μπορεί παρά να είναι φανατικοί.

Ο όρος φανατισμός προέρχεται από την λατινική λέξη «fanum» που σημαίνει ιερό, όσιο. Οι Fanatici στην αρχαία Ρώμη ήταν οπαδοί της θεάς του πολέμου Μπελλόνα και οι οποίοι, προσερχόμενοι στο ναό, καταλαμβάνονταν από «ένθεη» μανία, τρυπούσαν μέλη του σώματος τους με ξίφη ενώ δεν δίσταζαν να αφαιρούν κομμάτια από τις σάρκες τους. **Ανάμεσα τους, βέβαια, δεν έλειπαν και οι κοινοί απατεώνες και τυχοδιώκτες.** Ο φανατικός εμμένει στην ορθότητα απόψεων ή στόχων ακόμα και όταν η ίδια του η εμπειρία τον προσανατολίζει σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Παραμένει αμετακίνητος, αποδεχόμενος την άγνοια, αλλά και την λήθη ως αναντικατάστατες ασπίδες στην προσήλωση στα θέσφατα που έχουν τεθεί. Η εκδίκηση, η σκληρότητα, η εμπάθεια δεν είναι καν τα μέσα αλλά τα χαρακτηριστικά των «λίγων» αλλά «άξιων» φανατικών, που έχουν μυηθεί στο σχέδιο ή διατυμπανίζουν ως άλλοι illuminati ότι το σχέδιο τούς έχει «μυήσει», άγνωστο πως...

Ένα κακόπλασμα μυστικισμού προαναγγέλλει τις μυστικές δυνάμεις που έχουν συγκροτηθεί και είναι έτοιμες να εξαπολύσουν «κεραυνούς» ενάντια σ' όλους εκείνους οι οποίοι θεωρούνται μολυσμένοι, δηλαδή αμύητοι. Άγνωστο, βέβαια, γιατί δεν «φωτίστηκαν» και αυτοί ή πόσοι θα «φωτιστούν» στο μέλλον. Εδώ ο φανατικός συναντάει τον συνωμότη για να προχωρήσουν σ' έναν δρόμο γεμάτο αγκάθια, όπως προφητεύεται, αλλά που τελικά οδηγεί σε μια δια πυρός και σιδήρου ολοκληρωτική νίκη.

Ο συνωμότης (συν-+-ωμότης ύ όμνυμι = «ορκίζομαι») είναι αυτός που καταστρώνει σχέδια συνδεόμενος με όρκο με άλλα άτομα ή με ομάδες ατόμων, ώστε να φέρουν εις πέρας διάφορες ενέργειες στρατιωτικές, πολιτικές, ανατρεπτικές, εθνικές, επαναστατικές ή απλά «εγκληματικές». Πολύ συχνά η συνωμοσία δεν παραπέμπει σε μια ενέργεια που πραγματοποιείται ή που απλά οργανώνεται και για διάφορους λόγους δεν έρχεται εις πέρας, αλλά και στην **σιωπή**, δηλαδή στην συμ-

των δύο άκρων. Το κέντρο ως πολιτική οριοθέτηση δεν θα μπορούσε να νοηθεί χωρίς την αναγνώριση των «ακραίων», των πολιτικά φανατισμένων. **Οι φανατικοί**, τελικά, όπως γίνεται κατανοητό, **είναι απαραίτητοι σε κάθε εξουσία.** Είναι ενδεικτική η υιοθέτηση μιας στρατιωτικής γλώσσας, όταν περιγράφονται εκ μέρους ενός φανατικού οι «νικηφόρες» σελίδες, γραμμένες ή άγραφες, ενός αγώνα που περικλείει την «εκτέλεση καθήκοντος», τις «πράξεις πολέμου», τα ακατανόητα για τους αμύητους «σινιάλα», που εξαπολύουν οι προφήτες που «διαβλέπουν» να πλησιάζει η ώρα της έσχατης αντιπαράθεσης.

Τότε ο φανατικός πλησιάζει τα όρια ενός ντελίριου. Οι απώλειες, όσο μεγαλύτερες αν είναι τόσο καλύτερα, δεν γίνονται αποδεκτές σαν τέτοιες, αλλά ως επιβεβαίωση μιας προφητείας, που απλά επιβεβαιώθηκε και είναι απαγορευμένο να κριθεί. Ειδικά από τους αμύητους. Ο φανατικός κομπάζει, τότε, απευθυνόμενος στους υπόλοιπους και αυτοαναγνωρίζεται ως ένα άλλο είδος ανθρώπου. Αυτός είναι που θα αναγορεύσει ως εσωτερικά ζητήματα για τους μυημένους τους προβληματισμούς, αυτός είναι που θα θέσει τον χρόνο και τον τόπο που θα λυθούν (;) και πάλι μακριά από το φως και τους αμύητους.

Αναφέραμε και προηγουμένως ότι ανάμεσα στους αυθεντικούς φανατικούς, ανακατεύονται με μεγάλη συνέπεια διάφοροι και διαφόρου είδους τυχοδιώκτες. Διακρίνονται εύκολα λόγω της άνεσης τους να «σπάνε μέση», να καταλαβαίνουν πότε τα πράγματα σκουραίνουν, πότε θα πρέπει να κάνουν λίγο στην άκρη, πού πρέπει να γλείψουν και πόσο για να παραμείνουν ατσαλάκωτοι. Οι απόψεις τους είναι δανεικές, αφού είναι ιδιαίτερα ικανοί σ' αυτό που απλά ονομάζεται «πασάλειμμα». Είναι ευδιάκριτοι πάντως, καθώς έχουν όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός γλοιώδη και κομπασμένου, ενώ τους λείπει παντελώς η σπίθα που διαθέτει κάθε αυθεντικός φανατικός. Τρέφονται από τα ρίσκα που συνήθως αναλαμβάνουν οι πραγματικοί φανατικοί και παρουσιάζονται στους ανίδεους ως εκείνοι που αναμφίβολα «κινδυνεύουν».

Υπάρχει, λοιπόν, «κρυφή» αναρχία, ή όχι;

Οι αναρχικοί είναι φανατικοί, και από την φύση τους συνωμότες, απλησίαστοι και κάτοχοι ειδικών γνώσεων, ή απλά δεν έχουν καμία σχέση με μια τέτοια εικόνα;

Ή μήπως είναι πραγματικά αδιανόητο να συζητάμε κάτι τέτοιο, μια περίοδο που τόσοι και τόσοι άνθρωποι απομακρύνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς από αυταπάτες και από συμφέροντα που τους κρατούσαν δέσμιους σε κάθε λογής εξουσίες;

Ή μήπως όλα αυτά είναι μυστήρια, και εμείς απλά μυστήριοι «τύποι», σε μυστήριες εποχές, που δεν μπο-

Έχουμε επαναλάβει, με κάθε ευκαιρία και με μεγάλη επιμονή, ότι οι αναρχικές απόψεις δεν είναι «ακραίες», όπως διάφοροι εχθροί, αλλά και «φίλοι» ισχυρίζονται, τοποθετώντας τες στην σχετική («ακραία») θέση του πολιτικού κάδρου. Έχει ενδιαφέρον, όμως, να δούμε μια διαφορετική, παρ' όλα αυτά, εξ ίσου, διαστρεβλωτική της πραγματικότητας, διάσταση της λογικής αυτής. Όσοι λοιπόν τοποθετούν τις αναρχικές απόψεις είτε άμεσα είτε έμμεσα στο ένα «άκρο» (το αριστερό) της πολιτικής σκηνής, προετοιμάζουν εκτός των άλλων το έδαφος για την ένταξη τους στο βασίλειο του φανατισμού. Η συλλογιστική τους είναι απλή. Αφού οι αναρχικές απόψεις βρίσκονται μακριά από την κοινωνία, αφού «λίγοι» είναι αυτοί που τις κατανοούν ή αγωνίζονται γι' αυτές, τότε δεν μένει παρά να αποδεχθούμε, όχι μόνο την ρετσινιά του φανατικού, αλλά αργά ή γρήγορα και του συνωμότη.

Και πως γίνεται αυτό; Μα αφού υποστηρίζεται ότι οι αναρχικές απόψεις και πρακτικές είναι προνόμιο μιας ειδικής κάστας ανθρώπων που μπορούν να τις κατέχουν, τότε αυτοί οι άνθρωποι έχουν και ένα «ειδικό καθήκον». Να τις «προστατεύσουν» με κάθε τρόπο, το ίδιο «ακραίο» με αυτές. Έτσι, οι συζητήσεις μεταξύ των αναρχικών πό «ένθεη» μανία, τρυπούσαν μέλη του σώματος τους με ξίφη ενώ δεν δίσταζαν να αφαιρούν κομμάτια από τις σάρκες τους. **Ανάμεσα τους, βέβαια, δεν έλλειπαν και οι κοινοί απατεώνες και τυχοδιώκτες.** Ο φανατικός εμμένει στην ορθότητα απόψεων ή στόχων ακόμα και όταν η ίδια του η εμπειρία τον προσανατολίζει σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Παραμένει αμετακίνητος, αποδεχόμενος την άγνοια, αλλά και την λήθη ως αναντικατάστατες ασπίδες στην προσήλωση στα θέσφατα που έχουν τεθεί. Η εκδίκηση, η σκληρότητα, η εμπάθεια δεν είναι καν τα μέσα αλλά τα χαρακτηριστικά των «λίγων» αλλά «άξιων» φανατικών, που έχουν μυηθεί στο σχέδιο ή διατυμπανίζουν ως άλλοι illuminati ότι το σχέδιο τούς έχει «μυήσει», άγνωστο πως...

Ένα κακόπλασμα μυστικισμού προαναγγέλλει τις μυστικές δυνάμεις που έχουν συγκροτηθεί και είναι έτοιμες να εξαπολύσουν «κεραυνούς» ενάντια σ' όλους εκείνους οι οποίοι θεωρούνται μολυσμένοι, δηλαδή αμύητοι. Άγνωστο, βέβαια, γιατί δεν «φωτίστηκαν» και αυτοί ή πόσοι θα «φωτιστούν» στο μέλλον. Εδώ ο φανατικός συναντάει τον συνωμότη για να προχωρήσουν σ' έναν δρόμο γεμάτο αγκάθια, όπως προφητεύεται, αλλά που τελικά οδηγεί σε μια δια πυρός και σιδήρου ολοκληρωτική νίκη.

Ο συνωμότης (συν-+-ωμότης ύ όμνυμι = «ορκίζομαι») είναι αυτός που καταστρώνει σχέδια συνδεόμενος με όρκο με άλλα άτομα ή με ομάδες ατόμων, ώστε να φέρουν εις πέρας διάφορες ενέργειες στρατιωτικές, πολιτικές, ανατρεπτικές, εθνικές, επαναστατικές ή απλά «εγκληματικές». Πολύ συχνά η συνωμοσία δεν παραπέμπει σε μια ενέργεια που πραγματοποιείται ή που απλά οργανώνεται και για διάφορους λόγους δεν έρχεται εις πέρας, αλλά και στην **σιωπή**, δηλαδή στην συμφωνημένη, συστηματική ή πρόσκαιρη αποφυγή οποιασδήποτε αναφοράς σε πρόσωπα, απόψεις ή σε γεγονότα.

Και για να συνοψίσουμε.

Οι αναρχικές απόψεις εμφανίζονται ως ακραίες και υπερασπίσιμες από φανατικούς και συνωμότες. Την είναι που θα θέσει τον χρόνο και τον τόπο που θα λυθούν (;) και πάλι μακριά από το φως και τους αμύητους.

Αναφέραμε και προηγουμένως ότι ανάμεσα στους αυθεντικούς φανατικούς, ανακατεύονται με μεγάλη συνέπεια διάφοροι και διαφόρου είδους τυχοδιώκτες. Διακρίνονται εύκολα λόγω της άνεσης τους να «σπάνε μέση», να καταλαβαίνουν πότε τα πράγματα σκουραίνουν, πότε θα πρέπει να κάνουν λίγο στην άκρη, πού πρέπει να γλείψουν και πόσο για να παραμείνουν ατσαλάκωτοι. Οι απόψεις τους είναι δανεικές, αφού είναι ιδιαίτερα ικανοί σ' αυτό που απλά ονομάζεται «πασάλειμμα». Είναι ευδιάκριτοι πάντως, καθώς έχουν όλα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα ενός γλοιώδη και κομπασμένου, ενώ τους λείπει παντελώς η σπίθα που διαθέτει κάθε αυθεντικός φανατικός. Τρέφονται από τα ρίσκα που συνήθως αναλαμβάνουν οι πραγματικοί φανατικοί και παρουσιάζονται στους ανίδεους ως εκείνοι που αναμφίβολα «κινδυνεύουν».

Υπάρχει, λοιπόν, «κρυφή» αναρχία, ή όχι;

Οι αναρχικοί είναι φανατικοί, και από την φύση τους συνωμότες, απλησίαστοι και κάτοχοι ειδικών γνώσεων, ή απλά δεν έχουν καμία σχέση με μια τέτοια εικόνα;

Ή μήπως είναι πραγματικά αδιανόητο να συζητάμε κάτι τέτοιο, μια περίοδο που τόσοι και τόσοι άνθρωποι απομακρύνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς από αυταπάτες και από συμφέροντα που τους κρατούσαν δέσμιους σε κάθε λογής εξουσίες;

Ή μήπως όλα αυτά είναι μυστήρια, και εμείς απλά μυστήριοι «τύποι», σε μυστήριες εποχές, που δεν μπορούμε να καταλάβουμε ότι «η μόνη διαφορά ανάμεσα σε μια επινοημένη ιστορία και στην αλήθεια, είναι το πόσο συχνά λέγεται μια ιστορία»;

Συσπείρωση Αναρχικών

ANARCHY PRESS GR

Αναρχικές Απόψεις – Ειδήσεις – Σχόλια

Δεν φτάνει η εξέγερση και δεν αρκεί η βία, χρειάζεται και όραμα για να 'ρθει η Αναρχία!

Τρία χρόνια μετά και πολλοί είναι εκείνοι που αναρωτιούνται ακόμη τί ήταν τελικά ο Δεκέμβρης του 2008, ενώ άλλοι προσπαθούν να πείσουν τον εαυτό τους ή τους τριγύρω τους ότι μια απλή παραπομπή σ' αυτόν φθάνει για να οριστούν οι ίδιοι συνεχιστές του και να συνδεθεί με το τώρα ή με το μέλλον η ποθούμενη γι' αυτούς επανάληψή των ίδιων ή παρόμοιων γεγονότων.

Η «αστυνομία δεν είναι δημοκρατική» αποφάνθηκαν, τότε, ορισμένοι υποστηρικτές της εξέγερσης, γιατί, «εάν ήταν δημοκρατική δεν θα ήταν καθόλου αστυνομία, θα ήταν λαϊκή πολιτοφυλακή», κατέληγαν συμπερασματικά. Η δολοφονία του 16χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου πράγματι δεν έγινε από δυνάμεις λαϊκών πολιτοφυλακών, όμως στην επόμενη εξέγερση όχι ένας, αλλά ενδέχεται πολύ περισσότεροι νέοι ή οποιασδήποτε ηλικίας «ταραχοποιοί» να πέσουν νεκροί από τα πυρά λαϊκών πολιτοφυλάκων.

Ένας 16χρονος νεκρός αρχές Δεκέμβρη του 2008 στα καθημερινώς «ταραγμένα» Εξάρχεια. Η σπίθα που έβαλε φωτιά για δεκάδες ημέρες σ' ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, λίγο πριν εκδηλωθούν και επισήμως οι συνέπειες της «κρίσης», λίγο πριν την έλευση του ΔΝΤ, λίγο πριν μπει ένας ακόμα «γύψος» σε μια κοινωνία που πρώτα απ' όλα τιμωρείται οικονομικά για να πειθαρχηθεί και να ελεγχθεί. Αυτή ακριβώς η κοινωνική υπακοή είναι το διαβατήριο, που επιζητά να βγάλει η «κρίση» στους απείθαρχους του ευρωπαϊκού νότου για να γίνουν δεκτοί στην νέα ευρωπαϊκή –και όχι μόνο– κατάσταση που ετοιμάζουν οι κυρίαρχοι.

Είναι αλήθεια ότι η εξέγερση εξαπλώθηκε γοργά. Είναι ακόμη αλήθεια ότι οι νέοι που συμμετείχαν την προίκισαν με την ζωντάνια, με την ορμητικότητα, την τόλμη, την ανυποχωρητικότητα. Η συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων νέων στην εξέγερση κουβάλησε αυτήν τη φορά μαζί της και μια κοινωνική αποδοχή, που έχει κάποια κοινά σημεία με την αντίστοιχη φοιτητική συμμετοχή στην εξέγερση του Νοέμβρη του '73.

Αυτή, όμως, η κοινωνική αποδοχή δεν μπόρεσε να ευοδωθεί στην συνέχεια και να δημιουργήσει νέες κοινωνικές συνθέσεις. Θα ήταν λάθος το να σταθεί κάποιος μόνο στην φιλική ή στην πλέον ενθουσιώδη κοινωνική σύμπλευση των ημερών, αλλά και αργότερα σε άλλες κινητοποιήσεις, με τις συγκρουσιακές πρακτικές.

Παρεμπιπτόντως, μάλιστα, ας πούμε λίγα λόγια για την σύγκρουση.

Το πλήθος των ανθρώπων που ανέβηκε ξέφρενα την Λ. Αλεξάνδρας την επομένη ημέρα της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, σαρώνοντας και πυρπολώντας στο διάβα του ο,τιδήποτε αποτελούσε «στόχο», κατευθυνόμενο στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση, συνέχισε και την μεθεπόμενη ημέρα, αυτή τη φορά στο κέντρο της Αθήνας, αφήνοντας πίσω του πραγματικά καμένη γη. Η καταστροφική διάθεση που εκδηλώθηκε ήταν άνευ προηγούμενου και αυτή τη φορά είχε την διόλου ευκαταφρόνητη συναίνεση του συνόλου των διαδηλωτών.

Υπήρξε, δηλαδή, εκδικητική διάθεση; Αναμφίβολα. **Η εκδικητική διάθεση, όμως, τρέφεται συνήθως από ένα μίσος, που δυστυχώς, όταν αποτελεί την μόνη κινητήρια δύναμη, καταλαγιάζοντας αφήνει πίσω του μια στεγνή «ικανοποίηση» και όταν σβήσει έναν αποστεωμένο ξεσηκωμό.**

Ανησύχησε η εξέγερση

της Νομικής. Οι διαχειριστές της «κρίσης» όπως αποδείχτηκε διάλεξαν τον δρόμο της «υπομονής», ενώ οι αντιπολιτευόμενοι άρχισαν ήδη να τρίβουν τα χέρια τους μετρώντας την πολιτική φθορά των κυβερνώντων που έμοιαζε ανεπανόρθωτη. Τα ΜΜΕ ξεκίνησαν την συνήθη δυσφημιστική καμπάνια με αφορμή τις λεηλασίες κυρίως από μέρους εξαθλιωμένων μεταναστών αλλά και συμμοριών που βρήκαν την ευκαιρία να πλιατσικολογήσουν ασύστολα.

Άλλο τόσο προβλήθηκε η απουσία πολιτικών προταγμάτων και αιτημάτων από μια εξέγερση που δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί ως τέτοια, ενώ προσφερόταν ώστε να χαρακτηριστεί «τυφλή, ανορθολογική, καταστροφική, και αδιέξοδη», σαν μια εξέγερση που της έλειπε το «θετικό όραμα». Και ποιο ήταν το θετικό όραμα για τους υπερασπιστές της επιστροφής στην «ομαλότητα»;

Προφανώς η μετέπειτα «τρανή» εκλογική νίκη του ΠΑΣΟΚ υπό την αρχηγία του Γ. Παπανδρέου. Την συνέχεια πλέον την γνωρίζουμε όλοι. Το πολιτικό σύστημα αναδιπλώθηκε για τελευταία φορά με τον παραδοσιακό τρόπο, κατάπιε με την ευρεία εκλογική νίκη του Πασοκ σκάνδαλα, και παρασκάνδαλα, την κοινωνική απαξίωση για κόμματα και πολιτικούς και πήρε την τελευταία «ανάσα» πριν να παραδώσει στην «νέα» εποχή. Τρία χρόνια μετά οι διαχειριστές του γερμανικού κράτους τοποθετούν υπουργό με αρμοδιότητα θέματα που αφορούν τον ελλαδικό χώρο.

Δεν είμαστε ούτε με εκείνους που υποστηρίζουν ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη θριάμβευσε, ούτε με εκείνους που πιστεύουν ότι καταβαραθρώθηκε. Δεν ψάξαμε ούτε στιγμή να πλιατσικολογήσουμε απ' αυτήν την επιβεβαίωση των απόψεων μας. Επειδή, το πραγματικό πλιάτσικο σ' αυτήν εξέγερση δεν προήλθε από τα «κατακάθια» που κρύβει κάθε πόλη, τα «μιάσματα», όπως είχε αποκαλέσει ο Σαρκοζί τους εξεγερμένους των παρισινών προαστίων, τους άστεγους, τους εξαρτημένους, τους πιο φτωχούς και εξαθλιωμένους από τους μετανάστες.

Υπάρχει, δυστυχώς, το άλλο "πλιάτσικο". Αυτό που γίνεται από «φωτισμένες» και επαναστατικές πρωτοπορίες, ένοπλες και μη, από όσους ασεβώντας προς την εξέγερση καθάριζαν με «επιμέλεια» τους δημόσιους χώρους που είχαν καταληφθεί ώστε να τους παραδώσουν στους ιδιοκτήτες τους «αμόλυντους». Αλλά, και από όσους βρήκαν την κινηματική ευκαιρία να στείλουν κόσμο στα εκλογικά και μη μαγαζάκια και παραμάγαζα μιας αριστεράς που προβλήθηκε ως η μόνη κατανοούσα τους εξεγερμένους νέους…

Η δικιά μας φροντίδα ως αναρχικών είναι να προσπαθήσουμε να διαδώσουμε, τα καθαρά μηνύματα κάθε εξέγερσης, να συμβάλλουμε στην απομάκρυνση του μολυσμένου εξουσιαστικού αέρα, αφήνοντας να ξεχυθεί σαν θύελλα το καθαρτήριο πνεύμα της. Εκείνο, που καταστρέφει τους όρους επιβολής και εξαθλίωσης, που γκρεμίζει τα στηρίγματα που έρχονται να στεριώσουν και πάλι την εξουσία, που βρίσκει τρόπους να επιτεθεί σε κάθε προσπάθεια χτισίματος των ρηγμάτων που προκάλεσε, σαρώνοντας κάθε προσπάθεια να συμμαζευτούν τα συντρίμμια που έμειναν. Συντρίμμια που ποτέ δεν ήταν μόνο υλικά.

Θα είμαστε πάντα με τους νέους που αναστατώνουν την ησυχία των πόλεων και ιδιαίτερα στις δύσκολες στιγμές που έρχονται. Γιατί οι εξεγέρσεις του αύριο θα είναι αδιανόητα επίπονες για τους συμμετέχοντες, με τα διλλήματα που θα τεθούν αμείλικτα για τους «αθώους» και αδυσώπητα για τους αφελείς.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη, όπως κάθε εξέγερση, ζωντανεύει για εμάς τους αναρχικούς με την συνέχιση του αγώνα για ένα κόσμο ανεξούσιο, για έναν κόσμο για τον οποίο μπορούμε να αγωνιζόμαστε πρώτα απ' όλα διατηρώντας τον αυτοσεβασμό και το ήθος, συνεργαζόμενοι με ανιδιοτέλεια και σε ισότιμη βάση με οποιονδήποτε είναι αποφασισμένος να συνεισφέρει σ' αυτήν την κατεύθυνση και έχοντας την ακλόνητη πεποί-

της εξέγερσης, γιατί, «εάν ήταν δημοκρατική δεν θα ήταν καθόλου αστυνομία, θα ήταν λαϊκή πολιτοφυλακή», κατέληγαν συμπερασματικά. Η δολοφονία του 16χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου πράγματι δεν έγινε από δυνάμεις λαϊκών πολιτοφυλακών, όμως στην επόμενη εξέγερση όχι ένας, αλλά ενδέχεται πολύ περισσότεροι νέοι ή οποιασδήποτε ηλικίας «ταραχοποιοί» να πέσουν νεκροί από τα πυρά λαϊκών πολιτοφυλάκων.

Ένας 16χρονος νεκρός αρχές Δεκέμβρη του 2008 στα καθημερινώς «ταραγμένα» Εξάρχεια. Η σπίθα που έβαλε φωτιά για δεκάδες ημέρες σ' ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο, λίγο πριν εκδηλωθούν και επισήμως οι συνέπειες της «κρίσης», λίγο πριν την έλευση του ΔΝΤ, λίγο πριν μπει ένας ακόμα «γύψος» σε μια κοινωνία που πρώτα απ' όλα τιμωρείται οικονομικά για να πειθαρχηθεί και να ελεγχθεί. Αυτή ακριβώς η κοινωνική υπακοή είναι το διαβατήριο, που επιζητά να βγάλει η «κρίση» στους απείθαρχους του ευρωπαϊκού νότου για να γίνουν δεκτοί στην νέα ευρωπαϊκή –και όχι μόνο– κατάσταση που ετοιμάζουν οι κυρίαρχοι.

Είναι αλήθεια ότι η εξέγερση εξαπλώθηκε γοργά. Είναι ακόμη αλήθεια ότι οι νέοι που συμμετείχαν την προίκισαν με την ζωντάνια, με την ορμητικότητα, την τόλμη, την ανυποχωρητικότητα. Η συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων νέων στην εξέγερση κουβάλησε αυτήν τη φορά μαζί της και μια κοινωνική αποδοχή, που έχει κάποια κοινά σημεία με την αντίστοιχη φοιτητική συμμετοχή στην εξέγερση του Νοέμβρη του '73.

Αυτή, όμως, η κοινωνική αποδοχή δεν μπόρεσε να ευοδωθεί στην συνέχεια και να δημιουργήσει νέες κοινωνικές συνθέσεις. Θα ήταν λάθος το να σταθεί κάποιος μόνο στην φιλική ή στην πλέον ενθουσιώδη κοινωνική σύμπλευση των ημερών, αλλά και αργότερα σε άλλες κινητοποιήσεις, με τις συγκρουσιακές πρακτικές.

Παρεμπιπτόντως, μάλιστα, ας πούμε λίγα λόγια για την σύγκρουση.

Το πλήθος των ανθρώπων που ανέβηκε ξέφρενα την Λ. Αλεξάνδρας την επομένη ημέρα της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, σαρώνοντας και πυρπολώντας στο διάβα του ο,τιδήποτε αποτελούσε «στόχο», κατευθυνόμενο στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση, συνέχισε και την μεθεπόμενη ημέρα, αυτή τη φορά στο κέντρο της Αθήνας, αφήνοντας πίσω του πραγματικά καμένη γη. Η καταστροφική διάθεση που εκδηλώθηκε ήταν άνευ προηγούμενου και αυτή τη φορά είχε την διόλου ευκαταφρόνητη συναίνεση του συνόλου των διαδηλωτών.

Υπήρξε, δηλαδή, εκδικητική διάθεση; Αναμφίβολα. **Η εκδικητική διάθεση, όμως, τρέφεται συνήθως από ένα μίσος, που δυστυχώς, όταν αποτελεί την μόνη κινητήρια δύναμη, καταλαγιάζοντας αφήνει πίσω του μια στεγνή «ικανοποίηση» και όταν σβήσει έναν αποστεωμένο ξεσηκωμό.**

Ανησύχησε η εξέγερση του Δεκέμβρη την εξουσία; Αναμφίβολα η μερίδα των εξουσιαστών που διαχειρίζόταν τις κρατικές υποθέσεις έζησε έναν εφιάλτη που έμοιαζε τις πρώτες ημέρες να γιγαντώνεται με απίστευτους ρυθμούς. Το κέντρο της Αθήνας, ερειπωμένο, έμοιαζε να βγαίνει μέσα από τις σελίδες ενός μέλλοντος, που μόνο ανατριχίλα μπορεί να φέρνει σε εκείνους που τόσα απλόχερα έχουν προσφέρει κάθε είδους κοινωνική εξαθλίωση και ταπείνωση, που έχουν προκαλέσει τέτοιον ανθρώπινο πόνο και δυστυχία.

Το ορμητικό ποτάμι των

πλώθηκε για τελευταία φορά με τον παραδοσιακό τρόπο, κατάπιε με την ευρεία εκλογική νίκη του Πασοκ σκάνδαλα, και παρασκάνδαλα, την κοινωνική απαξίωση για κόμματα και πολιτικούς και πήρε την τελευταία «ανάσα» πριν να παραδώσει στην «νέα» εποχή. Τρία χρόνια μετά οι διαχειριστές του γερμανικού κράτους τοποθετούν υπουργό με αρμοδιότητα θέματα που αφορούν τον ελλαδικό χώρο.

Δεν είμαστε ούτε με εκείνους που υποστηρίζουν ότι η εξέγερση του Δεκέμβρη θριάμβευσε, ούτε με εκείνους που πιστεύουν ότι καταβαραθρώθηκε. Δεν ψάξαμε ούτε στιγμή να πλιατσικολογήσουμε απ' αυτήν την επιβεβαίωση των απόψεων μας. Επειδή, το πραγματικό πλιάτσικο σ' αυτήν εξέγερση δεν προήλθε από τα «κατακάθια» που κρύβει κάθε πόλη, τα «μιάσματα», όπως είχε αποκαλέσει ο Σαρκοζί τους εξεγερμένους των παρισινών προαστίων, τους άστεγους, τους εξαρτημένους, τους πιο φτωχούς και εξαθλιωμένους από τους μετανάστες.

Υπάρχει, δυστυχώς, το άλλο «πλιάτσικο». Αυτό που γίνεται από «φωτισμένες» και επαναστατικές πρωτοπορίες, ένοπλες και μη, από όσους ασεβώντας προς την εξέγερση καθάριζαν με «επιμέλεια» τους δημόσιους χώρους που είχαν καταληφθεί ώστε να τους παραδώσουν στους ιδιοκτήτες τους «αμόλυντους». Αλλά, και από όσους βρήκαν την κινηματική ευκαιρία να στείλουν κόσμο στα εκλογικά και μη μαγαζάκια και παραμάγαζα μιας αριστεράς που προβλήθηκε ως η μόνη κατανοούσα τους εξεγερμένους νέους...

Η δικιά μας φροντίδα ως αναρχικών είναι να προσπαθήσουμε να διαδώσουμε, τα καθαρά μηνύματα κάθε εξέγερσης, να συμβάλλουμε στην απομάκρυνση του μολυσμένου εξουσιαστικού αέρα, αφήνοντας να ξεχυθεί σαν θύελλα το καθαρτήριο πνεύμα της. Εκείνο, που καταστρέφει τους όρους επιβολής και εξαθλίωσης, που γκρεμίζει τα στηρίγματα που έρχονται να στεριώσουν και πάλι την εξουσία, που βρίσκει τρόπους να επιτεθεί σε κάθε προσπάθεια χτισίματος των ρηγμάτων που προκάλεσε, σαρώνοντας κάθε προσπάθεια να συμμαζευτούν τα συντρίμμια που έμειναν. Συντρίμμια που ποτέ δεν ήταν μόνο υλικά.

Θα είμαστε πάντα με τους νέους που αναστατώνουν την ησυχία των πόλεων και ιδιαίτερα στις δύσκολες στιγμές που έρχονται. Γιατί οι εξεγέρσεις του αύριο θα είναι αδιανόητα επίπονες για τους συμμετέχοντες, με τα διλλήματα που θα τεθούν αμείλικτα για τους «αθώους» και αδυσώπητα για τους αφελείς.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη, όπως κάθε εξέγερση, ζωντανεύει για εμάς τους αναρχικούς με την συνέχιση του αγώνα για ένα κόσμο ανεξούσιο, για έναν κόσμο για τον οποίο μπορούμε να αγωνιζόμαστε πρώτα απ' όλα διατηρώντας τον αυτοσεβασμό και το ήθος, συνεργαζόμενοι με ανιδιοτέλεια και σε ισότιμη βάση με οποιονδήποτε είναι αποφασισμένος να συνεισφέρει σ' αυτήν την κατεύθυνση και έχοντας την ακλόνητη πεποίθηση ότι η κάθε είδους γνώση, προκειμένου να μεταδοθεί, πρέπει πρώτα απ' όλα να καταγράφεται και συνεχώς να εμπλουτίζεται από τους ανθρώπους που αγωνίζονται.

Για να διατηρήσουμε ζωντανές τις μνήμες των αγώνων μας και όχι μαρμαρωμένες.
Για την αναρχία, χωρίς φανατισμούς, χωρίς μεμψιμοιρίες...

Αθήνα, 5 Δεκεμβρίου 2011
Συσπείρωση Αναρχικών

Το πλήθος των ανθρώπων που ανέβηκε ξέφρενα την Λ. Αλεξάνδρας την επομένη ημέρα της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, σαρώνοντας και πυρπολώντας στο διάβα του ο,τιδήποτε αποτελούσε «στόχο», κατευθυνόμενο στην Γενική Αστυνομική Διεύθυνση, συνέχισε και την μεθεπόμενη ημέρα, αυτή τη φορά στο κέντρο της Αθήνας, αφήνοντας πίσω του πραγματικά καμένη γη. Η καταστροφική διάθεση που εκδηλώθηκε ήταν άνευ προηγούμενου και αυτή τη φορά είχε την διόλου ευκαταφρόνητη συναίνεση του συνόλου των διαδηλωτών.

Υπήρξε, δηλαδή, εκδικητική διάθεση; Αναμφίβολα. **Η εκδικητική διάθεση, όμως, τρέφεται συνήθως από ένα μίσος, που δυστυχώς, όταν αποτελεί την μόνη κινητήρια δύναμη, καταλαγιάζοντας αφήνει πίσω του μια στεγνή «ικανοποίηση» και όταν σβήσει έναν αποστεωμένο ξεσηκωμό.**

Ανησύχησε η εξέγερση του Δεκέμβρη την εξουσία; Αναμφίβολα η μερίδα των εξουσιαστών που διαχειριζόταν τις κρατικές υποθέσεις έζησε έναν εφιάλτη που έμοιαζε τις πρώτες ημέρες να γιγαντώνεται με απίστευτους ρυθμούς. Το κέντρο της Αθήνας, ερειπωμένο, έμοιαζε να βγαίνει μέσα από τις σελίδες ενός μέλλοντος, που μόνο ανατριχίλα μπορεί να φέρνει σε εκείνους που τόσα απλόχερα έχουν προσφέρει κάθε είδους κοινωνική εξαθλίωση και ταπείνωση, που έχουν προκαλέσει τέτοιον ανθρώπινο πόνο και δυστυχία.

Το ορμητικό ποτάμι των νέων που πήρε την σκυτάλη τις επόμενες ημέρες και πολιόρκησε και στο πιο απίθανο μέρος του ελλαδικού χώρου τα αστυνομικά τμήματα έμοιαζε ανίκητο και ανυποχώρητο, οι συγκρούσεις μαίνονταν έξω από την ευρύτερη περιοχή του Πολυτεχνείου ή κείνο, που καταστρέφει τους όρους επιβολής και εξαθλίωσης, που γκρεμίζει τα στηρίγματα που έρχονται να στεριώσουν και πάλι την εξουσία, που βρίσκει τρόπους να επιτεθεί σε κάθε προσπάθεια χτισίματος των ρηγμάτων που προκάλεσε, σαρώνοντας κάθε προσπάθεια να συμμαζευτούν τα συντρίμμια που έμειναν. Συντρίμμια που ποτέ δεν ήταν μόνο υλικά.

Θα είμαστε πάντα με τους νέους που αναστατώνουν την ησυχία των πόλεων και ιδιαίτερα στις δύσκολες στιγμές που έρχονται. Γιατί οι εξεγέρσεις του αύριο θα είναι αδιανόητα επίπονες για τους συμμετέχοντες, με τα διλλήματα που θα τεθούν αμείλικτα για τους «αθώους» και αδυσώπητα για τους αφελείς.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη, όπως κάθε εξέγερση, ζωντανεύει για εμάς τους αναρχικούς με την συνέχιση του αγώνα για ένα κόσμο ανεξούσιο, για έναν κόσμο για τον οποίο μπορούμε να αγωνιζόμαστε πρώτα απ' όλα διατηρώντας τον αυτοσεβασμό και το ήθος, συνεργαζόμενοι με ανιδιοτέλεια και σε ισότιμη βάση με οποιονδήποτε είναι αποφασισμένος να συνεισφέρει σ' αυτήν την κατεύθυνση και έχοντας την ακλόνητη πεποίθηση ότι η κάθε είδους γνώση, προκειμένου να μεταδοθεί, πρέπει πρώτα απ' όλα να καταγράφεται και συνεχώς να εμπλουτίζεται από τους ανθρώπους που αγωνίζονται.

Για να διατηρήσουμε ζωντανές τις μνήμες των αγώνων μας και όχι μαρμαρωμένες.
Για την αναρχία, χωρίς φανατισμούς, χωρίς μεμψιμοιρίες...

Αθήνα, 5 Δεκεμβρίου 2011
Συσπείρωση Αναρχικών

«Αποδέξου την εξουσία μου γιατί θα σε προστατεύσω από χειρότερη βία για την οποία μπορώ να σου δώσω μια ιδέα αν δεν με πιστεύεις».
(Μαικλ Μαν)

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ-ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

Ο κατασταλτικός σχεδιασμός των κρατιστών, δεν περιορίζεται στην οικονομική αφαίμαξη των κοινωνικών ομάδων, που ακολούθως θα διευρύνει την εξαθλίωση θέτοντας τους νέους όρους της κυριαρχίας τους. Ο οικονομικός πόλεμος είναι το μέσο που χρησιμοποιούν για την καθυπόταξη των ανθρώπων. Η αποδοχή και εδραίωση της εξουσίας τους επέρχεται με την υποταγή του πνεύματος, την υποδούλωση τού νου και την αλλοίωση των ανθρώπινων χαρακτηριστικών.

Στην κατεύθυνση αυτή, οι πολιτικοί υπηρέτες της κυριαρχίας, τον Αύγουστο κατασκεύασαν και έθεσαν προς διαβούλευση το νέο νομοσχέδιο που θα καθορίζει εφεξής την «αντι»-ναρκωτική πολιτική του κράτους. Το εν λόγω νομοσχέδιο έχει τρεις βασικούς άξονες τους οποίους παρουσίασε στη βουλή –και όχι μόνο– ο Μ. Παπαϊωάννου, υπ. Δικαιοσύνης:

1. *Αποποινικοποίηση της χρήσης ναρκωτικών. Όταν η ποσότητα προορίζεται αποκλειστικά προς ιδίαν χρήσιν του τοξικομανούς ο δράστης παραμένει ατιμώρητος. Είναι η πρώτη φορά που εισάγεται το μοντέλο της αποποινικοποίησης του συγκεκριμένου αδικήματος, το οποίο ως σήμερα ήταν πλημμέλημα και η προβλεπόμενη ποινή για τους δράστες ήταν φυλάκιση μέχρι ενός έτους. Με το νέο νομοσχέδιο τιμωρείται αλλά ως πταίσμα, με φυλάκιση που φτάνει τους 3 μήνες, η καλλιέργεια ινδικής κάνναβης σε αριθμό δενδρυλλίων ή έκταση καλλιέργειάς τους που να δικαιολογούνται για αποκλειστική χρήση του δράστη. Η διαφορά αυτή έγκειται στο γεγονός ότι η χρήση δι' αυτής της οδού –όπως προκρίνει ο νομοθέτης– «ενέχει έστω και μικρή επικινδυνότητα για τρίτα πρόσωπα».*

2. *Εξορθολογισμός των ποινών για τους διακινητές ναρκωτικών ουσιών. Το αδίκημα της διακίνησης ναρκωτικών εξακολουθεί να έχει κακουργηματικό χαρακτήρα, αλλά καθο-*

που τροφοδοτεί το ως άνω κατασκεύασμα; Αμέσως θα σου πουν, ότι πολλοί άνθρωποι θα χρησιμοποιήσουν αυτόν το νόμο για να αποφυλακιστούν, πως ο τοξικοεξαρτημένος είναι «άρρωστος» και η θέση του δεν είναι στη φυλακή αλλά στη θεραπεία. Ακόμη, ότι ο εξαρτημένος είτε θα «αθωώνεται» αν έχει απεξαρτηθεί, είτε θα πέφτει στα «μαλακά». Ωραία έκφραση και αυτή! Θυμίζει τον διαχωρισμό των ναρκωτικών ουσιών σε μαλακές και σκληρές.

Αλήθεια, αυτοί που αποφασίζουν αν ένας άνθρωπος θα πέσει στα «μαλακά» ή όχι δεν είναι οι ίδιοι (όχι τα πρόσωπα αλλά το σύστημα που υπηρετεί ο καθένας από τη μεριά του με σκοπό την διατήρηση της εξουσίας) που διαχωρίζουν τη νάρκωση σε μαλακή και σε σκληρή; Αυτοί, που βάση των συμφερόντων της κυριαρχίας και ανάλογως την χρονική στιγμή, ορίζουν ποιες είναι οι νόμιμες ουσίες και ποίες οι παράνομες; Και για να μην υπάρξει κάποια σύγχυση εξηγούμε: δεν συγκρίνουμε ανόμοια πράγματα ή καταστάσεις, απλά αναδεικνύουμε την δυνατότητα που κατέχουν οι εξουσιαστές να νομοθετούν, να διαχωρίζουν και να κατατάσσουν τους ανθρώπους. Αν ήμασταν «προκατειλημμένοι» με το κράτος θα σκεφτόμασταν πως την χρονική περίοδο που τα συμφέροντα της εξουσίας εκπληρώνονταν από την λεγόμενη ποινικοποίηση ίσχυε το καθεστώς αυτό. Τώρα, που στον κοινωνικό χώρο διακυβεύονται πολλά, θα ισχύει η λεγόμενη αποποινικοποίηση.

Ένα είναι σίγουρο, πως η στιγμή που οι πολιτικοί υπάλληλοι της κυριαρχίας επιλέγουν

στο κεφάλι του. Στην συνέχεια είτε εξοστρακίζονταν από την πόλη ή εκτελούνταν δια λιθοβολισμού έξω από τα τείχη της. Στην Αθήνα είχε θεσμοποιηθεί η τακτική αυτή, όπου συντηρούσαν με κρατικά έξοδα, κάποια από τα πιο απαξιωμένα μέλη της πόλης και όταν αποφάσιζαν πως ήταν η «ώρα» να επιτελέσουν το σκοπό για τον οποίο είχαν «επιλεχθεί»τους εκτελούσαν.

Η παγιοποίηση αυτής της κατάστασης, με την πάροδο των χρόνων εξαλλάχθηκε από τον θεσμικό, τον εθιμικό ή τον τελετουργικό χαρακτήρα –που του είχαν αποδώσει για να δικαιολογήσουν την βαρβαρότητα– σε στρατηγική εξόντωσης κοινωνικών ομάδων με ιδιαίτερη αδυναμία.

Κατά την θεώρηση του Τ. Szasz την σημερινή εποχή έχει αντικατασταθεί ο αποδιοπομπαίος τράγος (από το φυσικό πρόσωπο) καθώς «εμείς συντηρούμε μια σταθερά λέξεων και ρόλων. Ότι θεωρείται καλό πρέπει να εμπεριέχεται στο σώμα, στο άτομο, στην κοινότητα και ότι θεωρείται κακό πρέπει να εκβάλλεται απ' αυτά».

Δεν είναι στους σκοπούς μας να ερμηνεύσουμε την ψυχολογική διάσταση των ρόλων, ούτε να κινηθούμε αφαιρετικά, όπου μέσω της ταύτισης να ανακαλυφτούν οι λόγοι, να προσδιοριστούν τα μέσα και να αποδοθούν τα αίτια. Είναι όμως στις προθέσεις μας, να αναδείξουμε την εξουσιαστική μεθόδευση που χρησιμοποιούν οι κρατιστές και οι βαστάζοι τους, τοποθετώντας τους τοξικοεξαρτημένους στο ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου.

λογη ιδεολογική πλατφόρμα, που θα συμπεριλαμβάνει και θα αιτιολογεί τη βαρβαρότητα ή αλλιώς το σύνολο των μεθόδων και των πρακτικών που θα χρησιμοποιήσουν για να πραγματοποιήσουν το σκοπό τους. Σε αυτή την περίπτωση η ενίσχυση του κρατισμού και η διασφάλιση των συμφερόντων του –ηθελημένα ή αθέλητα– πραγματοποιείται, διότι στην ουσία οι κινητοποιούμενοι, αντιτίθενται στον στόχο που οι εξουσιαστές κατασκεύασαν και χρησιμοποιούν ως εργαλείο για την πραγματοποίηση των επιδιώξεων τους και όχι στην πηγή της αιτιότητας των αντιθέσεων, δηλαδή το κράτος.

Συμπερασματικά λοιπόν, μπορούμε να πούμε πως η κατασκευή του αποδιοπομπαίου τράγου από την εξουσία, σε οποιαδήποτε ιστορική εποχή και αν αναζητήσουμε την καταγωγή της (την αλλαγή στη χρησιμοποίηση του ζώου με τον άνθρωπο) ή το πεδίο στο οποίο πραγματοποιούνταν μπορούμε να διακρίνουμε την εξής κοινή συνισταμένη. Την μετάθεση και την απόδοση της υπαιτιότητας για τα δεινά των ανθρώπων, στο πιο αδύναμο μέλος ή ομάδα και την μετατόπιση της εξουσίας –του παραγωγού της αιτιότητας των αντιθέσεων– στην θέση του ενοποιού των ετερόκλητων στοιχείων. Την στροφή της όποιας δράσης όχι ενάντιά στην εξουσία αλλά ενάντια στο «κατασκεύασμα» της, το οποίο χρησιμοποιεί σαν εργαλείο για την πραγματοποίηση των σκοπών της. Με λίγα λόγια **η αντίθεση στα μέσα** στην –καλύτερη των περιπτώσεων– **εκφράζει την μερικότητα και γίνεται εύκολα αφομοιώσιμη από την**

ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ-ΑΠΟΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΟΣ

ταγή του πνεύματος, την υποδούλωση του νου και την αλλοίωση των ανθρώπινων χαρακτηριστικών.

Στην κατεύθυνση αυτή, οι πολιτικοί υπηρέτες της κυριαρχίας, τον Αύγουστο κατασκεύασαν και έθεσαν προς διαβούλευση το νέο νομοσχέδιο που θα καθορίζει εφεξής την «αντι»-ναρκωτική πολιτική του κράτους. Το εν λόγω νομοσχέδιο έχει τρεις βασικούς άξονες τους οποίους παρουσίασε στη βουλή –και όχι μόνο– ο Μ. Παπαϊωάννου, υπ. Δικαιοσύνης:

1. Αποποινικοποίηση της χρήσης ναρκωτικών. Όταν η ποσότητα προορίζεται αποκλειστικά προς ιδίαν χρήσιν του τοξικομανούς ο δράστης παραμένει ατιμώρητος. Είναι η πρώτη φορά που εισάγεται το μοντέλο της αποποινικοποίησης του συγκεκριμένου αδικήματος, το οποίο ως σήμερα ήταν πλημμέλημα και η προβλεπόμενη ποινή για τους δράστες ήταν φυλάκιση μέχρι ενός έτους. Με το νέο νομοσχέδιο τιμωρείται αλλά ως πταίσμα, με φυλάκιση που φτάνει τους 3 μήνες, η καλλιέργεια ινδικής κάνναβης σε αριθμό δενδρυλλίων ή έκταση καλλιέργειάς τους που να δικαιολογούνται για αποκλειστική χρήση του δράστη. Η διαφορά αυτή έγκειται στο γεγονός ότι η χρήση δι' αυτής της οδού –όπως προκρίνει ο νομοθέτης– «ενέχει έστω και μικρή επικινδυνότητα για τρίτα πρόσωπα».

2. Εξορθολογισμός των ποινών για τους διακινητές ναρκωτικών ουσιών. Το αδίκημα της διακίνησης ναρκωτικών εξακολουθεί να έχει κακουργηματικό χαρακτήρα, αλλά καθορίζονται αντικειμενικά κριτήρια για τη διάκριση ελαφρύτερων, βαρύτερων και ιδιαίτερα σοβαρών υποθέσεων διακίνησης. Με την κλιμακωτή ποινική μεταχείριση των δραστών επιχειρείται να εφαρμοστεί στην πράξη η δικαιότερη-ηπιότερη μεταχείριση για τους μικροδιακινητές και να μην εμφανίζονται φαινόμενα επιβολής δυσανάλογων ποινών για τις ίδιες πράξεις. Για τον λόγο αυτόν αλλάζει το προβλεπόμενο όριο ποινής και ενώ ως σήμερα ήταν από 10 ως 20 χρόνια κάθειρξη, τώρα γίνεται από 5 ως 20 χρόνια κάθειρξη. Επιπλέον, για να μη γλιτώνουν, όπως έχει συμβεί στο παρελθόν, μεγαλέμποροι ναρκωτικών από τα δίχτυα του νόμου, όσοι εντάσσονται στην τρίτη και βαρύτερη κατηγορία, της διακίνησης, δεν θα μπορούν να τύχουν ευνοϊκής μεταχείρισης, ακόμα και αν επικαλεστούν εξάρτηση.

3. Δικαίωμα στη θεραπεία. Η αντιμετώπιση του εξαρτημένου δράστη έχει ως σημείο εκκί-

με σκοπό την διατήρηση της εξουσίας) που διαχωρίζουν τη νάρκωση σε μαλακή και σε σκληρή; Αυτοί, που βάση των συμφερόντων της κυριαρχίας και αναλόγως την χρονική στιγμή, ορίζουν ποιες είναι οι νόμιμες ουσίες και ποίες οι παράνομες; Και για να μην υπάρξει κάποια σύγχυση εξηγούμε: δεν συγκρίνουμε ανόμοια πράγματα ή καταστάσεις, απλά αναδεικνύουμε την δυνατότητα που κατέχουν οι εξουσιαστές να νομοθετούν, να διαχωρίζουν και να κατατάσσουν τους ανθρώπους. Αν ήμασταν «προκατειλημμένοι» με το κράτος θα σκεφτόμασταν πως την χρονική περίοδο που τα συμφέροντα της εξουσίας εκπληρώνονταν από την λεγόμενη ποινικοποίηση ίσχυε το καθεστώς αυτό. Τώρα, που στον κοινωνικό χώρο διακυβεύονται πολλά, θα ισχύει η λεγόμενη αποποινικοποίηση.

Ένα είναι σίγουρο, πως η στιγμή που οι πολιτικοί υπάλληλοι της κυριαρχίας επιλέγουν να αλλάξουν το νομικό καθεστώς, ούτε τυχαία είναι ούτε και φυσικά διακατέχονται από κάποιο αίσθημα ευσπλαχνίας για τους τοξικοεξαρτημένους.

Ο ΤΟΞΙΚΟΕΞΑΡΤΗΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΑΠΟΔΙΟΠΟΜΠΑΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥ

«Άνθρωποι, πικροφορτωμένοι, σβαρνίζονταν Μισανασαίνοντας...
Κι άλλοι απόνετοι και ψυχοφάγοι, έριχναν βλέμματα φονικά και λέξεις τερατογεννημένες».
(ΞΕΝΗ ΜΗΤΣΟΒΑΣΙΛΗ)

Στην καταγεγραμμένη ιστορική πορεία του ανθρώπου, υπάρχουν πολλές αναφορές για την σημασία και την χρηστική λειτουργία του αποδιοπομπαίου τράγου. Εμείς, μιας και βρισκόμαστε στον ελλαδικό χώρο θα αναφερθούμε σε αυτόν. Όταν μία πόλη υπέφερε από πανούκλα, πείνα ή άλ-

διαίτερη αδυναμία.

Κατά την θεώρηση του Τ. Szasz την σημερινή εποχή έχει αντικατασταθεί ο αποδιοπομπαίος τράγος (από το φυσικό πρόσωπο) καθώς «εμείς συντηρούμε μια σταθερά λέξεων και ρόλων. Ότι θεωρείται καλό πρέπει να εμπεριέχεται στο σώμα, στο άτομο, στην κοινότητα και ότι θεωρείται κακό πρέπει να εκβάλλεται απ' αυτά».

Δεν είναι στους σκοπούς μας να ερμηνεύσουμε την ψυχολογική διάσταση των ρόλων, ούτε να κινηθούμε αφαιρετικά, όπου μέσω της ταύτισης να ανακαλυφτούν οι λόγοι, να προσδιοριστούν τα μέσα και να αποδοθούν τα αίτια. Είναι όμως στις προθέσεις μας, να αναδείξουμε την εξουσιαστική μεθόδευση που χρησιμοποιούν οι κρατιστές και οι βαστάζοι τους, τοποθετώντας τους τοξικοεξαρτημένους στο ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου.

Η πρακτική αυτή εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εξουσίας ανεξάρτητα από το ποιοι την εφαρμόζουν, διότι η εξαθλίωση μιας κοινωνικής ομάδας –τοξικοεξαρτημένοι– είναι το αποτέλεσμα που προκύπτει από την επιβολή των όρων που θέτει η κυριαρχία για την διατήρηση και την αναπαραγωγή της εξουσίας. Στη συνέχεια ως ευάλωτοι στοχοποιούνται από αυτήν και όταν η εξουσία αποφασίσει, χρησιμοποιούνται ως εργαλείο για την πραγματοποίηση των έμμεσων, άμεσων ή απώτερων σκοπών της.

Η μεθοδολογία αυτή, όταν δεν ασκείται άμεσα από το κράτος υλοποιείται συνήθως, από ετερόκλητα στοιχεία που συνδέονται με μια μονοδιάστατη αιτιματολογία π.χ. «έξω η πρέζα από τα Εξάρχεια». Η σύνθεση των ατόμων που συσπειρώθηκε γύρω από αυτό το ζήτημα συνιστούσαν και συνιστούν μία πλειάδα ιδιοτήτων με κοινό στόχο την εκδίωξη των τοξικοεξαρτημένων, αλλά οι σκοποί

με πως η κατασκευή του αποδιοπομπαίου τράγου από την εξουσία, σε οποιαδήποτε ιστορική εποχή και αν αναζητήσουμε την καταγωγή της (την αλλαγή στη χρησιμοποίηση του ζώου με τον άνθρωπο) ή το πεδίο στο οποίο πραγματοποιούνταν μπορούμε να διακρίνουμε την εξής κοινή συνισταμένη. Την μετάθεση και την απόδοση της υπαιτιότητας για τα δεινά των ανθρώπων, στο πιο αδύναμο μέλος ή ομάδα και την μετατόπιση της εξουσίας –του παραγωγού της αιτιότητας των αντιθέσεων– στην θέση του ενοποιού των ετερόκλητων στοιχείων. Την στροφή της όποιας δράσης όχι ενάντιά στην εξουσία αλλά ενάντια στο «κατασκεύασμα» της, το οποίο χρησιμοποιεί σαν εργαλείο για την πραγματοποίηση των σκοπών της. Με λίγα λόγια **η αντίθεση στα μέσα** στην –καλύτερη των περιπτώσεων– **εκφράζει την μερικότητα και γίνεται εύκολα αφομοιώσιμη από την εξουσία επικυρώνοντας την θέση του κράτους, ως ρυθμιστική αρχή και δύναμη.** Η αντιπαράθεση αυτή (η στοχοποίηση και εκδίωξη των τοξικοεξαρτημένων) συνοδευόμενη και από την κατάλληλη προπαγάνδα –ταύτιση του εξαρτημένου με το έγκλημα– δρα ως αποδυναμωτικό στοιχείο σε μια ενδεχόμενη συμπαράσταση από άλλες κοινωνικές ομάδες. Δηλαδή η προπαγάνδιση, τοξικοεξαρτημένος=άρρωστος-εγκληματίας, αδρανοποιεί τις υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες και επικυρώνει την ειδικότητα των κρατικών θεσμών (αστυνομίας, ψυχιάτρων κλπ) για την παρέμβαση τους, ως την μόνη δυνατότητα επίλυσης του ζητήματος. Η κοινωνική απομόνωση και η απαξίωση –των τοξικοεξαρτημένων– επέρχονται ως αποτέλεσμα της προαναφερόμενης διαδικασίας. Είναι βέβαιο, πως αυτή η μεθοδολογία αποτελεί μία σημαντική συνιστώσα ισχυροποίησης και αναπαραγωγής της εξουσίας στο βαθμό που μπορεί να εξα-

χρι ενός έτους. Με το νέο νομοσχέδιο τιμωρείται αλλά ως πταίσμα, με φυλάκιση που φτάνει τους 3 μήνες, η καλλιέργεια ινδικής κάνναβης σε αριθμό δενδρυλλίων ή έκταση καλλιέργειάς τους που να δικαιολογούνται για αποκλειστική χρήση του δράστη. Η διαφορά αυτή έγκειται στο γεγονός ότι η χρήση δι' αυτής της οδού –όπως προκρίνει ο νομοθέτης– «ενέχει έστω και μικρή επικινδυνότητα για τρίτα πρόσωπα».

2. *Εξορθολογισμός των ποινών για τους διακινητές ναρκωτικών ουσιών. Το αδίκημα της διακίνησης ναρκωτικών εξακολουθεί να έχει κακουργηματικό χαρακτήρα, αλλά καθορίζονται αντικειμενικά κριτήρια για τη διάκριση ελαφρύτερων, βαρύτερων και ιδιαίτερα σοβαρών υποθέσεων διακίνησης. Με την κλιμακωτή ποινική μεταχείριση των δραστών επιχειρείται να εφαρμοστεί στην πράξη η δικαιότερη-ηπιότερη μεταχείριση για τους μικροδιακινητές και να μην εμφανίζονται φαινόμενα επιβολής δυσανάλογων ποινών για τις ίδιες πράξεις. Για τον λόγο αυτόν αλλάζει το προβλεπόμενο όριο ποινής και ενώ ως σήμερα ήταν από 10 ως 20 χρόνια κάθειρξη, τώρα γίνεται από 5 ως 20 χρόνια κάθειρξη. Επιπλέον, για να μη γλιτώνουν, όπως έχει συμβεί στο παρελθόν, μεγαλέμποροι ναρκωτικών από τα δίχτυα του νόμου, όσοι εντάσσονται στην τρίτη και βαρύτερη κατηγορία, της διακίνησης, δεν θα μπορούν να τύχουν ευνοϊκής μεταχείρισης, ακόμα και αν επικαλεστούν εξάρτηση.*

3. *Δικαίωμα στη θεραπεία. Η αντιμετώπιση του εξαρτημένου δράστη έχει ως σημείο εκκίνησης τη θεραπευτική προσέγγιση με τη δική του συναίνεση. Για τον λόγο αυτόν επεκτείνονται τα ευεργετικά μέτρα κατοχυρώνοντας το δικαίωμα στην πλήρη θεραπεία των εξαρτημένων ατόμων. Τα μέτρα αυτά για όσους δεχθούν να ενταχθούν σε πρόγραμμα θεραπείας περιλαμβάνουν: εισαγωγή σε εγκεκριμένο θεραπευτικό πρόγραμμα απεξάρτησης, υποβολή σε πρόγραμμα σωματικής αποτοξίνωσης και παρακολούθηση συμβουλευτικού προγράμματος ψυχολογικής απεξάρτησης εντός καταστημάτων κράτησης, χορήγηση υφ' όρων απόλυσης για παρακολούθηση προγράμματος απεξάρτησης, αναβολή της άσκησης ποινικής δίωξης, αναστολή εκτέλεσης ποινής.*

Ποιος θα μπορούσε εύκολα ν' αντιτάξει τον αντίλογό του πάνω στην επιχειρηματολογία γούμε. δεν συγκρίνουμε ανόμοια πράγματα ή καταστάσεις, απλά αναδεικνύουμε την δυνατότητα που κατέχουν οι εξουσιαστές να νομοθετούν, να διαχωρίζουν και να κατατάσσουν τους ανθρώπους. Αν ήμασταν «προκατειλημμένοι» με το κράτος θα σκεφτόμασταν πως την χρονική περίοδο που τα συμφέροντα της εξουσίας εκπληρώνονταν από την λεγόμενη ποινικοποίηση ίσχυε το καθεστώς αυτό. Τώρα, που στον κοινωνικό χώρο διακυβεύονται πολλά, θα ισχύει η λεγόμενη αποποινικοποίηση.

Ένα είναι σίγουρο, πως η στιγμή που οι πολιτικοί υπάλληλοι της κυριαρχίας επιλέγουν να αλλάξουν το νομικό καθεστώς, ούτε τυχαία είναι ούτε και φυσικά διακατέχονται από κάποιο αίσθημα ευσπλαχνίας για τους τοξικοεξαρτημένους.

Ο ΤΟΞΙΚΟΕΞΑΡΤΗΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΡΟΛΟ ΤΟΥ ΑΠΟΔΙΟΠΟΜΠΑΙΟΥ ΤΡΑΓΟΥ

«Άνθρωποι, πικροφορτωμένοι, σβαρνίζονταν Μισανασαίνοντας...
Κι άλλοι απόνετοι και ψυχοφάγοι, έριχναν βλέμματα φονικά και λέξεις τερατογεννημένες».
(ΞΕΝΗ ΜΗΤΣΟΒΑΣΙΛΗ)

Στην καταγεγραμμένη ιστορική πορεία του ανθρώπου, υπάρχουν πολλές αναφορές για την σημασία και την χρηστική λειτουργία του αποδιοπομπαίου τράγου. Εμείς, μιας και βρισκόμαστε στον ελλαδικό χώρο θα αναφερθούμε σε αυτόν. Όταν μία πόλη υπέφερε από πανούκλα, πείνα ή άλλη συμφορά διάλεγαν έναν παραμορφωμένο άνθρωπο για να επωμιστεί όλα τα δεινά που πρόσβαλαν την κοινότητα. Τον οδηγούσαν σ' ένα κατάλληλα διαμορφωμένο χώρο και του έδιναν να φάει ψημένα σύκα, κριθαρένιο ψωμί και τυρί. Μετά χτυπούσαν εφτά φορές τα γεννητικά του όργανα με φτερά και ενώ οι αυλοί έπαιζαν μια ιδιόμορφη μελωδία τον έκαιγαν. Κατά τον 1ο μ.Χ. αιώνα, όταν μια κοινότητα αντιμετώπιζε τον κίνδυνο να αφανιστεί, διάλεγαν έναν φτωχό όπου για έναν χρόνο τον συντηρούσαν με κρατικά έξοδα και λένε πως τον τάιζαν με τις καλύτερες τροφές. Με την συμπλήρωση του έτους του φορούσαν «ιερά» ρούχα και τον στόλιζαν με «ιερά» κλαδιά. Διέσχιζε την πόλη συνοδευόμενος από τους ιερείς που έλεγαν, ότι όλα τα δεινά των ανθρώπων μπορούν να πέσουν εμπεριέχεται στο σώμα, στο άτομο, στην κοινότητα και ότι θεωρείται κακό πρέπει να εκβάλλεται απ' αυτά».

Δεν είναι στους σκοπούς μας να ερμηνεύσουμε την ψυχολογική διάσταση των ρόλων, ούτε να κινηθούμε αφαιρετικά, όπου μέσω της ταύτισης να ανακαλυφτούν οι λόγοι, να προσδιοριστούν τα μέσα και να αποδοθούν τα αίτια. Είναι όμως στις προθέσεις μας, να αναδείξουμε την εξουσιαστική μεθόδευση που χρησιμοποιούν οι κρατιστές και οι βαστάζοι τους, τοποθετώντας τους τοξικοεξαρτημένους στο ρόλο του αποδιοπομπαίου τράγου.

Η πρακτική αυτή εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εξουσίας ανεξάρτητα από το ποιοι την εφαμόζουν, διότι η εξαθλίωση μιας κοινωνικής ομάδας –τοξικοεξαρτημένοι– είναι το αποτέλεσμα που προκύπτει από την επιβολή των όρων που θέτει η κυριαρχία για την διατήρηση και την αναπαραγωγή της εξουσίας της. Στη συνέχεια ως ευάλωτοι στοχοποιούνται από αυτήν και όταν η εξουσία αποφασίσει, χρησιμοποιούνται ως εργαλείο για την πραγματοποίηση των έμμεσων, άμεσων ή απώτερων σκοπών της.

Η μεθοδολογία αυτή, όταν δεν ασκείται άμεσα από το κράτος υλοποιείται συνήθως, από ετερόκλητα στοιχεία που συνδέονται με μια μονοδιάστατη αιτιαματολογία π.χ. «έξω η πρέζα από τα Εξάρχεια». Η σύνθεση των ατόμων που συσπειρώθηκε γύρω από αυτό το ζήτημα συνιστούσαν και συνιστούν μία πλειάδα ιδιοτήτων με κοινό στόχο την εκδίωξη των τοξικοεξαρτημένων, αλλά οι σκοποί και οι επιδιώξεις διέφεραν, μέσα στους κόλπους των συμμετασχόντων. Είναι αλήθεια, πως η τακτική αυτή όταν εφαρμόζεται μπορεί να συμπαρασύρει σε βιαιότητες. Κι όσο πιο ακραία μορφή παίρνει η αντίδραση αυτή, τόσο αυξάνεται και η λειτουργική χρησιμότητα της μεθόδου που ακολουθείται, ως πηγή εκτόνωσης και εξευμενισμού του πλήθους.

Η διαπίστωση αυτή δεν είναι καθολική, διότι δεν μπορεί να περικλείει όλους τους συμμετέχοντες σε τέτοιου είδους ενέργειες. Αυτό σημαίνει, πως εκτός από τους κρατιστές υπάρχουν και αυτοί που παίρνοντας μέρος στις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, γνωρίζουν πως το στάδιο αναγωγής μιας κοινωνικής ομάδας –τοξικοεξαρτημένοι– σε αποδιοπομπαίο τράγο είναι μέρος της διαδικασίας εξόντωσης και ελέγχου. Χρειάζεται και η ανάρούμε να διακρίνουμε την εξής κοινή συνισταμένη. Την μετάθεση και την απόδοση της υπαιτιότητας για τα δεινά των ανθρώπων, στο πιο αδύναμο μέλος ή ομάδα και την μετατόπιση της εξουσίας –του παραγωγού της αιτιότητας των αντιθέσεων– στην θέση του ενοποιού των ετερόκλητων στοιχείων. Την στροφή της οποίας δράσης όχι ενάντιά στην εξουσία αλλά ενάντια στο «κατασκεύασμα» της, το οποίο χρησιμοποιεί σαν εργαλείο για την πραγματοποίηση των σκοπών της. Με λίγα λόγια **η αντίθεση στα μέσα** στην –καλύτερη των περιπτώσεων– **εκφράζει την μερικότητα και γίνεται εύκολα αφομοιώσιμη από την εξουσία επικυρώνοντας την θέση του κράτους, ως ρυθμιστική αρχή και δύναμη.** Η αντιπαράθεση αυτή (η στοχοποίηση και εκδίωξη των τοξικοεξαρτημένων) συνοδευόμενη και από την κατάλληλη προπαγάνδα –ταύτιση του εξαρτημένου με το έγκλημα– δρα ως αποδυναμωτικό στοιχείο σε μια ενδεχόμενη συμπαράσταση από άλλες κοινωνικές ομάδες. Δηλαδή η προπαγάνδιση, τοξικοεξαρτημένος=άρρωστος-εγκληματίας, αδρανοποιεί τις υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες και επικυρώνει την ειδικότητα των κρατικών θεσμών (αστυνομίας, ψυχιάτρων κλπ) για την παρέμβαση τους, ως την μόνη δυνατότητα επίλυσης του ζητήματος. Η κοινωνική απομόνωση και η απαξίωση –των τοξικοεξαρτημένων– επέρχονται ως αποτέλεσμα της προαναφερόμενης διαδικασίας. Είναι βέβαιο, πως αυτή η μεθοδολογία αποτελεί μία σημαντική συνιστώσα ισχυροποίησης και αναπαραγωγής της εξουσίας στο βαθμό που μπορεί να εξαπατά, να επηρεάζει, να κινητοποιεί αλλά και να χρησιμοποιείται, από υποτιθέμενες αντιθετικά, ως προς την εξουσία ομάδες.

Η ΤΟΞΙΚΟΕΞΑΡΤΗΣΗ, Ο ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΩΣ ΑΝΙΑΤΗΣ ΝΟΣΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΟΦΕΛΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Η πολιτική και η μοίρα της ανθρωπότητας διαμορφώνονται από ανθρώπους χωρίς ιδανικά και χωρίς μεγαλείο.
Άνθρωποι που έχουν μεγαλείο μέσα τους δεν ασχολούνται με την πολιτική.
ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΥ

Ο τρίτος άξονας του υπό ψήφιση νομοσχεδίου αναφέρεται στο δικαίωμα της θεραπείας των τοξικοεξαρτημένων. Θέλουμε να καταστήσουμε σαφές εξ αρχής, ότι δεν

είναι στις προθέσεις μας να εισέρθουμε στο επιστημονικό πεδίο, όπου χρησιμοποιώντας ιατρικά εργαλεία και μεθόδους ανάλυσης να υποστηρίξουμε αν η τοξικοεξάρτηση είναι ή όχι ανίατη νόσος του εγκεφάλου. Ο κυριότερος λόγος είναι, πως μία τέτοια προσέγγιση –εξειδικευμένη– διέπετε από κάποια χρησιμότητα όταν επιχειρεί να στηρίξει την απόφαση του εξαρτημένου για χορήγηση βοήθειας για την απεξάρτησή του, ενός και μόνο προσώπου τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο συμπεριλαμβανομένης της διαφορετικότητάς του. Από τη στιγμή, που μια τέτοια προσέγγιση ιατρικού χαρακτήρα αποκτά καθολικό μοντέλο ερμηνείας, μιας πολυαιτιακής κατάστασης και ενός συνόλου ανθρώπων που την υφίστανται ή την πλαισιώνουν πραγματοποιείται η επιβολή της θέλησης του ισχυρού. Οι κυριότεροι λόγοι είναι δύο: **πρώτον**, η τοξικοεξάρτηση είναι ένα πολυπαραγοντικό φαινόμενο, με δεδομένες τις κοινωνικές προεκτάσεις, όσον αφορά τη στιγμή που εγκαθίσταται και εκδηλώνεται σε κάποιο άτομο και δεν μπορεί να χωρά σε αυτό το γεγονός μια μονοδιάστατη εξήγηση που χρησιμοποιεί ως αφετηρία μια ιατρική αιτιολόγηση, για μια συνολική ερμηνεία και **δεύτερον**, διότι η αλληλοδιαπλοκή των συμφερόντων και τα ωφέλη της κυριαρχίας υλοποιούνται και πραγματώνονται σε πολλά επίπεδα με κύριο την εδραίωση, τη διατήρηση και την αναπαραγωγή της εξουσίας της. Ταυτοχρόνως με τη μέθοδο αυτή –ιατρικοποίηση– απομακρύνεται η κύρια στόχευση με σκοπό την καταστροφή, αυτού που εμείς προσδιορίζουμε ως γενεσιουργό παράγοντα κάθε είδους εξάρτησης και αφαίρεσης της ελευθερίας, δηλαδή το κράτος. Θεωρούμε σημαντικό να καταγράψουμε πτυχές της ιστορικής διαδρομής, όπου τα αίτια κοινωνικών αντιθέσεων προσδιορίστηκαν ότι πηγάζουν από την ψυχική πάθηση των ανθρώπων και πάνω σε αυτή την πρακτική και θεώρηση να αναπτύξουμε την άποψή μας.

Τον τελευταίο ενάμιση αιώνα, η κυριαρχία χρησιμοποιεί την εξειδικευμένη γνώση-επιστήμη της ψυχιατρικής ως μέσον εξόντωσης κοινωνικών ομάδων, ενώ παράλληλα γίνεται εργαλείο ομαλοποίησης κοινωνικών συμπεριφορών και κοινωνικού ελέγχου. Τα παρα-

νουχισμό, θάνατο δια λιθοβολισμού, θάνατος στην πυρά κλπ. Στην πορεία, στις εκδημοκρατισμένες ή πολιτισμικά εξελισσόμενες, όπως λέγονται, κοινωνίες η εξόντωση της διαφορετικής ερωτικής επιλογής φεύγει απ' το πεδίο της ποινικά κολάσιμης πράξης –με τις μεθόδους τιμωρίας που αναφέραμε– και δια μέσου της ψυχιατρικής, στην οποία εντάχθηκε, χαρακτηρίστηκε ως νόσος που χρήζει άμεση και καταναγκαστική «θεραπευτική» παρέμβαση. Στην επίσημη, πλέον, βιβλιογραφία έχει απαλειφθεί αυτός ο χαρακτηρισμός.

Οι εξουσιαστές και ένα μέρος ψυχιάτρων που αναλαμβάνουν τον ρόλο του θεματοφύλακά τους, χρησιμοποιώντας την διάχυση του φόβου για την πιθανή μετάδοσή της, από καταπιεστές που εξοντώνουν την ανθρώπινη επιθυμία, μετατράπηκαν σε «φύλακες» και προστάτες της κοινωνίας. Ακόμα και σήμερα, από μερίδα του εξουσιαστικού συρφετού προωθείται αυτή η άποψη που κατατάσσει την ερωτική επιλογή του ανθρώπου στην ευρύτερη ψυχοπαθολογία. Όπως θα δούμε και στα επόμενα παραδείγματα η κοινός παρανομαστής για τον χαρακτηρισμό περιπτώσεων άρνησης αποδοχής των επιβεβλημένων προτύπων, κανόνων συμπεριφοράς ή αντίστασης είναι η γενετήσια καταβολή κοινώς κληρονομικότητα μιας ανίατης νόσου. Το να ακολουθούνται οι κατασκευασμένοι κανόνες, συμπεριφορές, πρότυπα κ.λπ. είναι η απαραίτητη συνθήκη για την διατήρηση μιας επιβεβλημένης κοινωνικής ομαλότητας, η οποία συντηρεί και αναπαράγει το πλέγμα των εξουσιαστικών σχέσεων.

Ο Benjamin Rush (1745-1813), που θεωρείται ο θεμελιωτής της αμερικάνικης ψυχιατρικής) και για τον οποίο ο T. Szasz ισχυρίζεται –και έτσι είναι– πως ήταν ο πρώτος αμερικάνος ψυχίατρος που υποστήριξε, εξέλιξε και εφάρμοσε την θεώρηση της ψυχιατρικοποίησης των κοινωνικών αντιθέσεων και *τον αναγκαστικό τους έλεγχο με τη χρήση «θεραπευτικών» κυρώσεων και όχι «τιμωρητικών μεθόδων»*, (Η Βιομηχανία της τρέλλας). Ο Rush είχε «πλούσια» δραστηριότητα στον προαναφερόμενο τομέα.Ήταν ο εμπνευστής της νόσου της **νεγρίτιδας** από την οποία και έπασχαν φυσικά οι μαύροι. Γύρω στα 1792, στο

δεχτεί τις κοινωνικές επιταγές και υποχρεώσεις που απορρέουν από το νόμο, με αποτέλεσμα να έχει ενδεχομένως διαπράξει παράνομες πράξεις, ανεξάρτητα αν έχει συλληφθεί ή όχι», (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders. Η Ψυχοπαθολογία του ενήλικα). Είναι εμφανείς οι δυνατότητες που κατέχουν οι εξουσιαστές, όπου μέσα από τέτοιου είδους ορισμούς, οποιονδήποτε θεωρήσουν ως απειλή κατέχουν το μέσο, έτσι ώστε η εκδίωξη-εξόντωσή του να γίνει με «ήσυχο» τρόπο.

Θέλουμε να καταγράψουμε ορισμένα συμπεράσματα και να επεξηγήσουμε κάποια ζητήματα πριν περάσουμε στην κοινωνική ομάδα των τοξικοεξαρτημένων. Κατ' αρχάς, όπως είπαμε η αναφορά στις κοινωνικές ομάδες που υφίστανται ή που έχουν στο παρελθόν υποστεί την καταπίεση μέσω της ψυχιατρικής, τον στιγματισμό και την κοινωνική απομόνωση που αυτή επιφέρει, ήταν συνοπτική. Σίγουρα θα μπορούσαν να γραφτούν περισσότερα. Επίσης, για τους προαναφερόμενους λόγους δεν καταγράφτηκαν κοινωνικές ομάδες όπως: εξαρτημένοι από το αλκοόλ, λεγόμενοι ψυχικά ασθενείς κ.α. Εννοείται πως, σε καμία περίπτωση, δεν θέλουμε να φανεί πως ταυτίζουμε τις προαναφερόμενες κοινωνικές ομάδες συμπεριλαμβανομένων και των τοξικοεξαρτημένων. Η βασική μας επιδίωξη, μέσα από αυτή την καταγραφή, είναι να αναδειχθεί ο ρόλος και οι πολύτιμες υπηρεσίες που είναι δυνατό να προσφέρει η ψυχιατρική στον κρατισμό και την εκάστοτε οικονομικο-πολιτική εξουσία που είναι δυνατόν να υπηρετήσει.

Έστω και επιγραμματικά αναφερθήκαμε στην εν λόγω χρονική περίοδο που στον τομέα αυτόν –ψυχιατρική– διαδραματιζόταν ένα όργιο καταστολής στις επιθυμίες, τις διαθέσεις, τη συμπεριφορά και εν γένει τη διαφορετικότητα. Οι εξουσιαστές, δοκιμάζοντας τις εν λόγω κατασταλτικές δυνατότητες, ανακάλυπταν και εξέλισσαν μια νέα μέθοδο επιβολής, εδραίωσης και αναπαραγωγής της κυριαρχίας τους. Οι αναλυτές και οι πολέμιοι αυτών των πρακτικών, περιορίζουν την ανάλυση και την κριτική τους στα εκάστοτε πολιτεύματα, αφήνοντας ανέγγιχτο το βασικό πυρήνα της προέλευσης και την αναγκαιότητα της ύπαρξής τους, το κράτος. Ό βασικός λόγος που συμβαίνει αυτό είναι η πολιτική τους προέλευση, η οποία είναι κατά κύριο λόγο από το κομμουνιστικό μπλοκ και το δημοκρατικό. Τα διάφορα, εναλλασσόμενα ανά τους αιώνες πολιτεύματα οικονομικής και πολιτικής διαχείρισης της εξουσίας, άλλαξαν την μορφή της εξόντωσης και της καταπίεσης στο επίπεδο των ατομικών και κοινωνικών συμπεριφορών.

Τοξικοεξάρτηση - τοξικομανία: η προέλευση του όρου και ο εννοιολογικός προσδιορισμός

Η κατασκευή του όρου τοξικομανία ανακαλύφτηκε τον 19ο αιώνα και η συνθετική ιδιότητα των δύο λέξεων αυτών τοξικό-μανία επιχείρησε να υποδηλώσει τη συνύπαρξη της ψυχιατρικής νόσου (μανία) με το «έγκλημα» δηλαδή την χρήση και εξάρτηση από ναρκωτικές ουσίες. Εξ άλλου, την συγκεκριμένη χρονική περίοδο βρίσκεται σε πρώιμο στάδιο η θεωρία που θέλει τον λεγόμενο ψυχικά ασθενή εν δυνάμει εγκληματία, διότι είναι επικίνδυνος για την κοινωνία, αλλά και ο εγκληματίας –με ό,τι αυτό μπορεί η εξουσία να εννοεί– είναι ψυχικά ασθενής.

Ο ορισμός της εξάρτησης του ανθρώπου από ναρκωτικές ουσίες ως τοξικομανία και με ό,τι αυτή εμπερικλείει, ισχύει μέχρι και σήμερα, με την μόνη διαφορά να εντοπίζεται στην περεταίρω εξέλιξη αυτού του εξουσιαστικού κατασκευάσματος. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80 οι δικαστές, βασισμένοι στην ενότητα που θέτει τον τοξικοεξαρτημένο ψυχικά πάσχοντα από μια ανίατη ασθένεια και εγκληματία ή ακριβέστερα παράνομο, διέτασσαν τον αναγκαστικό του εγκλεισμό στον κατά αυτούς «φυσικό» του χώρο δηλαδή το ψυχιατρείο.

Οι υπέρμαχοι της αποποινικοποίησης των ουσιών ανέπτυξαν την αντίθεσή τους στη θεωρία αυτή (τοξικομανής=άρρωστος-εγκληματίας), με την αντίληψη μιας γραμμικής αιτιότητας, νομική απαγόρευση των ουσιών, η αιτία του προσδιορισμού του εγκληματία και η αρρώστια ως φυσικό επακόλουθο της χρή-

κής κατάστασης και ενός συνόλου ανθρώπων που την υφίστανται ή την πλαισιώνουν πραγματοποιείται η επιβολή της θέλησης του ισχυρού. Οι κυριότεροι λόγοι είναι δύο: **πρώτον**, η τοξικοεξάρτηση είναι ένα πολυπαραγοντικό φαινόμενο, με δεδομένες τις κοινωνικές προεκτάσεις, όσον αφορά τη στιγμή που εγκαθίσταται και εκδηλώνεται σε κάποιο άτομο και δεν μπορεί να χωρά σε αυτό το γεγονός μια μονοδιάστατη εξήγηση που χρησιμοποιεί ως αφετηρία μια ιατρική αιτιολόγηση, για μια συνολική ερμηνεία και **δεύτερον**, διότι η αλληλοδιαπλοκή των συμφερόντων και τα ωφέλη της κυριαρχίας υλοποιούνται και πραγματώνονται σε πολλά επίπεδα με κύριο την εδραίωση, τη διατήρηση και την αναπαραγωγή της εξουσίας της. Ταυτοχρόνως με τη μέθοδο αυτή –ιατρικοποίηση– απομακρύνεται η κύρια στόχευση με σκοπό την καταστροφή, αυτού που εμείς προσδιορίζουμε ως γενεσιουργό παράγοντα κάθε είδους εξάρτησης και αφαίρεσης της ελευθερίας, δηλαδή το κράτος. Θεωρούμε σημαντικό να καταγράψουμε πτυχές της ιστορικής διαδρομής, όπου τα αίτια κοινωνικών αντιθέσεων προσδιορίστηκαν ότι πηγάζουν από την ψυχική πάθηση των ανθρώπων και πάνω σε αυτή την πρακτική και θεώρηση να αναπτύξουμε την άποψή μας.

Τον τελευταίο ενάμιση αιώνα, η κυριαρχία χρησιμοποιεί την εξειδικευμένη γνώση-επιστήμη της ψυχιατρικής ως μέσον εξόντωσης κοινωνικών ομάδων, ενώ παράλληλα γίνεται εργαλείο ομαλοποίησης κοινωνικών συμπεριφορών και κοινωνικού ελέγχου. Τα παραδείγματα της βαρβαρότητας που δικαιολογήθηκαν ως «θεραπευτικές» πράξεις έναντι κάποιας ανίατης, κληρονομικής κλπ νόσου είναι αμέτρητα. Με πρόταγμα την ηθική (θρησκευτικών, πολιτιστικών, πολιτικών, κ.α. θεσμών-παραγόντων) η ψυχιατρική χρησιμοποιείται για την καθυπόταξη της συμπεριφοράς του ατόμου και των καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων. Ο λόγος που θα αναφέρουμε ορισμένα ιστορικά παραδείγματα, των οποίων η επίδραση αγγίζει σε μικρό ή μεγάλο βαθμό και την σημερινή πραγματικότητα, είναι για να αναδείξουμε τις μεταβολές της εξουσίας και των κανονιστικών σχέσεων που αυτή επιβάλλει. Οι εναλλασσόμενοι ιστορικά οικονομικό-πολιτικοί σχηματισμοί εξουσίας αλλάζουν τη μορφή και εξελίσσουν τα μέσα και τους μηχανισμούς επιβολής στην προσπάθειά τους για την πλήρη καθυπόταξη των ανθρώπων. Το κράτος και ο εκάστοτε εξουσιαστικός σχηματισμός των συμ-

λακά τους, χρησιμοποιώντας την διάχυση του φόβου για την πιθανή μετάδοσή της, από καταπιεστές που εξοντώνουν την ανθρώπινη επιθυμία, μετατράπηκαν σε «φύλακες» και προστάτες της κοινωνίας. Ακόμα και σήμερα, από μερίδα του εξουσιαστικού συρφετού προωθείται αυτή η άποψη που κατατάσσει την ερωτική επιλογή του ανθρώπου στην ευρύτερη ψυχοπαθολογία. Όπως θα δούμε και στα επόμενα παραδείγματα η κοινός παρανομαστής για τον χαρακτηρισμό περιπτώσεων άρνησης αποδοχής των επιβεβλημένων προτύπων, κανόνων συμπεριφοράς ή αντίστασης είναι η γενετήσια καταβολή κοινώς κληρονομικότητα μιας ανίατης νόσου. Το να ακολουθούνται οι κατασκευασμένοι κανόνες, συμπεριφορές, πρότυπα κ.λπ. είναι η απαραίτητη συνθήκη για την διατήρηση μιας επιβεβλημένης κοινωνικής ομαλότητας, η οποία συντηρεί και αναπαράγει το πλέγμα των εξουσιαστικών σχέσεων.

Ο Benjamin Rush (1745-1813), που θεωρείται ο θεμελιωτής της αμερικάνικης ψυχιατρικής) και για τον οποίο ο T. Szasz ισχυρίζεται –και έτσι είναι– πως ήταν ο πρώτος αμερικάνος ψυχίατρος που υποστήριξε, εξέλιξε και εφάρμοσε την θεώρηση της ψυχιατρικοποίησης των κοινωνικών αντιθέσεων και *τον αναγκαστικό τους έλεγχο με τη χρήση «θεραπευτικών» κυρώσεων και όχι «τιμωρητικών μεθόδων»*, (Η Βιομηχανία της τρέλλας). Ο Rush είχε «πλούσια» δραστηριότητα στον προαναφερόμενο τομέα. Ήταν ο εμπνευστής της νόσου της **νεγρίτιδας** από την οποία και έπασχαν φυσικά οι μαύροι. Γύρω στα 1792, στο σώμα ενός μαύρου σκλάβου που ονομαζόταν Henry Moss, άρχισαν να εμφανίζονται κάτι άσπρες κηλίδες και σε τρία χρόνια είχε γίνει σχεδόν λευκός. Ο Moss είχε λευκή, κάτι που δεν ήταν και είναι άγνωστο, ως προς την ύπαρξή της. Η λεύκη όμως που είχε ο Moss έγινε το εφαλτήριο της θεώρησης του Rush για την κατασκευή της νόσου της νεγρίτιδας και οι άσπρες κηλίδες ερμηνεύτηκαν ως «αυτόματη» θεραπεία «επιβεβαιώνοντας» τον εν λόγω συλλογισμό. Τα αίτια της νόσου αυτής αποδόθηκαν στην κληρονομικότητα και σε μια μετάλλαξη της λέπρας που επήλθε στο γενεαλογικό δέντρο των μαύρων, καθιστώντας τους την περίοδο εκείνη φορείς, μιας εν δυνάμει μεταδιδόμενης νόσου.

Στη Σοβιετία, η άρνηση «εθελοντικής εργασίας» το Σάββατο, αποδόθηκε ως ψυχική διαταραχή, «έκφραση ελλιπούς ικανοποίησης» των αρνούμενων, όπου διαγνώστηκαν

μάδα των τοξικοεξαρτημένων. Κατ' αρχάς, όπως είπαμε η αναφορά στις κοινωνικές ομάδες που υφίστανται ή που έχουν στο παρελθόν υποστεί την καταπίεση μέσω της ψυχιατρικής, τον στιγματισμό και την κοινωνική απομόνωση που αυτή επιφέρει, ήταν συνοπτική. Σίγουρα θα μπορούσαν να γραφτούν περισσότερα. Επίσης, για τους προαναφερόμενους λόγους δεν καταγράφτηκαν κοινωνικές ομάδες όπως: εξαρτημένοι από το αλκοόλ, λεγόμενοι ψυχικά ασθενείς κ.α. Εννοείται πως, σε καμία περίπτωση, δεν θέλουμε να διαφανεί πως ταυτίζουμε τις προαναφερόμενες κοινωνικές ομάδες συμπεριλαμβανομένων και των τοξικοεξαρτημένων. Η βασική μας επιδίωξη, μέσα από αυτή την καταγραφή, είναι να αναδειχθεί ο ρόλος και οι πολύτιμες υπηρεσίες που είναι δυνατό να προσφέρει η ψυχιατρική στον κρατισμό και την εκάστοτε οικονομικο-πολιτική εξουσία που είναι δυνατόν να υπηρετήσει.

Έστω και επιγραμματικά αναφερθήκαμε στην εν λόγω χρονική περίοδο που στον τομέα αυτόν –ψυχιατρική– διαδραματιζόταν ένα όργιο καταστολής στις επιθυμίες, τις διαθέσεις, τη συμπεριφορά και εν γένει τη διαφορετικότητα. Οι εξουσιαστές, δοκιμάζοντας τις εν λόγω κατασταλτικές δυνατότητες, ανακάλυπταν και εξέλισσαν μια νέα μέθοδο επιβολής, εδραίωσης και αναπαραγωγής της κυριαρχίας τους. Οι αναλυτές και οι πολέμιοι αυτών των πρακτικών, περιορίζουν την ανάλυση και την κριτική τους στα εκάστοτε πολιτεύματα, αφήνοντας ανέγγιχτο το

Η κατασκευή του όρου τοξικομανία ανακαλύφτηκε τον 19ο αιώνα και η συνθετική ιδιότητα των δύο λέξεων αυτών τοξικό-μανία επιχείρησε να υποδηλώσει τη συνύπαρξη της ψυχιατρικής νόσου (μανία) με το «έγκλημα» δηλαδή την χρήση και εξάρτηση από ναρκωτικές ουσίες. Εξ άλλου, την συγκεκριμένη χρονική περίοδο βρίσκεται σε πρώιμο στάδιο η θεωρία που θέλει τον λεγόμενο ψυχικά ασθενή εν δυνάμει εγκληματία, διότι είναι επικίνδυνος για την κοινωνία, αλλά και ο εγκληματίας –με ό,τι αυτό μπορεί η εξουσία να εννοεί– είναι ψυχικά ασθενής.

Ο ορισμός της εξάρτησης του ανθρώπου από ναρκωτικές ουσίες ως τοξικομανία και με ό,τι αυτή εμπερικλείει, ισχύει μέχρι και σήμερα, με την μόνη διαφορά να εντοπίζεται στην περεταίρω εξέλιξη αυτού του εξουσιαστικού κατασκευάσματος. Μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80 οι δικαστές, βασισμένοι στην ενότητα που θέτει τον τοξικοεξαρτημένο ψυχικά πάσχοντα από μια ανίατη ασθένεια και εγκληματία ή ακριβέστερα παράνομο, διέτασσαν τον αναγκαστικό του εγκλεισμό στον κατά αυτούς «φυσικό» του χώρο δηλαδή το ψυχιατρείο.

Οι υπέρμαχοι της αποποινικοποίησης των ουσιών ανέπτυξαν την αντίθεσή τους στη θεωρία αυτή (τοξικομανής=άρρωστος-εγκληματίας), με την αντίληψη μιας γραμμικής αιτιότητας, νομική απαγόρευση των ουσιών, η αιτία του προσδιορισμού του εγκληματία και η αρρώστια ως φυσικό επακόλουθο της χρή-

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης

ρίας, δηλαδή το κράτος. Θεωρούμε σημαντικό να καταγράψουμε πτυχές της ιστορικής διαδρομής, όπου τα αίτια κοινωνικών αντιθέσεων προσδιορίστηκαν ότι πηγάζουν από την ψυχική πάθηση των ανθρώπων και πάνω σε αυτή την πρακτική και θεώρηση να αναπτύξουμε την άποψή μας.

Τον τελευταίο ενάμιση αιώνα, η κυριαρχία χρησιμοποιεί την εξειδικευμένη γνώση-επιστήμη της ψυχιατρικής ως μέσον εξόντωσης κοινωνικών ομάδων, ενώ παράλληλα γίνεται εργαλείο ομαλοποίησης κοινωνικών συμπεριφορών και κοινωνικού ελέγχου. Τα παραδείγματα της βαρβαρότητας που δικαιολογήθηκαν ως «θεραπευτικές» πράξεις έναντι κάποιας ανίατης, κληρονομικής κλπ νόσου είναι αμέτρητα. Με πρόταγμα την ηθική (θρησκευτικών, πολιτιστικών, πολιτικών, κ.α. θεσμών-παραγόντων) η ψυχιατρική χρησιμοποιείται για την καθυπόταξη της συμπεριφοράς του ατόμου και των καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων. Ο λόγος που θα αναφέρουμε ορισμένα ιστορικά παραδείγματα, των οποίων η επίδραση αγγίζει σε μικρό ή μεγάλο βαθμό και την σημερινή πραγματικότητα, είναι για να αναδείξουμε τις μεταβολές της εξουσίας και των κανονιστικών σχέσεων που αυτή επιβάλλει. Οι εναλλασσόμενοι ιστορικά οικονομικό-πολιτικοί σχηματισμοί εξουσίας αλλάζουν τη μορφή και εξελίσσουν τα μέσα και τους μηχανισμούς επιβολής στην προσπάθειά τους για την πλήρη καθυπόταξη των ανθρώπων. Το κράτος και ο εκάστοτε εξουσιαστικός σχηματισμός των συμφερόντων που εξυπηρετεί, **μεταβάλει τους κανόνες κοινωνικής υπακοής, για την εδραίωση και την αναπαραγωγή της εξουσίας του, προς χάριν της καλύτερης αποτελεσματικότητας με το μικρότερο κοινωνικό κόστος. Η άμεση καταστολή-τιμωρία εξαλλάσσεται παίρνοντας τη διάσταση μίας εξισωτικής λειτουργίας που θέτει την εκ των προτέρων αποδοχή ή συμμόρφωση με τους κανόνες που η κυριαρχία επιβάλλει με τον όρο «ψυχική» υγεία, ενώ την αντίθεση του ανθρώπου ή των κοινωνικών ομάδων στο σχήμα αυτό την προσδιορίζουν με τον όρο «ψυχική» νόσο.**

Αναφορικά με την ομοφυλοφιλία, έχουμε τους αιώνες όπου η εκκλησία αποτελούσε την κυρίαρχη δύναμη και την εποχή εκείνη η ερωτική επιλογή –κυρίως του άντρα– όταν ήταν προς το ίδιο φύλλο τιμωρούνταν με ευ-

ται ο θεμελιωτής της αμερικάνικης ψυχιατρικής) και για τον οποίο ο T. Szasz ισχυρίζεται –και έτσι είναι– πως ήταν ο πρώτος αμερικάνος ψυχίατρος που υποστήριξε, εξέλιξε και εφάρμοσε την θεώρηση της ψυχιατρικοποίησης των κοινωνικών αντιθέσεων και *τον αναγκαστικό τους έλεγχο με τη χρήση «θεραπευτικών» κυρώσεων και όχι «τιμωρητικών μεθόδων»*, (Η Βιομηχανία της τρέλλας). Ο Rush είχε «πλούσια» δραστηριότητα στον προαναφερόμενο τομέα. Ήταν ο εμπνευστής της νόσου της **νεγρίτιδας** από την οποία και έπασχαν φυσικά οι μαύροι. Γύρω στα 1792, στο σώμα ενός μαύρου σκλάβου που ονομαζόταν Henry Moss, άρχισαν να εμφανίζονται κάτι άσπρες κηλίδες και σε τρία χρόνια είχε γίνει σχεδόν λευκός. Ο Moss είχε λεύκη, κάτι που δεν ήταν και είναι άγνωστο, ως προς την ύπαρξή της. Η λεύκη όμως που είχε ο Moss έγινε το εφαλτήριο της θεώρησης του Rush για την κατασκευή της νόσου της νεγρίτιδας και οι άσπρες κηλίδες ερμηνεύτηκαν ως «αυτόματη» θεραπεία «επιβεβαιώνοντας» τον εν λόγω συλλογισμό. Τα αίτια της νόσου αυτής αποδόθηκαν στην κληρονομικότητα και σε μια μετάλλαξη της λέπρας που επήλθε στο γενεαλογικό δέντρο των μαύρων, καθιστώντας τους την περίοδο εκείνη φορείς, μιας εν δυνάμει μεταδιδόμενης νόσου.

Στη Σοβιετία, η άρνηση «εθελοντικής εργασίας» το Σάββατο, αποδόθηκε ως ψυχική διαταραχή, «έκφραση ελλιπούς ικανοποίησης» των αρνούμενων, όπου διαγνώστηκαν με την περιβόητη «νωθρή σχιζοφρένεια». Ο Τζουλιάνι, που σκοτώθηκε με δυο σφαίρες στο κεφάλι από μπάτσο πριν δέκα χρόνια στις κινητοποιήσεις στη Γένοβα, χαρακτηρίστηκε ως πάσχων από διαταραχή αντικοινωνικής προσωπικότητας με επαιτειακές συμπεριφορές. Το ίδιο υποστηρίχτηκε και για τον Αλέξανδρο Γρηγορόπουλο, που σκοτώθηκε από τον μπάτσο Κορκονέα, ως αντικοινωνική προσωπικότητα με αποκλίνουσες συμπεριφορές. Έχει κάποια σημασία να καταγράψουμε τον ορισμό που δίνουν και την συμπτωματολογία της ψυχοπαθολογίας της αντικοινωνικής προσωπικότητας: *«Είναι μια διάχυτη διαταραχή η οποία αρχίζει στην ηλικία των 15 ετών και περιλαμβάνει μια έντονη τάση για παράβλεψη και καταπάτηση των δικαιωμάτων των άλλων. Το άτομο αδυνατεί να*

στην εν λόγω χρονική περίοδο που στον τομέα αυτόν –ψυχιατρική– διαδραματιζόταν ένα όργιο καταστολής στις επιθυμίες, τις διαθέσεις, τη συμπεριφορά και εν γένει τη διαφορετικότητα. Οι εξουσιαστές, δοκιμάζοντας τις εν λόγω κατασταλτικές δυνατότητες, ανακάλυπταν και εξέλισσαν μια νέα μέθοδο επιβολής, εδραίωσης και αναπαραγωγής της κυριαρχίας τους. Οι αναλυτές και οι πολέμιοι αυτών των πρακτικών, περιορίζουν την ανάλυση και την κριτική τους στα εκάστοτε πολιτεύματα, αφήνοντας ανέγγιχτο το

νο ψυχικά πάσχοντα από μια ανίατη ασθένεια και εγκληματία ή ακριβέστερα παράνομο, διέτασσαν τον αναγκαστικό του εγκλεισμό στον κατά αυτούς «φυσικό» του χώρο δηλαδή το ψυχιατρείο.

Οι υπέρμαχοι της αποποινικοποίησης των ουσιών ανέπτυξαν την αντίθεσή τους στη θεωρία αυτή (τοξικομανής=άρρωστος-εγκληματίας), με την αντίληψη μιας γραμμικής αιτιότητας, νομική απαγόρευση των ουσιών, η αιτία του προσδιορισμού του εγκληματία και η αρρώστια ως φυσικό επακόλουθο της χρή-

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

σης ή ως ψυχιατρικής διαταραχής σε περιορισμένη κλίμακα ανθρώπων. Στη συνέχεια, ανέδειξαν το δευτερεύον κατά τη γνώμη μας (αποποινικοποίηση) σε πρωτεύον και μείζονος σημασίας, ενώ για τον προσδιορισμό της νόσου ουσιαστικά η επιχειρηματολογία τους εξαντλείται, στα λεγόμενα κριτήρια αξιολόγησης και σε δημοκρατικές-αριστερίστικες φανφάρες κατά βάση συνδικαλιστικού περιεχομένου, περί ποιότητας των παροχών υπηρεσιών του κράτους απέναντι στους τοξικοεξαρτημένους –κατά αυτούς τοξικομανείς– και στα γενικώς καταπατημένα δικαιώματά τους.

Στο σημείο αυτό προκύπτουν δύο βασικά ερωτήματα: α) αν η τοξικοεξάρτηση είναι νόσος, και β) αν η εγκληματοποίηση του εξαρτημένου, έχει να κάνει όντως με τη νομική απαγόρευση των ναρκωτικών ουσιών.

Το πρώτο ερώτημα θα το προσεγγίσουμε παρακάτω σύμφωνα με την αντίληψή μας. Όσον αφορά το δεύτερο δεν έχει παρά μια θεαματική διάσταση και μία επιφανειακή αλήθεια. Κατ' αρχάς, για να προσεγγίσεις το ένα (εγκληματοποίηση) πρέπει να απαντήσεις και στο άλλο (αρρώστια). Η ακολουθία αυτή όμως, σύμφωνα με τη γραμμική αντίληψή περί αιτιότητας, θα τους οδηγούσε σε μία νομικού τύπου αντιπαράθεση, με την «φιλεύσπλαχνη» όψη να συνοψίζεται στο ότι δεν είναι εγκληματίας αλλά άρρωστος, δηλαδή η εξάρτηση ως παράγωγο του εγκλήματος. Ναι, αλλά η ουσιοεξάρτηση, όπως και όλες οι εξαρτήσεις είναι παράγωγο της εξουσίας που απορρέει από τις κατασκευασμένες συνθήκες επιβολής και των τεχνητών αδιεξόδων. Και εν πάση περιπτώσει, η εγκληματοποίηση του εξαρτημένου, που αποδόθηκε στο πρώτο συνθετικό του όρου της τοξικομανίας, είχε να κάνει με την ηθική διάρρηξη του υπάρχοντος κανονιστικού πλαισίου, την παραβίαση των επιβεβλημένων προτύπων και του κώδικα επιτρεπτής συμπεριφοράς. Και αποσαφηνίζουμε **πως η χρήση-εξάρτηση από ουσίες δεν ήταν και δεν αποτελεί** επαναστατική ή ελευθεριακή πράξη, τουναντίον μάλιστα. Επίσης, οι κρατικές πολιτικές τού 19ου αιώνα δεν είχαν ενσωματώσει στο οπλοστάσιο τους για τη διατήρηση του κοι-

θεση του ρόλου του διεκπεραιωτή, αφού επικυρώνεται η παρέμβασή του μέσα από τους θεσμούς του(αστυνομία, ψυχιατρική κλπ).

Κρατική «θεραπευτική» παρέμβαση

Αναφερθήκαμε παραπάνω, με ποιο τρόπο η καταστολή εφαρμόζεται μέσω της θεραπείας. Για την τοξικοεξάρτηση, η κατασκευή ενός κρατικού φορέα που θα εφαρμόζει τις πολιτικές νάρκωσης- καταστολής διαμέσου της «θεραπευτικής» πραγματοποιήθηκε μέσα από τον Ο.ΚΑ.ΝΑ. και την χορήγηση υποκατάστατων.

Η μεθοδολογία των εκάστοτε πολιτικών και των βαστάζων του εναλλακτικού κρατισμού επάνω στο ζήτημα, χρήση - τοξικοεξάρτηση - απεξάρτηση- υποκατάσταση είναι η σύγχυση και η διαστρέβλωση των όρων, έτσι ώστε η υποκατάσταση να συγχέεται με την απεξάρτηση, η τοξικοεξάρτηση να ερμηνεύεται και ν' αντιμετωπίζεται ως ψυχιατρική διαταραχή, να διαγιγνώσκεται ο άνθρωπος βάσει, ενός συνόλου προδιαγεγραμμένων συμπτωμάτων, να απομονώνονται όλοι οι κοινωνικοί παράγοντες των επιβεβλημένων σχέσεων εξουσίας, της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης και όλων εκείνων των χαρακτηριστικών που αναδεικνύουν το κράτος σε γεννήτορα όλων των εξαρτήσεων.

Οι κρατιστές διαμόρφωσαν το πεδίο της υποκατάστασης (η οποία βασίστηκε στη γνώση των εξουσιαστών ότι η συντριπτική πλειοψηφία των εξαρτημένων λόγω της θέσης τους θα την προτιμούσαν για ευνόητους λόγους). Η υποκατάσταση, στην ουσία είναι αντικατάσταση της εξάρτησης από τα ναρκωτικά που έκανε χρήση ο εξαρτημένος με κύρια την ηρωίνη –συνήθως– και με τις άλλες ουσίες να έχουν περιφερειακό ρόλο, με την μεθαδόνη και την βουπρενορφρίνη. Με τον τρόπο αυτό, επιτυγχάνεται και η διεύρυνση του πληθυσμού των τοξικοεξαρτημένων, οι οποίοι πέραν από τις ουσίες εξαρτώ-

σεις σε μεγάλη ηλικία), 2) να πάσχεις από ηπατίτιδα, έιτζ κτλ, 3) να έχεις υποστεί εγκλεισμούς (φυλακές-ψυχιατρεία), 4) να έχεις προσπαθήσει στα λεγόμενα στεγνά προγράμματα και να έχεις πιστοποιημένα αποτύχει. Στο σημείο αυτό και πριν προχωρήσουμε θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε κάτι. Οι προδιαγραφές που αναφέραμε μπορεί να δηλώνουν μια γραφειοκρατία λόγω της οποίας θα πέθαινε κόσμος διότι δεν θα υπήρχε πρόσβαση. Τουλάχιστον έτσι διατείνονται-αν οι διάφοροι εναλλακτικοί.

Κατ' αρχάς, εμείς, είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε μορφή υποκατάστασης - αντικα-

χτό το πεδίο στην παράλληλη χρήση των ουσιών και των χορηγούμενων υποκατάστατων. Στο σημείο αυτό θα αναφέρουμε ένα και μόνο γεγονός: *Αυτή η πρακτική οδήγησε αρκετούς εξαρτημένους στο θάνατο.*

Η ουσία κατά τη γνώμη μας βρίσκεται στο εάν η εξάρτηση είναι νόσος χρονία και υποτροπιάζουσα ή όχι. Ακριβώς πάνω σε αυτή την ιδεολογική και επιστημονική πλατφόρμα σε συνδυασμό με το κόστος, εφαρμόζεται και το σημείο αυτό, του νομοσχεδίου για τα ναρκωτικά στον τομέα της «απεξάρτησης». Οι απόψεις και των ίδιων «επιφανών» επιστημόνων συνεπικουρούν και ενισχύουν την κυρίαρχη αντίληψη και αντιμετώπιση των τοξι-

γησης και σε δημοκρατικές-αριστερίστικες φανφάρες κατά βάση συνδικαλιστικού περιεχομένου, περί ποιότητας των παροχών υπηρεσιών του κράτους απέναντι στους τοξικοεξαρτημένους –κατά αυτούς τοξικομανείς– και στα γενικώς καταπατημένα δικαιώματά τους.

Στο σημείο αυτό προκύπτουν δύο βασικά ερωτήματα: α) αν η τοξικοεξάρτηση είναι νόσος, και β) αν η εγκληματοποίηση του εξαρτημένου, έχει να κάνει όντως με τη νομική απαγόρευση των ναρκωτικών ουσιών.

Το πρώτο ερώτημα θα το προσεγγίσουμε παρακάτω σύμφωνα με την αντίληψή μας. Όσον αφορά το δεύτερο δεν έχει παρά μια θεαματική διάσταση και μία επιφανειακή αλήθεια. Κατ' αρχάς, για να προσεγγίσεις το ένα (εγκληματοποίηση) πρέπει να απαντήσεις και στο άλλο (αρρώστια). Η ακολουθία αυτή όμως, σύμφωνα με τη γραμμική αντίληψή περί αιτιότητας, θα τους οδηγούσε σε μία νομικού τύπου αντιπαράθεση, με την «φιλεύσπλαχνη» όψη να συνοψίζεται στο ότι δεν είναι εγκληματίας αλλά άρρωστος, δηλαδή η εξάρτηση ως παράγωγο του εγκλήματος. Ναι, αλλά η ουσιοεξάρτηση, όπως και όλες οι εξαρτήσεις είναι παράγωγο της εξουσίας που απορρέει από τις κατασκευασμένες συνθήκες επιβολής και των τεχνητών αδιεξόδων. Και εν πάση περιπτώσει, η εγκληματοποίηση του εξαρτημένου, που αποδόθηκε στο πρώτο συνθετικό του όρου της τοξικομανίας, είχε να κάνει με την ηθική διάρρηξη του υπάρχοντος κανονιστικού πλαισίου, την παραβίαση των επιβεβλημένων προτύπων και του κώδικα επιτρεπτής συμπεριφοράς. Και αποσαφηνίζουμε **πως η χρήση-εξάρτηση από ουσίες δεν ήταν και δεν αποτελεί** επαναστατική ή ελευθεριακή πράξη, τουναντίον μάλιστα. Επίσης, οι κρατικές πολιτικές τού 19ου αιώνα δεν είχαν ενσωματώσει στο οπλοστάσιο τους για την διατήρηση του κοινωνικού ελέγχου την διάδοση, την χρήση και την εξάρτηση από ουσίες. Αυτές μεταβάλλονται, (πολιτικές νομιμοποίησης ή απαγόρευσης) σε διάφορες χρονικές στιγμές και σε διαφορετικά κράτη, ανάλογα με τις συγκυρίες και τις επιδιώξεις των εξουσιαστών.

Η βιοεξουσιαστική προσέγγιση συνεχώς αναβαθμίζει το οπλοστάσιο της κυριαρχίας, διότι της παρέχει απεριόριστες δυνατότητες, για την άσκηση του μαζικού ελέγχου και της φυσικής και κοινωνικής εξόντωσης ανθρώπων, όποτε αυτό κρίνεται αναγκαίο. Είναι η θεωρία του βιολογικού αναγωγισμού, που χρησιμοποιεί η ψυχιατρική ως μέσο χειραγώ-

ραπείας. Για την τοξικοεξάρτηση, η κατασκευή ενός κρατικού φορέα που θα εφαρμόζει τις πολιτικές νάρκωσης- καταστολής διαμέσου της «θεραπευτικής» πραγματοποιήθηκε μέσα από τον Ο.ΚΑ.ΝΑ. και την χορήγηση υποκατάστατων.

Η μεθοδολογία των εκάστοτε πολιτικών και των βαστάζων του εναλλακτικού κρατισμού επάνω στο ζήτημα, χρήση - τοξικοεξάρτηση - απεξάρτηση- υποκατάσταση είναι η σύγχυση και η διαστρέβλωση των όρων, έτσι ώστε η υποκατάσταση να συγχέεται με την απεξάρτηση, η τοξικοεξάρτηση να ερμηνεύεται και ν' αντιμετωπίζεται ως ψυχιατρική διαταραχή, να διαγιγνώσκεται ο άνθρωπος βάσει, ενός συνόλου προδιαγεγραμμένων συμπτωμάτων, να απομονώνονται όλοι οι κοινωνικοί παράγοντες των επιβεβλημένων σχέσεων εξουσίας, της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης και όλων εκείνων των χαρακτηριστικών που αναδεικνύουν το κράτος σε γεννήτορα όλων των εξαρτήσεων.

Οι κρατιστές διαμόρφωσαν το πεδίο της υποκατάστασης (η οποία βασίστηκε στη γνώση των εξουσιαστών ότι η συντριπτική πλειοψηφία των εξαρτημένων λόγω της θέσης τους θα την προτιμούσαν για ευνόητους λόγους). Η υποκατάσταση, στην ουσία είναι αντικατάσταση της εξάρτησης από τα ναρκωτικά που έκανε χρήση ο εξαρτημένος με κύρια την ηρωίνη –συνήθως– και με τις άλλες ουσίες να έχουν περιφερειακό ρόλο, με την μεθαδόνη και την βουπρενορφίνη. Με τον τρόπο αυτό, επιτυγχάνεται και η διεύρυνση του πληθυσμού των τοξικοεξαρτημένων, οι οποίοι πέραν από τις ουσίες εξαρτώνται ολοκληρωτικά και από το κράτος ως τον κατ'εξοχήν προμηθευτή των ουσιών. Τόσο αυτοί (εξαρτημένοι) όσο και ο περίγυρός τους (οικογένεια) βρίσκονται σε καθεστώς ομηρίας. Ποια είναι λοιπόν η θεραπευτική παρέμβαση που υλοποιεί με την πολιτική της απόφαση η εξουσία; Η μαζική χορήγηση ναρκωτικών ουσιών υποκατάστασης, σε αυτόν που θεωρείται από τους εξουσιαστές ανίατος ασθενής. Συνεπώς ο «φυσικός» χώρος των εξαρτημένων είναι τα νοσοκομεία-ψυχιατρεία. Εν ολίγοις, στο σημείο αυτό φτάσαμε μέσω της στοχοποίησης, του στιγματισμού, της διαπόμπευσης και της α-

γραφές που αναφέραμε μπορεί να δηλώνουν μια γραφειοκρατία λόγω της οποίας θα πέθαινε κόσμος διότι δεν θα υπήρχε πρόσβαση. Τουλάχιστον έτσι διατείνονται-αν οι διάφοροι εναλλακτικοί.

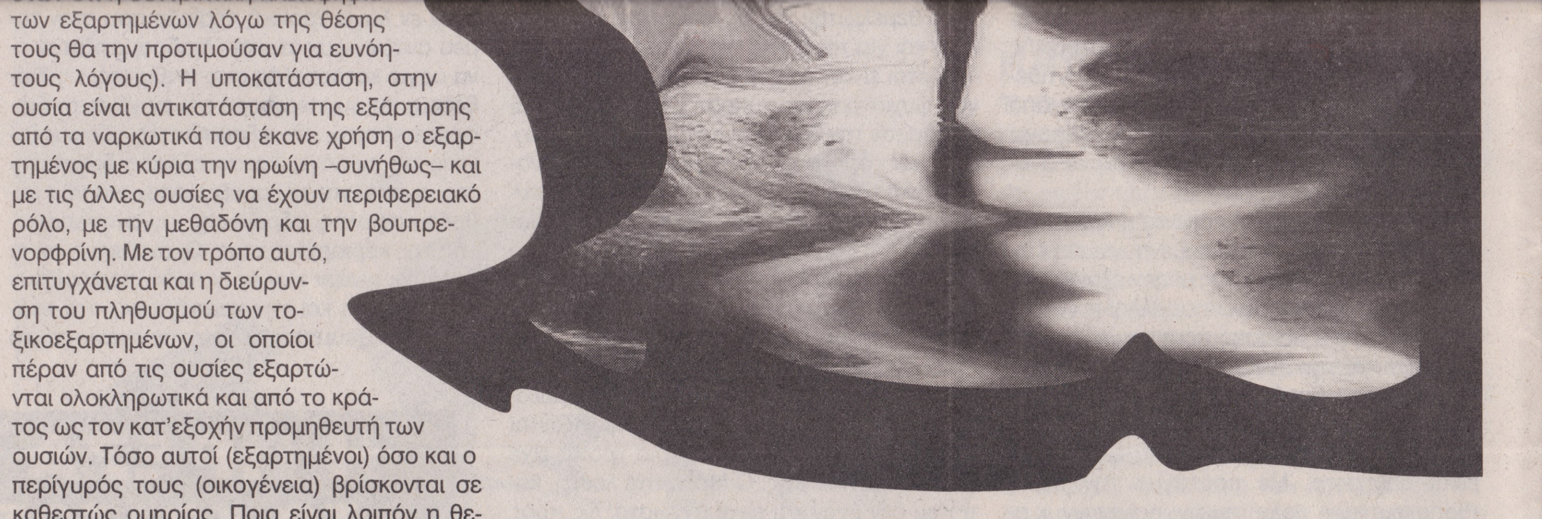
Κατ' αρχάς, εμείς, είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε μορφή υποκατάστασης - αντικατάστασης διότι ποτέ και σε καμία περίπτωση δεν λύνει κάτι, αλλά αντιθέτως διαιωνίζει μια συνθήκη και η παράταση της σε βάθος χρόνου μεγιστοποιεί το πρόβλημα. Οι προδιαγραφές θα αποτελούσαν την ασφαλιστική δικλείδα για να μην υπάρξουν νέοι πληθυσμοί πολυτοξικοεξαρτημένων, περισσότεροι χώροι διακίνησης, εισαγωγή νέων ναρκωτικών ουσιών και αύξηση των θανάτων. Γεγονός

τροπιάζουσα ή όχι. Ακριβώς πάνω σε αυτή την ιδεολογική και επιστημονική πλατφόρμα σε συνδυασμό με το κόστος, εφαρμόζεται και το σημείο αυτό, του νομοσχεδίου για τα ναρκωτικά στον τομέα της «απεξάρτησης». Οι απόψεις και των ίδιων «επιφανών» επιστημόνων συνεπικουρούν και ενισχύουν την κυρίαρχη αντίληψη και αντιμετώπιση των τοξικοεξαρτημένων ως ανίατων ασθενών παρομοιάζοντας την τοξικοεξάρτηση με το διαβήτη.

Ακολουθώντας τη μέθοδο ταύτισης δύο ανόμοιων καταστάσεων διαμορφώνουν μια εξισωτική λειτουργία ισοπεδωτισμού, όπου ανάγουν την αναλογία σε ομοιότητα με σκοπό να προσδιορίσουν την αιτιότητα. Αφού είναι **χρονία νόσος**, λοιπόν, όπως και ο διαβήτης

δων. Και εν πάση περιπτώσει, η εγκληματοποίηση του εξαρτημένου, που αποδόθηκε στο πρώτο συνθετικό του όρου της τοξικομανίας, είχε να κάνει με την ηθική διάρρηξη του υπάρχοντος κανονιστικού πλαισίου, την παραβίαση των επιβεβλημένων προτύπων και του κώδικα επιτρεπτής συμπεριφοράς. Και αποσαφηνίζουμε **πως η χρήση-εξάρτηση από ουσίες δεν ήταν και δεν αποτελεί** επαναστατική ή ελευθεριακή πράξη, τουναντίον μάλιστα. Επίσης, οι κρατικές πολιτικές τού 19ου αιώνα δεν είχαν ενσωματώσει στο οπλοστάσιο τους για την διατήρηση του κοινωνικού ελέγχου την διάδοση, την χρήση και την εξάρτηση από ουσίες. Αυτές μεταβάλλονται, (πολιτικές νομιμοποίησης ή απαγόρευσης) σε διάφορες χρονικές στιγμές και σε διαφορετικά κράτη, ανάλογα με τις συγκυρίες και τις επιδιώξεις των εξουσιαστών.

Η βιοεξουσιαστική προσέγγιση συνεχώς αναβαθμίζει το οπλοστάσιο της κυριαρχίας, διότι της παρέχει απεριόριστες δυνατότητες, για την άσκηση του μαζικού ελέγχου και της φυσικής και κοινωνικής εξόντωσης ανθρώπων, όποτε αυτό κρίνεται αναγκαίο. Είναι η θεωρία του βιολογικού αναγωγισμού, που χρησιμοποιεί η ψυχιατρική ως μέσο χειραγώγησης και ελέγχου προς όφελος της κυριαρχίας. Σύμφωνα με αυτή τη θεωρία, κάθε παρέκκλιση από αυτό που έχουν ορίσει ως κοινωνική ομαλότητα οφείλεται στην κληρονομικότητα, ή εν πάση περιπτώσει σε δυσλειτουργίες του εγκεφάλου. Έτσι η ταξινόμηση της αποκλίνουσας συμπεριφοράς, γίνεται το πεδίο καθυπόταξης και ελέγχου. Στα πλαίσια αυτά η τοξικοεξάρτηση θεωρείται **αυτοπρόκλητη χρόνια υποτροπιάζουσα νόσος του εγκεφάλου.** Με τη μέθοδο αυτή κατακρεουργούν την ανθρώπινη υπόσταση και αντιμετωπίζουν τον άνθρωπο μέσα από ένα σύνολο συμπτωμάτων, κατασκευασμένα και καθορισμένα από πριν, έτσι ώστε να τον κατατάσσουν σ' ένα χωροθετημένο και κοινωνικά αποστειρωμένο περιβάλλον. Αυτό στην ουσία του μετατοπίζει την πρωταρχική αιτιότητα του κράτους και της εξουσίας ως μήτρα όλων των εξαρτήσεων και την μεταφέρει στην προδιάθεση ή τη ροπή του ατόμου στην τάδε ή τη δείνα νόσο. Αρχικά, η μεταβολή αυτή λειτουργεί αποσυνθετικά μετατρέποντας τις κοινωνικές αντιθέσεις σ' ένα ουδέτερο πράγμα τεχνικού χαρακτήρα. Στη συνέχεια, αφομοιώνονται από το κράτος μέσα από την ανά-

των εξαρτημένων λόγω της θέσης τους θα την προτιμούσαν για ευνόητους λόγους). Η υποκατάσταση, στην ουσία είναι αντικατάσταση της εξάρτησης από τα ναρκωτικά που έκανε χρήση ο εξαρτημένος με κύρια την ηρωίνη –συνήθως– και με τις άλλες ουσίες να έχουν περιφερειακό ρόλο, με την μεθαδόνη και την βουπρενορφρίνη. Με τον τρόπο αυτό, επιτυγχάνεται και η διεύρυνση του πληθυσμού των τοξικοεξαρτημένων, οι οποίοι πέραν από τις ουσίες εξαρτώνται ολοκληρωτικά και από το κράτος ως τον κατ'εξοχήν προμηθευτή των ουσιών. Τόσο αυτοί (εξαρτημένοι) όσο και ο περίγυρός τους (οικογένεια) βρίσκονται σε καθεστώς ομηρίας. Ποια είναι λοιπόν η θεραπευτική παρέμβαση που υλοποιεί με την πολιτική της απόφαση η εξουσία; Η μαζική χορήγηση ναρκωτικών ουσιών υποκατάστασης, σε αυτόν που θεωρείται από τους εξουσιαστές ανίατος ασθενής. Συνεπώς ο «φυσικός» χώρος των εξαρτημένων είναι τα νοσοκομεία-ψυχιατρεία. Εν ολίγοις, στο σημείο αυτό φτάσαμε μέσω της στοχοποίησης, του στιγματισμού, της διαπόμπευσης και της αναγωγής των κοινωνικών αιτιών σε ατομικές ψυχιατρικές παραμέτρους. Ποια ήταν τα κατασκευασμένα διλλήματα; Εγκληματικότητα και η λίστα αναμονής του Ο.ΚΑ.ΝΑ που τη χαρακτηρίζουν και ως λίστα της ντροπής. Ας δούμε εν συντομία αυτήν την περιβόητη λίστα. Στον υποτιθέμενο ανοιχτό διάλογο που είχε προηγηθεί πριν λειτουργήσει η μέθοδος της υποκατάστασης, είχαν θεσπιστεί τα λεγόμενα κριτήρια υψηλών προδιαγραφών, που θα ίσχυαν για να είναι δυνατόν να χορηγηθούν υποκατάστατα σε κάποιον, μετά την συμφωνία όλων, πως η μέθοδος αυτή δεν είναι «θεραπεία» όπως διατείνονται τώρα, αλλά πρόκειται για ισχυρές ναρκωτικές άρα και εξαρτησιογόνες ουσίες.

Πριν η υποκατάσταση γίνει πολιτική του κράτους είχε επισημανθεί η επικινδυνότητα αυτού του μέσου, αλλά οι επιστήμονες της αριστεράς έβαλαν πλάτη στην εφαρμογή της, με βασική επιχειρηματολογία την θέσπιση των λεγόμενων υψηλών προδιαγραφών. Ποια είναι –ήταν– αυτά: 1) οι τοξικοεξαρτημένοι που θα αιτούνταν την χορήγηση υποκατάστατων θα ήταν μεγάλης ηλικίας (γεγονός δύσκολο να είσαι χρήστης και να φτάτάστασης διότι ποτέ και σε καμία περίπτωση δεν λύνει κάτι, αλλά αντιθέτως διαιωνίζει μια συνθήκη και η παράταση της σε βάθος χρόνου μεγιστοποιεί το πρόβλημα. Οι προδιαγραφές θα αποτελούσαν την ασφαλιστική δικλείδα για να μην υπάρξουν νέοι πληθυσμοί πολυτοξικοεξαρτημένων, περισσότεροι χώροι διακίνησης, εισαγωγή νέων ναρκωτικών ουσιών και αύξηση των θανάτων. Γεγονός που εκ των πραγμάτων δεν λειτούργησε.

Ήταν όμως τυχαίο; Μήπως οφειλόταν σε λάθος;Ή μήπως ήταν η αρχή ενός μεθοδευμένου σχεδίου εξόντωσης και χειραγώγησης; Η πορεία που ακολουθούν τα γεγονότα κατά τη γνώμη μας αποδεικνύει ακριβώς αυτό, πως τίποτα δεν ήταν τυχαίο ή λάθος. Σε ορισμένους υπερασπιστές της τότε κατάστασης, θα μπορούσαμε να αναγνωρίσουμε καλή πρόθεση.Έμπειροι επιστήμονες και κάποιοι κομματικοί της αριστεράς, με την «πλάτη» που έβαλαν, έγιναν μέρος του σχεδιασμού διαχείρισης. Και εξηγούμαστε. Με την πάροδο του χρόνου τα προγράμματα αυτά, –χωρίς ν' ανοίξει ρουθούνι– από **υψηλών προδιαγραφών** μετατράπηκαν σε προγράμματα **χαμηλών απαιτήσεων**, ενισχύοντας παράλληλα τη θεωρία περί ανίατης νόσου του εγκεφάλου.

Αυτό πρακτικά σημαίνει κυρίως δύο πράγματα: **πρώτον**, οι εξαρτημένοι όσο χαμήλωναν οι απαιτήσεις και τα κριτήρια, λόγω της αδύναμης θέσης που βρίσκονται, στράφηκαν μαζικά προς την υποκατάσταση και **δεύτερον**, την προώθηση της πολιτικής του κράτους. Αυτή, όμως, η κατάσταση άφησε ανοικοεξαρτημένων ως ανίατων ασθενών παρομοιάζοντας την τοξικοεξάρτηση με το διαβήτη.

Ακολουθώντας τη μέθοδο ταύτισης δύο ανόμοιων καταστάσεων διαμορφώνουν μια εξισωτική λειτουργία ισοπεδωτισμού, όπου ανάγουν την αναλογία σε ομοιότητα με σκοπό να προσδιορίσουν την αιτιότητα. Αφού είναι **χρονία νόσος**, λοιπόν, όπως και ο διαβήτης τότε «πάρε το φαρμακάκι σου», δηλαδή την κρατική πρέζα.

Οι πιο βάρβαροι σχεδιασμοί, παρουσιάζονται με τον πιο όμορφο τρόπο και αυτό είναι πάγια τακτική των εξουσιαστών.

Στο σημείο, λοιπόν, που πιθανώς να διαφωνούν είναι στην μέθοδο διαχείρισης-διατήρησης. Η διατήρηση τούς δίνει ρόλο και η διαχείριση μέρος της εξουσίας.

Εξ αρχής, λοιπόν γνώριζαν πως η προώθηση της υποκατάστασης στον οικονομικό τομέα εντασσόταν στην λεγόμενη οικονομία της υγείας (χαμηλό κόστος). Όμως, οι εξουσιαστές μετά τα προαναφερόμενα, αποδεικνύεται ότι δεν προσδοκούσαν μόνο αυτό. Όσο, λοιπόν, τα αποτελέσματα αυτής της μεθόδου είναι ευνοϊκά σε επίπεδο κοινωνικής υποταγής, τόσο ανοίγει και ο δρόμος της οικονομικής εκμετάλλευσης τους. Τα κέρδη των πολυεθνικών φαρμακευτικών τεράστια, ενδοεξουσιαστικές συναλλαγές σε υψηλό επίπεδο, θέσεις εργασίας, πολιτικό ρουσφέτι, μαζική χειραγώγηση και ό,τι οι δυνάστες ονομάζουν ανάπτυξη.

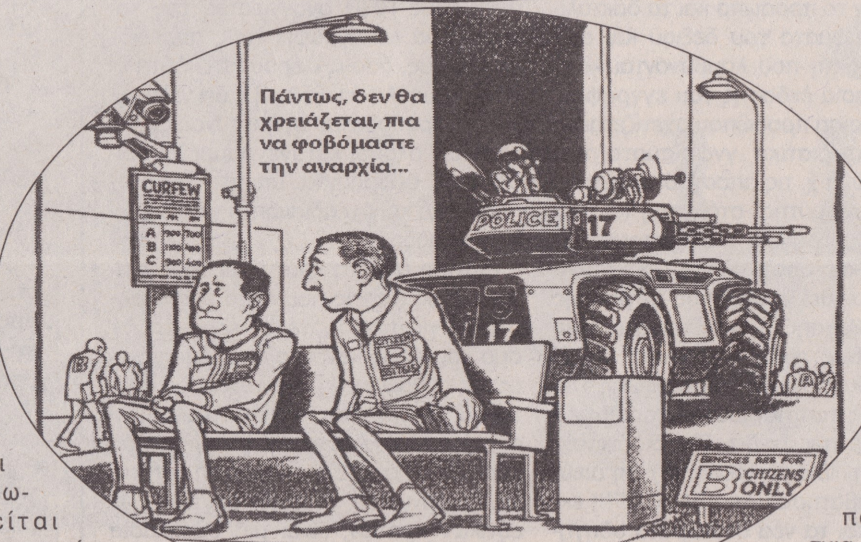
Σ. Φ.

ΝΑ ΕΝΑΝΤΙΩΘΟΥΜΕ στην «κάρτα του πολίτη»!

Στο πλαίσιο ελέγχου των ανθρώπων η κυριαρχία, κινείται με αργά αλλά προδιαγεγραμμένα και σταθερά βήματα. Η κυριαρχία με τη χρήση της τεχνολογίας και των δυνατοτήτων της ηλεκτρονικής επεξεργασίας δεδομένων δίνει τη δυνατότητα στο κατασκεύασμά της, το κράτος, να μπορεί με ελάχιστο κόστος, να αντλεί όσες περισσότερες πληροφορίες είναι δυνατό να συγκεντρωθούν για τους ανθρώπους. Ακριβώς επειδή το σχέδιο για τον έλεγχο των κοινωνιών είναι διαρκές και αναθεωρούμενο, οι κινήσεις προς την τελική εφαρμογή των σχεδίων επιβολής μπορεί να είναι αποσπασματικές αλλά πάντα βασισμένες σε προκαθορισμένο στάδιο υλοποίησης.

Την περίοδο που διανύουμε εκπονείται ένα μεγαλόπνοο σχέδιο αναπροσαρμογής των κοινωνικών σχέσεων και ισορροπιών (και όχι άμεσα οικονομικών) ελέγχου του ρυθμού ανάπτυξης του βιοτικού επιπέδου των, κατά την παράδοση λεγομένων, δυτικού τύπου κοινωνιών. Η υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των ανθρώπων είναι μια επίθεση όχι μόνο στη «τσέπη» τους αλλά και στην ισορροπία του μηχανισμού «κατανάλωσης» που θεωρούνταν ιδανικός τρόπος συντήρησης και ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος που εφαρμόστηκε μετά τη 2η παγκόσμια ανθρωποσφαγή, από τους «νικητές» στην αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Αυτή η «δράση» του συστήματος διακυβέρνησης σε τοπικό, όσον αφορά την εφαρμογή του επίπεδο κρατών, αλλά και παγκόσμιο όσον αφορά το σχεδιασμό του, φυσικά αναμένει μια αντίδραση από τους ανθρώπους. Είναι τόσο ζοφερό το μέλλον που η κυριαρχία επιφυλάσσει, που δε θα μπορούσε να μην σχεδιάσει και τους τρόπους καταστολής ενδεχόμενης αντίδρασης τους.

Με αυτό το σκεπτικό, παρουσιάζοντας την τεχνολογία σαν πρόοδο και εξέλιξη της ανθρωπότητας, κατευθύνει τη συνείδηση των ανθρώπων, σε μονοπάτια που καμιά σχέση δεν έχουν με πραγματική εξέλιξη της «πνευματικότητας», ας πούμε, των ανθρώ-

και θεωρείται ότι προτάθηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι και η εξαγγελία της «κάρτας του πολίτη». Μιας κάρτας δηλαδή με την ίδια πρακτική χρησιμότητα, με τις πι-

κλων, παγκόσμια, αφού κανείς από τους εξουσιαστές δεν επιθυμεί την αντιπαράθεση με το δεξί χέρι της εξουσίας, τις θρησκείες. Το 2010 ο υπουργός, τότε, Ραγκούσης, διαβε-

μείο, τα πληροφοριακά συστήματα του κράτους. Για παράδειγμα μετά την υποβολή φορολογικής δήλωσης η εφορία θα ανανεώσει τα πιο πρόσφατα δεδομένα στο αρχείο της σε κεντρικούς εξυπηρετητές (servers) αντί να απαιτεί την προσκόμιση της «κάρτας του πολίτη» για ενημέρωσή της.

Για να μπορέσει να γίνει η ανάκτηση των πληροφοριών του κατόχου θα πρέπει από πριν να προϋπάρχει η διασύνδεση με **το πληροφοριακό δίκτυο των υπηρεσιών του κράτους,** έτσι ώστε κάθε φορά που «διαβάζεται» από μια συσκευή η κάρτα να αντλούνται και οι πληροφορίες από τους κεντρικούς υπολογιστές του κράτους ή των υπηρεσιών του. Για παράδειγμα, αν κάποιος πολίτης πάει στο νοσοκομείο, ο υπολογιστής του υπαλλήλου θα διαβάσει την κάρτα, τον ΑΜΚΑ που είναι αποθηκευμένος σ' αυτήν, θα συνδεθεί με τον εξυπηρετητή (server) του υπουργείου υγείας θα ανακτήσει το ιστορικό ασθενείας και θα το εμφανίσει στην οθόνη του υπολογιστή του υπαλλήλου για ιατρικούς ή ακόμα και τιμολογιακούς λόγους.

Εννοείται, ότι ενώ θεωρητικά θα υπάρχει από το κράτος η διαβεβαίωση για την απόλυτη διασφάλιση των προσωπικών δεδομένων που θα διακινούνται, για παράδειγμα, τα νοσοκομεία θα «βλέπουν» τον ΑΜΚΑ, οι εφορίες το ΑΦΜ, η τροχαία τον αριθμό διπλώματος κ.ο.κ., γνωρίζουμε, όμως, ότι είναι γελοίο να εμπιστευτούμε ένα κράτος που μεταμορφώνεται μέρα με τη μέρα σε περισσότερο αστυνομικό, προσπαθώντας να κατοχυρώσει και να διευρύνει τις συνθήκες επιβολής σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής. Από την άλλη γνωρίζουμε, επίσης, ότι η ηλεκτρονικά διακινούμενη πληροφορία δε μπορεί να είναι απόλυτα ασφαλής. Το σημαντικό, μέσα σ' όλα αυτά, είναι ότι το κράτος θα συγκεντρώνει ολοένα και περισσότερα στοιχεία για το «ποιόν» μας, «φακελώνοντας» κάθε κοινωνική μας συναναστροφή, έχοντας την δυνατότητα για ανάλυση των συμπεριφορών μας και νομοθετώντας, για πα-

στην «κάρτα του πολίτη»!

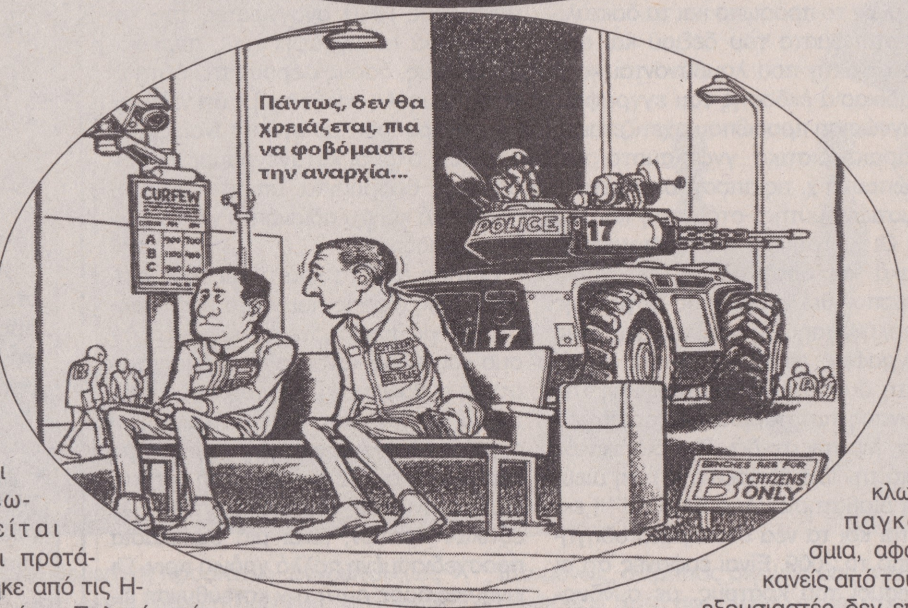
θεωρούμενο, οι κινήσεις προς την τελική εφαρμογή των σχεδίων επιβολής μπορεί να είναι αποσπασματικές αλλά πάντα βασισμένες σε προκαθορισμένο στάδιο υλοποίησης.

Την περίοδο που διανύουμε εκπονείται ένα μεγαλόπνοο σχέδιο αναπροσαρμογής των κοινωνικών σχέσεων και ισορροπιών (και όχι άμεσα οικονομικών) ελέγχου του ρυθμού ανάπτυξης του βιοτικού επιπέδου των, κατά την παράδοση λεγομένων, δυτικού τύπου κοινωνιών. Η υποβάθμιση του βιοτικού επιπέδου των ανθρώπων είναι μια επίθεση όχι μόνο στη «τσέπη» τους αλλά και στην ισορροπία του μηχανισμού «κατανάλωσης» που θεωρούνταν ιδανικός τρόπος συντήρησης και ανάπτυξης του καπιταλιστικού συστήματος που εφαρμόστηκε μετά τη 2η παγκόσμια ανθρωποσφαγή, από τους «νικητές» στην αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Αυτή η «δράση» του συστήματος διακυβέρνησης σε τοπικό, όσον αφορά την εφαρμογή του επίπεδο κρατών, αλλά και παγκόσμιο όσον αφορά το σχεδιασμό του, φυσικά αναμένει μια αντίδραση από τους ανθρώπους. Είναι τόσο ζοφερό το μέλλον που η κυριαρχία επιφυλάσσει, που δε θα μπορούσε να μην σχεδιάσει και τους τρόπους καταστολής ενδεχόμενης αντίδρασης τους.

Με αυτό το σκεπτικό, παρουσιάζοντας την τεχνολογία σαν πρόοδο και εξέλιξη της ανθρωπότητας, κατευθύνει τη συνείδηση των ανθρώπων, σε μονοπάτια που καμιά σχέση δεν έχουν με πραγματική εξέλιξη της «πνευματικότητας», ας πούμε, των ανθρώπων αλλά στη ουσία μόνο στην εργαλειοποίηση των τεχνολογικών επιτευγμάτων για ίδιον όφελος σε τομείς παρακολούθησης και καταστολής.

Από το «φύτεμα» καμερών παρακολούθησης σε κάθε κολώνα και σε κάθε δημόσιο χώρο μέχρι ακόμα και την «ανάγκη» για ψηφιακό τηλεοπτικό σήμα, τα περιθώρια που η κυριαρχία άφηνε «χαλαρούς» τους ανθρώπους (στο όνομα της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μπλα, μπλα, μπλα..) είναι γεγονός ότι στενεύουν ιδιαίτερα, σε βαθμό ολοκληρωτισμού.

Η εμμονή των «ιερέων» της παγκόσμιας διακυβέρνησης, τύπου Παπανδρέου, για την ηλεκτρονική της υλοποίηση μόνο τυχαία δεν είναι. Η τεχνολογία από όποιον την κατέχει μπορεί να εξελιχθεί σε ένα απίστευτα συγκεντρωτικό εργαλείο επιβολής και ας μοιράζεται σαν «καθρεφτάκια» και «χά-

και θεωρείται ότι προτάθηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι και η εξαγγελία της «κάρτας του πολίτη». Μιας κάρτας δηλαδή με την ίδια πρακτική χρησιμότητα, με τις πιστωτικές, όπου οι πολίτες θα χρησιμοποιούν για τις συναλλαγές τους με το δημόσιο-κρατικό τομέα και θα περιλαμβάνει πληροφορίες για τον κάτοχό της, όπως τον αριθμό δελτίου αστυνομικής ταυτότητας, τον αριθμό διαβατηρίου, τον ειδικό εκλογικό αριθμό, τον Αριθμό Φορολογικού Μητρώου (ΑΦΜ), τον Αριθμό Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης (ΑΜΚΑ) καθώς και τον αριθμό άδειας ικανότητας οδηγού (δίπλωμα). Οι πληροφορίες θα είναι αποθηκευμένες σε μια μαγνητική ταινία στο οπίσθιο μέρος της κάρτας και θα μπορούν να αναγνωστούν από συσκευές αντίστοιχες με αυτές που χρησιμοποιούνται στα μηχανήματα αυτόματης ανάληψης (ΑΤΜ).

Όπως έχουμε πει πολλές φορές, η κυριαρχία σχεδιάζει με ορίζοντα αρκετών ετών, έτσι και η εφαρμογή της «κάρτας του πολίτη» στηρίζεται σε ένα νόμο του 1986, εί-

κλων, παγκόσμια, αφού κανείς από τους εξουσιαστές δεν επιθυμεί την αντιπαράθεση με το δεξί χέρι της εξουσίας, τις θρησκείες. Το 2010 ο υπουργός, τότε, Ραγκούσης, διαβεβαίωνε ότι δεν θα υπάρξει αναγραφόμενος γραμμωτός κώδικας πάνω στη «κάρτα του πολίτη» (κάτι που έτσι κι αλλιώς δεν χρειάζεται, πλέον, αφού οι πληροφορίες αποθηκεύονται στη μαγνητική ταινία) και ότι η χρήση της θα καταστεί υποχρεωτική από το 2011, κάτι το οποίο ακόμη δεν έχει γίνει παρ' όλες τις προσπάθειες να υλοποιηθεί. Οι δικαιολογίες-«κίνητρα» για τη χρήση της «κάρτας του πολίτη» αφορούν τη δήθεν μείωση του κόστους για την υγεία, αλλά και καλύτερες υπηρεσίες, για την πρακτική απαλλαγή από τη συλλογή αποδείξεων από αγορές των καταναλωτών κλπ. Η εφαρμογή τής χρήσης της γίνεται σταδιακά, καθώς πλέον δεν ορίζεται άμεσα υποχρεωτική αλλά προαιρετική με την προτροπή στους πολίτες-υπηκόους για χρησιμοποίησή της λόγω των «πλεονεκτημάτων» που προσφέρει. Η επιλογή που δίνεται στους πολίτες-υπηκόους από το

ώστε κάθε φορά που «διαβάζεται» από μια συσκευή η κάρτα να αντλούνται και οι πληροφορίες από τους κεντρικούς υπολογιστές του κράτους ή των υπηρεσιών του. Για παράδειγμα, αν κάποιος πολίτης πάει στο νοσοκομείο, ο υπολογιστής του υπαλλήλου θα διαβάσει την κάρτα, τον ΑΜΚΑ που είναι αποθηκευμένος σ' αυτήν, θα συνδεθεί με τον εξυπηρετητή (server) του υπουργείου υγείας θα ανακτήσει το ιστορικό ασθενείας και θα το εμφανίσει στην οθόνη του υπολογιστή του υπαλλήλου για ιατρικούς ή ακόμα και τιμολογιακούς λόγους.

Εννοείται, ότι ενώ θεωρητικά θα υπάρχει από το κράτος η διαβεβαίωση για την απόλυτη διασφάλιση των προσωπικών δεδομένων που θα διακινούνται, για παράδειγμα, τα νοσοκομεία θα «βλέπουν» τον ΑΜΚΑ, οι εφορίες το ΑΦΜ, η τροχαία τον αριθμό διπλώματος κ.ο.κ., γνωρίζουμε, όμως, ότι είναι γελοίο να εμπιστευτούμε ένα κράτος που μεταμορφώνεται μέρα με τη μέρα σε περισσότερο αστυνομικό, προσπαθώντας να κατοχυρώσει και να διευρύνει τις συνθήκες επιβολής σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής. Από την άλλη γνωρίζουμε, επίσης, ότι η ηλεκτρονικά διακινούμενη πληροφορία δε μπορεί να είναι απόλυτα ασφαλής. Το σημαντικό, μέσα σ' όλα αυτά, είναι ότι το κράτος θα συγκεντρώνει ολοένα και περισσότερα στοιχεία για το «ποιόν» μας, «φακελώνοντας» κάθε κοινωνική μας συναναστροφή, έχοντας την δυνατότητα για ανάλυση των συμπεριφορών μας και νομοθετώντας, για παράδειγμα, ανάλογα.

Αυτός ο θησαυρός πληροφορίας που θα βρίσκεται στα χέρια του κράτους πόσο δύσκολο είναι να βρεθεί και στα χέρια άλλων φορέων (π.χ. ασφαλιστικές εταιρείες) ή ακόμα και να χρησιμοποιηθεί ως μέσο διαπραγμάτευσης σε διακρατικές συμφωνίες; Καθόλου! Είναι πανεύκολο. Είδαμε ακόμη στη Γερμανία, που θεωρείται υπόδειγμα οργανωτικότητας του κρατικού μηχανισμού, τα στοιχεία για χιλιάδες πολίτες να υποκλέπτονται από τρίτους με αποτέλεσμα την αναστολή του θεσμού της «κάρτας του πολίτη». Μάλιστα στη Γερμανία, μια ομάδα από hackers υπέκλεψε το δακτυλικό αποτύπωμα του τότε υπουργού εσωτερικών Γούλφγκανγκ Σόιμπλε και το έδωσε σαν δώρο, σε φιλμ στο περιοδικό που εκδίδει, έτσι ώστε οι αναγνώστες του να «κοροϊδεύουν» τις συσκευές ανάγνωσης δακτυλικών αποτυπωμάτων! Στη Βρετανία, που η συλλογή πληρο-

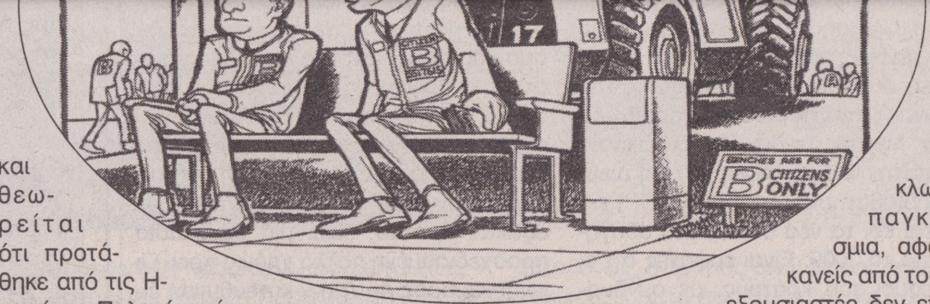
κυβέρνησης σε τοπικό, όσον αφορά την εφαρμογή του επίπεδο κρατών, αλλά και παγκόσμιο όσον αφορά το σχεδιασμό του, φυσικά αναμένει μια αντίδραση από τους ανθρώπους. Είναι τόσο ζοφερό το μέλλον που η κυριαρχία επιφυλάσσει, που δε θα μπορούσε να μην σχεδιάσει και τους τρόπους καταστολής ενδεχόμενης αντίδρασης τους.

Με αυτό το σκεπτικό, παρουσιάζοντας την τεχνολογία σαν πρόοδο και εξέλιξη της ανθρωπότητας, κατευθύνει τη συνείδηση των ανθρώπων, σε μονοπάτια που καμιά σχέση δεν έχουν με πραγματική εξέλιξη της «πνευματικότητας», ας πούμε, των ανθρώπων αλλά στη ουσία μόνο στην εργαλειοποίηση των τεχνολογικών επιτευγμάτων για ίδιον όφελος σε τομείς παρακολούθησης και καταστολής.

Από το «φύτεμα» καμερών παρακολούθησης σε κάθε κολώνα και σε κάθε δημόσιο χώρο μέχρι ακόμα και την «ανάγκη» για ψηφιακό τηλεοπτικό σήμα, τα περιθώρια που η κυριαρχία άφηνε «χαλαρούς» τους ανθρώπους (στο όνομα της δημοκρατίας, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων μπλα, μπλα, μπλα..) είναι γεγονός ότι στενεύουν ιδιαίτερα, σε βαθμό ολοκληρωτισμού.

Η εμμονή των «ιερέων» της παγκόσμιας διακυβέρνησης, τύπου Παπανδρέου, για την ηλεκτρονική της υλοποίηση μόνο τυχαία δεν είναι. Η τεχνολογία από όποιον την κατέχει μπορεί να εξελιχθεί σε ένα απίστευτα συγκεντρωτικό εργαλείο επιβολής και ας μοιράζεται σαν «καθρεφτάκια» και «χάντρες» στα υποκείμενα, τους πολίτες-υπηκόους. Η χρήση ηλεκτρονικών υπολογιστών, για παράδειγμα, στη δημόσια διοίκηση εισήχθη με τυμπανοκρουσίες για ελαχιστοποίηση της κρατικής γραφειοκρατίας χωρίς κάτι τέτοιο φυσικά να συμβεί ποτέ. Αντίθετα συντήρησε τους ίδιους θεσμούς και τις ίδιες λειτουργίες του μηχανισμού του κράτους. Στη συνέχεια η εμμονή για την ηλεκτρονική διακυβέρνηση από τους «τριμερείς» ταγούς της κυριαρχίας έρχεται να κατηγορήσει τον «υπέρογκο» δημόσιο τομέα με όρους διαχείρισης ανθρώπινου δυναμικού και μόνο.

Τυπικό δείγμα ελέγχου και καταγραφής των δραστηριοτήτων των ανθρώπων, σε διακυβερνητικό επίπεδο πλέον, αφού αποφασίστηκε σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης

και θεωρείται ότι προτάθηκε από τις Ηνωμένες Πολιτείες είναι και η εξαγγελία της «κάρτας του πολίτη». Μιας κάρτας δηλαδή με την ίδια πρακτική χρησιμότητα, με τις πιστωτικές, όπου οι πολίτες θα χρησιμοποιούν για τις συναλλαγές τους με το δημόσιο-κρατικό τομέα και θα περιλαμβάνει πληροφορίες για τον κατοχό της, όπως τον αριθμό δελτίου αστυνομικής ταυτότητας, τον αριθμό διαβατηρίου, τον ειδικό εκλογικό αριθμό, τον Αριθμό Φορολογικού Μητρώου (ΑΦΜ), τον Αριθμό Μητρώου Κοινωνικής Ασφάλισης (ΑΜΚΑ) καθώς και τον αριθμό άδειας ικανότητας οδηγού (δίπλωμα). Οι πληροφορίες θα είναι αποθηκευμένες σε μια μαγνητική ταινία στο οπίσθιο μέρος της κάρτας και θα μπορούν να αναγνωστούν από συσκευές αντίστοιχες με αυτές που χρησιμοποιούνται στα μηχανήματα αυτόματης ανάληψης (ATM).

Όπως έχουμε πει πολλές φορές, η κυριαρχία σχεδιάζει με ορίζοντα αρκετών ετών, έτσι και η εφαρμογή της «κάρτας του πολίτη» στηρίζεται σε ένα νόμο του 1986, είκοσι πέντε χρόνια πριν, επί κυβερνήσεως του σοσιαλιστικού Πασοκ και υπουργίας Κουτσόγιωργα. Οι οργανωμένες αντιδράσεις που συνάντησε από μερίδα των χριστιανών, αφορούσαν τότε το γραμμωτό κώδικα (barcode), που θα έφερε η κάρτα και μιλούσαν περί χαράγματος του αριθμού 666 του θηρίου της Αποκαλύψεως και άλλα παρεμφερή, τον ανέστειλαν προσωρινά με νόμο το 1991.

Φυσικά δεδομένης της σχετικά νέας για εκείνη την εποχή τεχνολογίας ανάγνωσης γραμμωτού κώδικα οι αντιδράσεις είχαν ήδη ξεκινήσει μια δεκαετία πριν από τους τηλε-ευαγγελιστές θρησκευτικούς ποιμένες των καναλιών στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Το μέτρο επανασχεδιάστηκε για να κάμψει τις αντιδράσεις των θρησκευτικών κύκλων, παγκόσμια, αφού κανείς από τους εξουσιαστές δεν επιθυμεί την αντιπαράθεση με το δεξί χέρι της εξουσίας, τις θρησκείες. Το 2010 ο υπουργός, τότε, Ραγκούσης, διαβεβαίωνε ότι δεν θα υπάρξει αναγραφόμενος γραμμωτός κώδικας πάνω στη «κάρτα του πολίτη» (κάτι που έτσι κι αλλιώς δεν χρειάζεται, πλέον, αφού οι πληροφορίες αποθηκεύονται στη μαγνητική ταινία) και ότι η χρήση της θα καταστεί υποχρεωτική από το 2011, κάτι το οποίο ακόμη δεν έχει γίνει παρ' όλες τις προσπάθειες να υλοποιηθεί. Οι δικαιολογίες-«κίνητρα» για τη χρήση της «κάρτας του πολίτη» αφορούν τη δήθεν μείωση του κόστους για την υγεία, αλλά και καλύτερες υπηρεσίες, για την πρακτική απαλλαγή από τη συλλογή αποδείξεων από αγορές των καταναλωτών κλπ. Η εφαρμογή τής χρήσης της γίνεται σταδιακά, καθώς πλέον δεν ορίζεται άμεσα υποχρεωτική αλλά προαιρετική με την προτροπή στους πολίτες-υπηκόους για χρησιμοποίησή της λόγω των «πλεονεκτημάτων» που προσφέρει. Η επιλογή που δίνεται στους πολίτες-υπηκόους από το κράτος δεν αναιρεί, φυσικά, τη δυνατότητα, εφ' όσον το μέτρο καθιερωθεί σε αρκετά στρώματα του πληθυσμού οικειοθελώς, ανά πάσα στιγμή να μπορεί να επιβληθεί στο μέλλον εξαναγκαστικά.

Ένα άλλο σημείο που καθυστερεί την χρήση της κάρτας, είναι και ότι μέχρι τώρα τα πληροφοριακά συστήματα της κρατικής διακυβέρνησης δεν είναι έτοιμα για να υποστηρίξουν τη χρήση της.

Ας ξεκαθαρίσουμε, όμως, εν συντομία, το πως λειτουργούν αυτές οι κάρτες. Οι πληροφορίες του κατόχου που αποθηκεύονται σε αυτές **δεν βρίσκονται εξ ολοκλήρου** πάνω στη κάρτα. Υπάρχει η δυνατότητα για αποθήκευση όλων των σχετικών δεδομένων στη κάρτα, αλλά προτιμάται το μοντέλο της συγκεντρωμένης πληροφορίας σε ένα ση-

ναι γελοίο να εμπιστευτούμε ένα κράτος που μεταμορφώνεται μέρα με τη μέρα σε περισσότερο αστυνομικό, προσπαθώντας να κατοχυρώσει και να διευρύνει τις συνθήκες επιβολής σε κάθε τομέα της κοινωνικής ζωής. Από την άλλη γνωρίζουμε, επίσης, ότι η ηλεκτρονικά διακινούμενη πληροφορία δε μπορεί να είναι απόλυτα ασφαλής. Το σημαντικό, μέσα σ' όλα αυτά, είναι ότι το κράτος θα συγκεντρώνει ολοένα και περισσότερα στοιχεία για το «ποιόν» μας, «φακελώνοντας» κάθε κοινωνική μας συναναστροφή, έχοντας την δυνατότητα για ανάλυση των συμπεριφορών μας και νομοθετώντας, για παράδειγμα, ανάλογα.

Αυτός ο θησαυρός πληροφορίας που θα βρίσκεται στα χέρια του κράτους πόσο δύσκολο είναι να βρεθεί και στα χέρια άλλων φορέων (π.χ. ασφαλιστικές εταιρείες) ή ακόμα και να χρησιμοποιηθεί ως μέσο διαπραγμάτευσης σε διακρατικές συμφωνίες; Καθόλου! Είναι πανεύκολο. Είδαμε ακόμη στη Γερμανία, που θεωρείται υπόδειγμα οργανωτικότητας του κρατικού μηχανισμού, τα στοιχεία για χιλιάδες πολίτες να υποκλέπτονται από τρίτους με αποτέλεσμα την αναστολή του θεσμού της «κάρτας του πολίτη». Μάλιστα στη Γερμανία, μια ομάδα από hackers υπέκλεψε το δακτυλικό αποτύπωμα του τότε υπουργού εσωτερικών Γούλφγκανγκ Σόιμπλε και το έδωσε σαν δώρο, σε φιλμ στο περιοδικό που εκδίδει, έτσι ώστε οι αναγνώστες του να «κοροϊδεύουν» τις συσκευές ανάγνωσης δακτυλικών αποτυπωμάτων! Στη Βρετανία, που η συλλογή πληροφοριών για την συμπεριφορά των πολιτών (εκδίδοντας την κάρτα του πολίτη) επισπεύσθηκε μετά τις βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας στο Λονδίνο, καταργήθηκε η κάρτα του πολίτη μετά το σχηματισμό της κυβέρνησης των συντηρητικών με τους φιλελεύθερους υλοποιώντας τις προεκλογικές υποσχέσεις τους, έπειτα από αντιδράσεις των Βρετανών. Υποτίθεται δε, πως κατέστρεψαν και τις πληροφορίες που είχαν μέχρι τότε συλλέξει.

Αν σκεφτούμε ότι μετά από εκλογές και αλλαγή κυβέρνησης στο ελλαδικό κράτος, οι «δημόσιοι λειτουργοί» «ψειρίζουν» υπολογιστές, γραφεία και …γλάστρες που μπορεί να καταλήξουν οι συγκεντρωμένες για τους ανθρώπους πληροφορίες που κοστίζουν

πολλά λεφτά στα «σωστά» χεριά. Παρ' όλ' αυτά, το ελλαδικό κράτος ισχυρίζεται ότι η κάρτα θα περιέχει τις λιγότερο δυνατές πληροφορίες, και δεν έχουμε κάποιο λόγο να μην το πιστέψουμε αφού, όπως περιγράφτηκε παραπάνω, η «κάρτα του πολίτη» θα είναι ένα «κλειδί» και όχι η πόρτα, σε συνεννόηση με την Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα και την ελληνική νομοθεσία. Η «διαφανής» αυτή διατύπωση είναι τουλάχιστον γελοία, καθώς μας λέει ότι θα αποφασίζουν ένας «υπάλληλος» του κράτους (η Αρχή Προστασίας) και οι εθνοπατέρες του κοινοβουλίου, που ξέρουμε πολύ καλά ότι και φερέγγυοι δεν είναι και τα συμφέροντα τους είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με τα συμφέροντα των εξουσιαζόμενων ανθρώπων.

Μιας και μιλάμε για τους εθνοπατέρες, καλό είναι να σημειώσουμε ότι άπαντες, σε όποια κομματική παράταξη και αν ανήκουν, αποφεύγουν την αντιπαράθεση σε αυτό το θέμα γιατί γνωρίζουν πολύ καλά ότι η κρατική επιβολή είναι προτεραιότητα που ισχυροποιεί το λόγο ύπαρξης τους, διασώζει την όποια υπόληψή τους και τους αφορά όλους. Δεν είναι τυχαίο που οι κομμουνιστές του ΚΚΕ δεν συμμετείχαν σε συζητήσεις στη βουλή και η μόνη ανησυχία του ΣΥΡΙΖΑ ήταν κατά πόσο μπορεί να διασφαλιστεί η ασφάλεια των δεδομένων, το κόστος του έργου καθώς και ο χρόνος υλοποίησης του. Ο ΛΑΟΣ, λόγω της «ελληνοχριστιανικής» του επιρροής και όντας παραπαίδι του παπαδαριού, ήταν λίγο περισσότερο «δραστήριο», αλλά όταν συνειδητοποίησε ότι το κράτος μπορεί να του δώσει και ένα υπουργείο σταμάτησε να εκφράζει οποιαδήποτε αντίρρηση. Οι καιροί βλέπετε είναι δύσκολοι, οι κρατιστές της Βουλής πιστεύουν ότι οι άνθρωποι είναι

ριέχουν και τα βιομετρικά χαρακτηριστικά του κατόχου αποθηκευμένα σε ένα ολοκληρωμένο κύκλωμα (chip). Τα βιομετρικά χαρακτηριστικά είναι μοναδικά, μετρήσιμα, φυσικά γνωρίσματα που χρησιμοποιούνται προκειμένου να αναγνωριστεί η ταυτότητα ενός ατόμου. Τέτοια γνωρίσματα είναι μεταξύ των άλλων το πρόσωπο και τα δακτυλικά αποτυπώματα του δεξιού και αριστερού δείκτη που λαμβάνονται κατά τη διαδικασία έκδοσης του εγγράφου. Η αναγνώριση προσώπου σχετίζεται με τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του προσώπου, π.χ. τις αποστάσεις μεταξύ των ματιών, μύτης, στόματος και αυτιών. Οι μετρήσεις κωδικοποιούνται ψηφιακά και αυτό μπορεί έπειτα να χρησιμοποιηθεί για λόγους σύγκρισης και επαλήθευσης βασισμένες στις νέες φωτογραφίες που απαιτούνται και έχουν τη δυνατότητα αποτύπωσης της άμβλυνσης των παραπάνω χαρακτηριστικών. Με την σχεδόν ίδια διαδικασία και από την ίδια υπηρεσία (!!), τη Διεύθυνση Διαβατηρίων της ΕΛ.ΑΣ (!!!!) εκδίδονται και τα νέα διπλώματα οδήγησης από το 2009. Είναι εμφανές ότι οι μηχανισμοί του κράτους, με συνδυασμένες κινήσεις και συντονισμένα λειτουργούν για το «φακέλωμα» των ανθρώπων.

Στην «κάρτα του πολίτη», τη νέα ταυ-

ται μετά από σύνδεση με τη βάση δεδομένων που διατηρεί η εταιρεία εκμετάλλευσης του οδικού δικτύου είτε με πλήρη περιγραφή, όνομα κατόχου, αριθμός κυκλοφορίας οχήματος κ.ο.κ. Η εξέλιξη του RFID σε σχέση με τα συστήματα γραμμωτού κώδικα έγκειται στη δυνατότητα **ταυτόχρονης ανάγνωσης πολλών ετικετών**, στην **από απόσταση ανάγνωση** αλλά και στην ενσωματωμένη **αποθήκευση περισσοτέρων δεδομένων**.

Ας φανταστούμε, τώρα, τους ανθρώπους που φέρουν τέτοιου είδους κάρτες και πώς το κράτος αποκτά τη δυνατότητα να καταγράψει την συμπεριφορά τους. Ας υποθέσουμε ότι οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται σε μια διαδήλωση διεκδικώντας για παράδειγμα, την καταψήφιση του... μνημονίου. Όντας συγκεντρωμένοι σε ένα χώρο, η αστυνομία ενεργοποιεί τους RFID αναγνώστες της και αρχίζει να καταγράφει τους παρευρισκόμενους, όσους φέρουν τη κάρτα επάνω τους. Ας υποθέσουμε ότι γίνονται και συγκρούσεις με την αστυνομία. Αυτομάτως όλοι οι καταγεγραμμένοι διαδηλωτές θεωρούνται ύποπτοι. Ένα απλό, αλλά και όχι αδιανόητο για το μέλλον, παράδειγμα.

Η τάση από τα κράτη και τους διακρατικούς φορείς που αυτά έχουν συστήσει για περισσότερο συγκεντρωτισμό και νέους κανόνες επιβολής πάνω στους ανθρώπους μόνο τυχαία δε μπορεί να χαρακτηριστεί. Η διαδικασία του σχεδίου ολοκλήρωσης της παγκόσμιας κυριαρχίας σε μια ενοποιημένη οντότητα, ξεπερνώντας το παλιό μοντέλο των εθνικών κρατών, είναι μια διαδικασία προσχεδιασμένη πολλά χρόνια πριν. Οι κινήσεις προς αυτή την κατεύθυνση είναι τμηματικές μεν, αλλά πάντα σύμφωνες με το χρονοδιάγραμμα που η κυριαρχία έχει εκπονήσει.

Αν σκεφτούμε ότι το καθεστώς των

(ΜΕΡΟΣ Β΄)

Από την απελευθέρωσή του από τις φυλακές το Νοέμβριο του 1906 ως τα μέσα του 1907, δεν έχουν γίνει πολλά πράγματα γνωστά για τις δραστηριότητες του Librado. Αυτός ο καιρός ήταν ιδιαίτερα δύσκολος για το PLM. Ο Ricardo Flores Magon και ο Villarreal ήταν και οι δύο στην παρανομία μετά τον ανεπιτυχή ξεσηκωμό –με οργανωτή το PLM– στο Μεξικό το Σεπτέμβριο/Οκτώβριο του 1906 και κατά μήκος των συνόρων οι αρχές κυνηγούσαν απεγνωσμένα μέλη του PLM και συμπαθούντες.

Παρά τα πισωγυρίσματα, ο Ricardo και ο Villarreal, τα κατάφεραν να πάνε στο Λος Άντζελες, όπου άρχισαν την παράνομη έκδοση της *Revolucion* ως διάδοχη εφημερίδα της *Regeneracion*, με τον Librado να ενώνεται μαζί τους τον Ιούνιο του 1907. Όμως, τον Αύγουστο, οι ντετέκτιβ της Υπηρεσίας Furiong, που πληρώνονταν απευθείας από τον Ντίαζ, ανακάλυψαν το κρυσφήγετό τους, τους συνέλαβαν χωρίς ένταλμα και τους παρέδωσαν στην αστυνομία των ΗΠΑ. Μολονότι βρίσκονταν φυλακισμένοι στις φυλακές του Λος Άντζελες, κατάφεραν να οργανώσουν κι άλλη μια εξέγερση στο Μεξικό, που έγινε τον Ιούνιο/Ιούλιο του 1908. Γι' αυτό, με άμεση απαίτηση των μεξικανικών αρχών, και οι τρεις κρατήθηκαν σε συνθήκες απομόνωσης για κάποιους μήνες.

Όντας περίπου 2 χρόνια στη φυλακή χωρίς δίκη, τελικά εκδόθηκαν στην Αριζόνα το Μάιο του 1909, όπου και καταδικάστηκαν σε 18 μήνες φυλάκισης για «παραβίαση των νόμων ουδετερότητας». Και οι τρεις σύντροφοι εξέτισαν την ποινή τους μαζί, πρώτα στις κακόφημες φυλακές της Yuma και στη συνέχεια στη νεόκτιστη φυλακή στη Florence. Οι συνθήκες και στις δύο φυλακές ήταν απαίσιες, όπως αναφέρει στις αναμνήσεις του ο Villarreal[1] και για κάποιο διάστημα ο Librado αρρώστησε. Εξ αιτίας ενός προβλήματος στους πνεύμονες που είχε ανακύψει κατά την παραμονή του στις μεξικανικές φυλακές και το οποίο, με τις συνθήκες που επικρατούσαν, επιδεινώθηκε, διαμαρτυρήθηκε και ζήτησε αλλαγή δουλειάς. Το αποτέλεσμα ήταν να κρατηθεί σε ένα κελί απομόνωσης για αρκετές μέρες, κάτω από το έδαφος και μέσα σε απόλυτο σκοτάδι.

Τα τρία μέλη της Junta απελευθερώθηκαν τον Αύγουστο του 1910 και επέστρεψαν στο Λος Άντζελες όπου συνέχισαν την έκδοση της *Regeneracion*, στην οποία ο Librado έγραψε αργότερα: «... **οι προηγούμενες ιδέες μας, της ελευθερίας και της χειραφέτ-**

ση είναι τουλάχιστον γελοία, καθώς μας λέει ότι θα αποφασίζουν ένας «υπάλληλος» του κράτους (η Αρχή Προστασίας) και οι εθνοπατέρες του κοινοβουλίου, που ξέρουμε πολύ καλά ότι και φερέγγυοι δεν είναι και τα συμφέροντα τους είναι εκ διαμέτρου αντίθετα με τα συμφέροντα των εξουσιαζόμενων ανθρώπων.

Μιας και μιλάμε για τους εθνοπατέρες, καλό είναι να σημειώσουμε ότι άπαντες, σε όποια κομματική παράταξη και αν ανήκουν, αποφεύγουν την αντιπαράθεση σε αυτό το θέμα γιατί γνωρίζουν πολύ καλά ότι η κρατική επιβολή είναι προτεραιότητα που ισχυροποιεί το λόγο ύπαρξης τους, διασώζει την όποια υπόληψή τους και τους αφορά όλους. Δεν είναι τυχαίο που οι κομμουνιστές του ΚΚΕ δεν συμμετείχαν σε συζητήσεις στη βουλή και η μόνη ανησυχία του ΣΥΡΙΖΑ ήταν κατά πόσο μπορεί να διασφαλιστεί η ασφάλεια των δεδομένων, το κόστος του έργου καθώς και ο χρόνος υλοποίησης του. Ο ΛΑΟΣ, λόγω της «ελληνοχριστιανικής» του επιρροής και όντας παραπαίδι του παπαδαριού, ήταν λίγο περισσότερο «δραστήριο», αλλά όταν συνειδητοποίησε ότι το κράτος μπορεί να του δώσει και ένα υπουργείο σταμάτησε να εκφράζει οποιαδήποτε αντίρρηση. Οι καιροί βλέπετε είναι δύσκολοι, οι κρατιστές της βουλής πιστεύουν ότι οι άνθρωποι είναι στο μεταίχμιο ή να αποδεχτούν τη κρατική επιβολή ή να την ανατρέψουν και αυτό είναι κάτι που δε θα ήθελαν να συμβεί, οπότε φροντίζουν να την ισχυροποιήσουν, όλοι μαζί, ανεξαιρέτως.

Σημαντικό είναι να αναφέρουμε, ότι τα νέα διαβατήρια που εκδίδονται από την αστυνομία, από τις αρχές του 2006, είναι εναρμονισμένα με το πρότυπο που έχει θέσει ο **Διεθνής Οργανισμός Πολιτικής Αεροπορίας** (ICAO) και πε-

```
EDD<<A412AB1234<<<<<<<<<<<<<<<
7212011<0910215<<<<<<<<<<<<<<6
MUSTERMANN<<ERIKA<<<<<<<<<<<<<
```

δικά, μετρήσιμα, φυσικά γνωρίσματα που χρησιμοποιούνται προκειμένου να αναγνωριστεί η ταυτότητα ενός ατόμου. Τέτοια γνωρίσματα είναι μεταξύ των άλλων το πρόσωπο και τα δακτυλικά αποτυπώματα του δεξιού και αριστερού δείκτη που λαμβάνονται κατά τη διαδικασία έκδοσης του εγγράφου. Η αναγνώριση προσώπου σχετίζεται με τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του προσώπου, π.χ. τις αποστάσεις μεταξύ των ματιών, μύτης, στόματος και αυτιών. Οι μετρήσεις κωδικοποιούνται ψηφιακά και αυτό μπορεί έπειτα να χρησιμοποιηθεί για λόγους σύγκρισης και επαλήθευσης βασισμένες στις νέες φωτογραφίες που απαιτούνται και έχουν τη δυνατότητα αποτύπωσης της άμβλυνσης των παραπάνω χαρακτηριστικών. Με την σχεδόν ίδια διαδικασία και από την ίδια υπηρεσία (!!), τη Διεύθυνση Διαβατηρίων της ΕΛ.ΑΣ (!!!!) εκδίδονται και τα νέα διπλώματα οδήγησης από το 2009. Είναι εμφανές ότι οι μηχανισμοί του κράτους, με συνδυασμένες κινήσεις και συντονισμένα λειτουργούν για το «φακέλωμα» των ανθρώπων.

Στην «κάρτα του πολίτη», τη νέα ταυτότητα ουσιαστικά, υπάρχει ενσωματωμένη άλλη μια τεχνολογία, το RFID (Radio Frequency Identification). Η απόδοση στα ελληνικά είναι «αναγνώριση μέσω ραδιοσυχνοτήτων». Η τεχνολογία αυτή είναι βασισμένη στη μεταφορά δεδομένων μέσω ραδιοκυμάτων, από μια ηλεκτρονική ετικέτα (RFID label) που βρίσκεται πάνω στη κάρτα σε κάποιον αναγνώστη (reader). Χρησιμοποιείται ευρέως για απογραφή αντικειμένων σε αποθήκες και τα δεδομένα που ανταλλάσσει με τους αναγνώστες αποτελούν μια περιγραφή των χαρακτηριστικών των προϊόντων που φέρουν την ηλεκτρονική ετικέτα κολλημένη επάνω τους. Μια εφαρμογή, για παράδειγμα,

Ας φανταστούμε, τώρα, τους ανθρώπους που φέρουν τέτοιου είδους κάρτες και πώς το κράτος αποκτά τη δυνατότητα να καταγράψει την συμπεριφορά τους. Ας υποθέσουμε ότι οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται σε μια διαδήλωση διεκδικώντας για παράδειγμα, την καταψήφιση του... μνημονίου. Όντας συγκεντρωμένοι σε ένα χώρο, η αστυνομία ενεργοποιεί τους RFID αναγνώστες της και αρχίζει να καταγράφει τους παρευρισκόμενους, όσους φέρουν τη κάρτα επάνω τους. Ας υποθέσουμε ότι γίνονται και συγκρούσεις με την αστυνομία. Αυτομάτως όλοι οι καταγεγραμμένοι διαδηλωτές θεωρούνται ύποπτοι. Ένα απλό, αλλά και όχι αδιανόητο για το μέλλον, παράδειγμα.

Η τάση από τα κράτη και τους διακρατικούς φορείς που αυτά έχουν συστήσει για περισσότερο συγκεντρωτισμό και νέους κανόνες επιβολής πάνω στους ανθρώπους μόνο τυχαία δε μπορεί να χαρακτηριστεί. Η διαδικασία του σχεδίου ολοκλήρωσης της παγκόσμιας κυριαρχίας σε μια ενοποιημένη οντότητα, ξεπερνώντας το παλιό μοντέλο των εθνικών κρατών, είναι μια διαδικασία προσχεδιασμένη πολλά χρόνια πριν. Οι κινήσεις προς αυτή την κατεύθυνση είναι τμηματικές μεν, αλλά πάντα σύμφωνες με το χρονοδιάγραμμα που η κυριαρχία έχει εκπονήσει.

Αν σκεφτούμε ότι το καθεστώς των «καρτών του πολίτη» έχει ορίζοντα για την πλήρη εφαρμογή του ακόμα μια 15ετία, όπου θα είναι πλέον υποχρεωτική, αντιλαμβανόμαστε ότι η εξουσία γνωρίζει καλά ότι για να αφομοιωθούν οι αλλαγές στους τρόπους επιβολής της από τις σύγχρονες κοινωνίες χρειάζεται αρκετός χρόνος. Ο χρόνος αυτός «προσαρμογής» διατίθεται απλόχερα και είναι μια απόδειξη της συνέχειας του κράτους ασχέτως των πολιτικών διαχειριστών του.

Ως αναρχικοί, οφείλουμε να βρεθούμε ενάντιοι στην εφαρμογή αυτής της κάρτας. Φυσικά οι λόγοι δεν μπορεί να αναφέρονται στα περί περιορισμού της «ελευθερίας» και των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», με τη «συνταγματική» τους έννοια, γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτά είναι έννοιες που έτσι και

real, τα κατάφεραν να πάνε στο Λος Άντζελες, όπου άρχισαν την παράνομη έκδοση της *Revolucion* ως διάδοχη εφημερίδα της *Regeneracion*, με τον Librado να ενώνεται μαζί τους τον Ιούνιο του 1907. Όμως, τον Αύγουστο, οι ντετέκτιβ της Υπηρεσίας Furiong, που πληρώνονταν απευθείας από τον Ντίαζ, ανακάλυψαν το κρυσφήγετό τους, τους συνέλαβαν χωρίς ένταλμα και τους παρέδωσαν στην αστυνομία των ΗΠΑ. Μολονότι βρίσκονταν φυλακισμένοι στις φυλακές του Λος Άντζελες, κατάφεραν να οργανώσουν κι άλλη μια εξέγερση στο Μεξικό, που έγινε τον Ιούνιο/Ιούλιο του 1908. Γι' αυτό, με άμεση απαίτηση των μεξικανικών αρχών, και οι τρεις κρατήθηκαν σε συνθήκες απομόνωσης για κάποιους μήνες.

Όντας περίπου 2 χρόνια στη φυλακή χωρίς δίκη, τελικά εκδόθηκαν στην Αριζόνα το Μάιο του 1909, όπου και καταδικάστηκαν σε 18 μήνες φυλάκισης για «παραβίαση των νόμων ουδετερότητας». Και οι τρεις σύντροφοι εξέτισαν την ποινή τους μαζί, πρώτα στις κακόφημες φυλακές της Yuma και στη συνέχεια στη νεόκτιστη φυλακή στη Florence. Οι συνθήκες και στις δύο φυλακές ήταν απαίσιες, όπως αναφέρει στις αναμνήσεις του ο Villarreal[1] και για κάποιο διάστημα ο Librado αρρώστησε. Εξ αιτίας ενός προβλήματος στους πνεύμονες που είχε ανακύψει κατά την παραμονή του στις μεξικανικές φυλακές και το οποίο, με τις συνθήκες που επικρατούσαν, επιδεινώθηκε, διαμαρτυρήθηκε και ζήτησε αλλαγή δουλειάς. Το αποτέλεσμα ήταν να κρατηθεί σε ένα κελί απομόνωσης για αρκετές μέρες, κάτω από το έδαφος και μέσα σε απόλυτο σκοτάδι.

Τα τρία μέλη της Junta απελευθερώθηκαν τον Αύγουστο του 1910 και επέστρεψαν στο Λος Άντζελες όπου συνέχισαν την έκδοση της *Regeneracion*, στην οποία ο Librado έγραψε αργότερα: «... **οι προηγούμενες ιδέες μας, της ελευθερίας και της χειραφέτησης των σκλαβωμένων και εκμεταλλευόμενων δουλοπάροικων του Μεξικό, αναπτύχθηκαν ξανά**...».[2] Η νέα *Regeneracion*, αν και είχε μια εμφανή αλλαγή, στη χαραυγή της επανάστασης που αυτή και το PLM είχαν προωθήσει όσο κανείς άλλος, από το ριζοσπαστικό φιλελευθερισμό προς τον καθαρό αναρχισμό, εμφανιζόταν τώρα σαν εβδομαδιαία εφημερίδα με 3 σελίδες στα ισπανικά και την 4η στα αγγλικά.

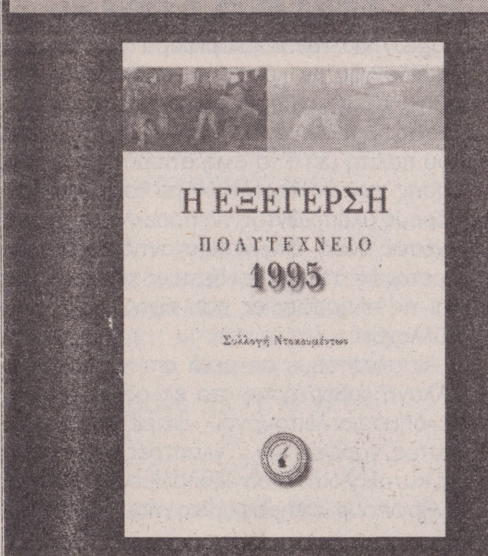
Ο Librado, τώρα, αφοσιώθηκε πλήρως στην έκδοση της εφημερίδας, ζώντας και δουλεύοντας μαζί με τους συνεκδότες Ricardo, Enrique, Anselmo Figueroa και τον βρετανό αναρχικό W.C. Owen, που επεξεργαζόταν το αγγλικό τμήμα, στο σπίτι που εξυπηρετούσε και τη στέγασή τους και την έκδοση της εφημερίδας.

Τον Ιούνιο του 1911, πάντως, τα γραφεία της *Regeneracion* δέχθηκαν επιδρομή της αστυνομίας και ο Librado, μαζί με το Ricardo, τον Enrique και τον Fugueroa συνελήφθησαν με τη συνήθη κατηγορία της «παραβίασης των νόμων ουδετερότητας», και

στές του ΚΚΕ δεν συμμετείχαν σε συζητήσεις στη βουλή και η μόνη ανησυχία του ΣΥΡΙΖΑ ήταν κατά πόσο μπορεί να διασφαλιστεί η ασφάλεια των δεδομένων, το κόστος του έργου καθώς και ο χρόνος υλοποίησης του. Ο ΛΑΟΣ, λόγω της «ελληνοχριστιανικής» του επιρροής και όντας παραπαίδι του παπαδαριού, ήταν λίγο περισσότερο «δραστήριο», αλλά όταν συνειδητοποίησε ότι το κράτος μπορεί να του δώσει και ένα υπουργείο σταμάτησε να εκφράζει οποιαδήποτε αντίρρηση. Οι καιροί βλέπετε είναι δύσκολοι, οι κρατιστές της βουλής πιστεύουν ότι οι άνθρωποι είναι στο μεταίχμιο ή να αποδεχτούν τη κρατική επιβολή ή να την ανατρέψουν και αυτό είναι κάτι που δε θα ήθελαν να συμβεί, οπότε φροντίζουν να την ισχυροποιήσουν, όλοι μαζί, ανεξαιρέτως.

Σημαντικό είναι να αναφέρουμε, ότι τα νέα διαβατήρια που εκδίδονται από την αστυνομία, από τις αρχές του 2006, είναι εναρμονισμένα με το πρότυπο που έχει θέσει ο **Διεθνής Οργανισμός Πολιτικής Αεροπορίας** (ICAO) και πεχρησιμοποιηθεί για λόγους σύγκρισης και επαλήθευσης βασισμένες στις νέες φωτογραφίες που απαιτούνται και έχουν τη δυνατότητα αποτύπωσης της άμβλυνσης των παραπάνω χαρακτηριστικών. Με την σχεδόν ίδια διαδικασία και από την ίδια υπηρεσία (!!), τη Διεύθυνση Διαβατηρίων της ΕΛ.ΑΣ (!!!!) εκδίδονται και τα νέα διπλώματα οδήγησης από το 2009. Είναι εμφανές ότι οι μηχανισμοί του κράτους, με συνδυασμένες κινήσεις και συντονισμένα λειτουργούν για το «φακέλωμα» των ανθρώπων.

Στην «κάρτα του πολίτη», τη νέα ταυτότητα ουσιαστικά, υπάρχει ενσωματωμένη άλλη μια τεχνολογία, το RFID (Radio Frequency Identification). Η απόδοση στα ελληνικά είναι «αναγνώριση μέσω ραδιοσυχνοτήτων». Η τεχνολογία αυτή είναι βασισμένη στη μεταφορά δεδομένων μέσω ραδιοκυμάτων, από μια ηλεκτρονική ετικέτα (RFID label) που βρίσκεται πάνω στη κάρτα σε κάποιον αναγνώστη (reader). Χρησιμοποιείται ευρέως για απογραφή αντικειμένων σε αποθήκες και τα δεδομένα που ανταλλάσσει με τους αναγνώστες αποτελούν μια περιγραφή των χαρακτηριστικών των προϊόντων που φέρουν την ηλεκτρονική ετικέτα κολλημένη επάνω τους. Μια εφαρμογή, για παράδειγμα, αυτής της τεχνολογίας συναντάμε και στη κάρτα διελεύσεων διοδίων, το γνωστό e-pass. Όταν ένα όχημα περνάει από το σταθμό διοδίων ένας RFID αναγνώστης διαβάζει μέσω ραδιοκυμάτων τα στοιχεία του κατόχου και το χρηματικό υπόλοιπο και αυτόματα ανεβάζει τη μπάρα. Τα στοιχεία που ανταλλάσσονται μεταξύ της ετικέτας και του αναγνώστη, και βρίσκονται αποθηκευμένα στην ηλεκτρονική ετικέτα, μπορεί είτε να είναι ένας κωδικός που επιβεβαιώνε-

κρατικούς φορείς που αυτά έχουν συστήσει για περισσότερο συγκεντρωτισμό και νέους κανόνες επιβολής πάνω στους ανθρώπους μόνο τυχαία δε μπορεί να χαρακτηριστεί. Η διαδικασία του σχεδίου ολοκλήρωσης της παγκόσμιας κυριαρχίας σε μια ενοποιημένη οντότητα, ξεπερνώντας το παλιό μοντέλο των εθνικών κρατών, είναι μια διαδικασία προσχεδιασμένη πολλά χρόνια πριν. Οι κινήσεις προς αυτή την κατεύθυνση είναι τμηματικές μεν, αλλά πάντα σύμφωνες με το χρονοδιάγραμμα που η κυριαρχία έχει εκπονήσει.

Αν σκεφτούμε ότι το καθεστώς των «καρτών του πολίτη» έχει ορίζοντα για την πλήρη εφαρμογή του ακόμα μια 15ετία, όπου θα είναι πλέον υποχρεωτική, αντιλαμβανόμαστε ότι η εξουσία γνωρίζει καλά ότι για να αφομοιωθούν οι αλλαγές στους τρόπους επιβολής της από τις σύγχρονες κοινωνίες χρειάζεται αρκετός χρόνος. Ο χρόνος αυτός «προσαρμογής» διατίθεται απλόχερα και είναι μια απόδειξη της συνέχειας του κράτους ασχέτως των πολιτικών διαχειριστών του.

Ως αναρχικοί, οφείλουμε να βρεθούμε ενάντιοι στην εφαρμογή αυτής της κάρτας. Φυσικά οι λόγοι δεν μπορεί να αναφέρονται στα περί περιορισμού της «ελευθερίας» και των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», με τη «συνταγματική» τους έννοια, γιατί γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτά είναι έννοιες που έτσι και αλλιώς καθορίζονται από την εξουσία. Οι άνθρωποι δεν γίνεται να είναι «λίγο ελεύθεροι», ούτε η ελευθερία μπορεί να υπόκειται στην κρίση των νομοθετών του κράτους. Ελευθερία είναι, να καταστραφούν τα εργαλεία της κρατικής επιβολής και να εξαφανιστούν οι εξουσιαστικές σχέσεις που κρατούν τις κοινωνικές ομάδες συνδεδεμένες.

Δεν μπορεί να συνεχιστεί η διάθλαση των επιδιώξεων της κυριαρχίας σε σκηνοθετημένες «κρίσεις» και «τρομοκρατία». Η καταστροφή των εργαλείων επιβολής είναι υπόθεση όλων των ανθρώπων που επιθυμούν να ζήσουν ελεύθεροι. Και το κράτος είναι ένα εργαλείο επιβολής...

Π.

στις δύο φυλακές ήταν άθλιες, όπως αναφέρει στις αναμνήσεις του ο Villarreal[1] και για κάποιο διάστημα ο Librado αρρώστησε. Εξ αιτίας ενός προβλήματος στους πνεύμονες που είχε ανακύψει κατά την παραμονή του στις μεξικανικές φυλακές και το οποίο, με τις συνθήκες που επικρατούσαν, επιδεινώθηκε, διαμαρτυρήθηκε και ζήτησε αλλαγή δουλειάς. Το αποτέλεσμα ήταν να κρατηθεί σε ένα κελί απομόνωσης για αρκετές μέρες, κάτω από το έδαφος και μέσα σε απόλυτο σκοτάδι.

Τα τρία μέλη της Junta απελευθερώθηκαν τον Αύγουστο του 1910 και επέστρεψαν στο Λος Άντζελες όπου συνέχισαν την έκδοση της *Regeneracion*, στην οποία ο Librado έγραψε αργότερα: «... **οι προηγούμενες ιδέες μας, της ελευθερίας και της χειραφέτησης των σκλαβωμένων και εκμεταλλευόμενων δουλοπάροικων του Μεξικό, αναπτύχθηκαν ξανά**...».[2] Η νέα *Regeneracion*, αν και είχε μια εμφανή αλλαγή, στη χαραυγή της επανάστασης που αυτή και το PLM είχαν προωθήσει όσο κανείς άλλος, από το ριζοσπαστικό φιλελευθερισμό προς τον καθαρό αναρχισμό, εμφανιζόταν τώρα σαν εβδομαδιαία εφημερίδα με 3 σελίδες στα ισπανικά και την 4η στα αγγλικά.

Ο Librado, τώρα, αφοσιώθηκε πλήρως στην έκδοση της εφημερίδας, ζώντας και δουλεύοντας μαζί με τους συνεκδότες Ricardo, Enrique, Anselmo Figueroa και τον βρετανό αναρχικό W.C. Owen, που επεξεργαζόταν το αγγλικό τμήμα, στο σπίτι που εξυπηρετούσε και τη στέγασή τους και την έκδοση της εφημερίδας.

Τον Ιούνιο του 1911, πάντως, τα γραφεία της *Regeneracion* δέχθηκαν επιδρομή της αστυνομίας και ο Librado, μαζί με το Ricardo, τον Enrique και τον Fugueroa συνελήφθησαν με τη συνήθη κατηγορία της «παραβίασης των νόμων ουδετερότητας», και καταδικάστηκαν σε άλλους 18 μήνες κάθειρξης στο νησί McNeil. Ενώ ήταν στη φυλακή ο σύντροφος του Librado, Conception πέθανε λόγω χρόνιας νόσου, αφήνοντας δύο παιδιά, ένα αγόρι 15 ετών και ένα κορίτσι 11 ετών, που αν έλαβαν να τα μεγαλώσουν οι σύντροφοι. Σε μια σπάνια επίδειξη συμπόνιας η κυβέρνηση Wilson του έδωσε προσωρινά αναστολή για να παρευρεθεί στην κηδεία αλλά ήταν αδύνατο να μαζέψει λεφτά για να ταξιδέψει εκεί.

Μόλις απελευθερώθηκαν, τον Ιανουάριο του 1914, ο Librado και οι τρεις σύντροφοί του επέστρεψαν στο Λος Άντζελες όπου συνέχισαν τη δουλειά με τη *Regeneracion* μέχρι που αναγκάστηκαν να την κλείσουν στο τέλος του χρόνου λόγω σοβαρών οικονομικών προβλημάτων.

Στα μέσα του 1915, πάντως, ο Librado, ο Ricardo και ο Enrique μαζί με τις οικογένειές τους πήγαν σε μια μικρή φάρμα που κατάφεραν να νοι-

Οι αναρχικοί στη Μεξικανική Επανάσταση (Librado Rivera)

κιάσουν στο Edendale, τότε ένα αγροτικό προάστιο του Λος Άντζελες. Εδώ όλοι οι σύντροφοι δούλεψαν κοινοτικά πάνω στη γη. Σύντομα μπόρεσαν να ξαναεκδόσουν τη *Regeneracion*, με τον Librado να αναλαμβάνει αποκλειστικά την εκτύπωση, δουλεύοντας με μια παλιά εκτυπωτική μηχανή χειρός.

Το Μάρτιο του 1918 ο Librado συλλαμβάνεται ξανά, μαζί με το Ricardo, αυτή τη φορά με το νέο νόμο «περί κατασκοπείας», για τη δημοσίευση ενός μανιφέστου που απευθυνόταν στους αναρχικούς και τους εργάτες του κόσμου, τους οποίους συμβούλευαν να προετοιμαστούν οι ίδιοι και να προετοιμάσουν άλλους για την επερχόμενη κοινωνική επανάσταση. Αν και το μανιφέστο αυτό δημοσιεύθηκε στα ισπανικά, ο Librado καταδικάζεται σε φυλάκιση 15 ετών μαζί με πρόστιμο 15.000 δολ., ενώ ο Ricardo σε φυλάκιση 20 ετών και πρόστιμο 20.000 δολ. «**Κατά τη διάρκεια της μυστικής δίκης**», έγραψε αργότερα ο Librado, «**η συνωμοσία και η ραδιουργία ήταν φανερή. Ο δικαστής Bledsoe έδωσε εντολή στους ενόρκους με αυστηρό και αλαζονικό τόνο, λέγοντας: *«οι δραστηριότητες αυτών των ανθρώπων είναι συνεχής παραβίαση των νόμων, όλων των νόμων. Έχουν παραβιάσει εξίσου το νόμο του Θεού και το νόμο του Ανθρώπου»*»**.[3]

Τόσο ο Librado όσο και ο Ricardo μεταφέρθηκαν ξανά στο νησί McNeil για να εκτίσουν την ποινή τους, αλλά το Δεκέμβρη του 1919 ο Ricardo μεταφέρθηκε στις φυλακές Leavenworth στο Κάνσας λόγω της επιβαρυμένης υγείας του. Περίπου 9 μήνες αργότερα μεταφέρθηκε και ο Librado εκεί.

Ενώ ήταν «μέσα» η κατάστασή τους δημοσιοποιήθηκε πλατιά στο Μεξικό. Έγιναν αρκετές απεργίες διαμαρτυρίας, οργανωμένες από ομάδες εργατών, όπως η νεοσχηματισθείσα αναρχο-συνδικαλιστική CGT (Confederacion General de Trabajadores) και διοργανώθηκε μποϋκοτάζ σε προϊόντα των ΗΠΑ σε μια προσπάθεια να πιεστούν οι αρχές των ΗΠΑ να απελευθερώσουν τους δύο άνδρες.

μου σαν ύστατος αποχαιρετισμός στο σύντροφο και αγαπητό αδερφό με τον οποίο μοιράστηκα 22 χρόνια συνεχών παρενοχλήσεων, απειλών και φυλακίσεων από τους πληρωμένους ρουφιάνους των καπιταλιστών...».[5]

Δυο μέρες αργότερα, ο Ricardo βρέθηκε νεκρός στο κελί του. Αν και η «επίσημη» αιτία θανάτου ήταν η καρδια-

κή προσβολή, ο Librado πίστευε ότι δολοφονήθηκε. Πείστηκε ακόμα πιο πολύ γι' αυτό όταν η διοίκηση των φυλακών του υπαγόρεψε το κείμενο του τηλεγραφήματος που θα έπρεπε να στείλει στη σύντροφο του Ricardo.

Στις αρχές του 1923 ο Librado απελευθερώθηκε από τις φυλακές του Leavenworth και αμέσως απελάθηκε στο Μεξικό. Αφού πέρασε κάποιο καιρό στο San Luis Potosi, όπου αρνήθηκε πρόσκληση από το *Partido Reformista «Juan Sarabia»* να συμμετέχει ως υποψήφιος για το κογκρέσο, εγκαταστάθηκε στη Villa Cecilia, στη Tamaulipas

του από την κατηγορία για φόνο ενάντια στη διοίκηση Calles. Αν και καταδικάστηκε σε έξι μήνες φυλάκισης, απελευθερώθηκε αφού «έκανε» μόνο έξι εβδομάδες, πιθανότατα λόγω άμεσης εντολής του ίδιου του Calles, που αναμφίβολα νόμιζε ότι ο Librado αντιπροσώπευε μεγαλύτερη απειλή γι' αυτόν μέσα στη φυλακή παρά έξω.

Ενώ ήταν στη φυλακή έγινε επιδρομή στα γραφεία της *Sagitario* από την αστυνομία και τα πιεστήρια σπάστηκαν. Σύντομα οι αρχές απαγόρευσαν και την κυκλοφορία της. Με την απελευθέρωσή του, ο Librado μετακόμισε στο Monterey της Nuevo Leon, και μετά από πολλή προσπάθεια και θυσία κατάφερε να συνεχίσει την έκδοση της εφημερίδας με το νέο τίτλο *Avante*, αλλά λόγω των αστυνομικών παρενοχλήσεων βγήκαν μόνο τρία τεύχη.

Με πολύ κόπο ο Librado κατάφερε να εκδώσει και πάλι την *Avante* στα μέσα του 1928, αλλά το Φεβρουάριο του 1929 συνελήφθη ξανά και τα γραφεία και τα πιεστήρια της *Avante* καταστράφηκαν από την αστυνομία. Κρατήθηκε στις στρατιωτικές φυλακές Tampico και υποβλήθηκε σε συστηματική κακομεταχείριση. Μεταξύ άλλων, ξυλοκοπήθηκε βάναυσα με ένα κομμάτι καλώδιο από το Στρατηγό Eulogio Ortiz, που εξοργίστηκε με το ατρόμητο πνεύμα του ηλικιωμένου Librado. Αργότερα ο «γενναίος» Στρατηγός προσπάθησε να δολοφονήσει το Librado, αλλά αστόχησε πυροβολώντας τον. Οι αρχές επίσης τον απείλησαν να του κάνουν ένεση με βάκιλλο για να τον κάνουν να «ομολογήσει» συνέργεια στην πρόσφατη δολοφονία του Obregon, αλλά η απειλή δεν υλοποιήθηκε ποτέ.

Αφού κρατήθηκε για δύο μήνες ο Librado αφέθηκε ελεύθερος, και επέστρεψε στο Monterey όπου συνεχίστηκε και πάλι η έκδοση της *Avante*. Σε λιγότερο από ένα χρόνο οι αρχές του ταχυδρομείου απαγόρευσαν την ταχυδρομική κυκλοφορία της ισχυριζόμενες ότι «επιτίθεται στην κυβέρνηση της δημοκρατίας». Δυο μέρες μετά, μια δύναμη ομοσπονδιακών στρατιωτών υπό τη διοίκηση του Ortiz εισβάλλει στα γραφεία της εφημερίδας και καταστρέφει ό,τι βρίσκει, συμπεριλαμβανομένης μιας πλήρης έκδοσης της *Regeneracion*.

Με το εξοντωτικό πλήγμα κατά της *Avante*, από τις αρχές, ο Librado μετακομίζει στην Πόλη του Μεξικό, όπου έζησε με τον Nicholas T. Bernal, τον οποίο γνώρισε όταν έζησε στις ΗΠΑ. Το 1931 ξεκίνησε την έκδοση της *Paso* και προσπάθησε πολύ να εκθέσει τη δυσχερή θέση των δασκάλων του San Luis Potosi τους οποίους η κυβέρνηση αρνιόταν να πληρώσει.

Το Φεβρουάριο του 1932 ο Librado έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Όντας βαριά τραυματισμέ-

κιάσουν στο Edendale, τότε ένα αγροτικό προάστιο του Λος Άντζελες. Εδώ όλοι οι σύντροφοι δούλεψαν κοινοτικά πάνω στη γη. Σύντομα μπόρεσαν να ξαναεκδόσουν τη *Regeneracion*, με τον Librado να αναλαμβάνει αποκλειστικά την εκτύπωση, δουλεύοντας με μια παλιά εκτυπωτική μηχανή χειρός.

Το Μάρτιο του 1918 ο Librado συλλαμβάνεται ξανά, μαζί με το Ricardo, αυτή τη φορά με το νέο νόμο «περί κατασκοπείας», για τη δημοσίευση ενός μανιφέστου που απευθυνόταν στους αναρχικούς και τους εργάτες του κόσμου, τους οποίους συμβούλευαν να προετοιμαστούν οι ίδιοι και να προετοιμάσουν άλλους για την επερχόμενη κοινωνική επανάσταση. Αν και το μανιφέστο αυτό δημοσιεύθηκε στα ισπανικά, ο Librado καταδικάζεται σε φυλάκιση 15 ετών μαζί με πρόστιμο 15.000 δολ., ενώ ο Ricardo σε φυλάκιση 20 ετών και πρόστιμο 20.000 δολ. «**Κατά τη διάρκεια της μυστικής δίκης**», έγραψε αργότερα ο Librado, «**η συνωμοσία και η ραδιουργία ήταν φανερή. Ο δικαστής Bledsoe έδωσε εντολή στους ενόρκους με αυστηρό και αλαζονικό τόνο, λέγοντας: *«οι δραστηριότητες αυτών των ανθρώπων είναι συνεχής παραβίαση των νόμων, όλων των νόμων. Έχουν παραβιάσει εξίσου το νόμο του Θεού και το νόμο του Ανθρώπου»*»**.[3]

Τόσο ο Librado όσο και ο Ricardo μεταφέρθηκαν ξανά στο νησί McNeil για να εκτίσουν την ποινή τους, αλλά το Δεκέμβρη του 1919 ο Ricardo μεταφέρθηκε στις φυλακές Leavenworth στο Κάνσας λόγω της επιβαρυμένης υγείας του. Περίπου 9 μήνες αργότερα μεταφέρθηκε και ο Librado εκεί.

Ενώ ήταν «μέσα» η κατάσταση τους δημοσιοποιήθηκε πλατιά στο Μεξικό. Έγιναν αρκετές απεργίες διαμαρτυρίας, οργανωμένες από ομάδες εργατών, όπως η νεοσχηματισθείσα αναρχο-συνδικαλιστική CGT (Confederacion General de Trabajadores) και διοργανώθηκε μποϊκοτάζ σε προϊόντα των ΗΠΑ σε μια προσπάθεια να πιεστούν οι αρχές των ΗΠΑ να απελευθερώσουν τους δύο άνδρες.

Οι αρχές των ΗΠΑ αντιτάχθηκαν σ' αυτή την πίεση όσο μπορούσαν, λέγοντας ότι ο Librado και ο Ricardo ήταν επικίνδυνοι αναρχικοί και γι' αυτό δε μπορούσαν ν' απελευθερωθούν, ή ότι δεν έδειχναν «μεταμέλεια» για το υποτιθέμενο έγκλημά τους.

Ακόμα και οι μεξικανικές αρχές παρενέβησαν, λόγω της πίεσης της λαϊκής βούλησης –χωρίς αμφιβολία–, και διέταξαν την πρεσβεία τους στην Ουάσιγκτον να μεσολαβήσει στην κυβέρνηση των ΗΠΑ για λογαριασμό των Librado και Ricardo. Αυτό δεν οδήγησε πουθενά, αλλά σε ένα γράμμα σε έναν αξιωματούχο της πρεσβείας που ήθελε να μάθει το λόγο της φυλάκισης, ο Librado εξήγησε τις αναρχικές του ιδέες. «... **Κατά τη διάρκεια του αγώνα για δικαιοσύνη των καταπιεσμένων οδηγήθηκα σ' αυτό το συμπέρασμα – οι κυβερνήσεις, όλες οι κυβερνήσεις, με όποια μορφή κι αν εμφανίζονται, είναι πάντα με τη μεριά των ισχυρών ενάντια στους αδύνατους. Οι κυβερνήσεις δεν έγιναν για να προστατεύουν τις ζωές και τα συμφέροντα των φτωχών, αλλά των πλουσίων, που συνιστούν μια πολύ μικρή μειοψηφία, ενώ οι μεγάλες μάζες των**

μου σαν ύστατος αποχαιρετισμός στο σύντροφο και αγαπητό αδερφό με τον οποίο μοιράστηκα 22 χρόνια συνεχών παρενοχλήσεων, απειλών και φυλακίσεων από τους πληρωμένους ρουφιάνους των καπιταλιστών...».[5]

Δυο μέρες αργότερα, ο Ricardo βρέθηκε νεκρός στο κελί του. Αν και η «επίσημη» αιτία θανάτου ήταν η καρδια-

κή προσβολή, ο Librado πίστευε ότι δολοφονήθηκε. Πείστηκε ακόμα πιο πολύ γι' αυτό όταν η διοίκηση των φυλακών του υπαγόρευε το κείμενο του τηλεγραφήματος που θα έπρεπε να στείλει στη σύντροφο του Ricardo.

Στις αρχές του 1923 ο Librado απελευθερώθηκε από τις φυλακές του Leavenworth και αμέσως απελάθηκε στο Μεξικό. Αφού πέρασε κάποιο καιρό στο San Luis Potosi, όπου αρνήθηκε πρόσκληση από το *Partido Reformista «Juan Sarabia»* να συμμετέχει ως υποψήφιος για το κογκρέσο, εγκαταστάθηκε στη Villa Cecilia, στη Tamaulipas (σήμερα Ciudad Madero). Εδώ προχώρησε στην έκδοση της *Sagitario (Τοξότης)*, μιας εφημερίδας που ιδρύθηκε από την αναρχική ομάδα *Los Hermanos Rojos (Οι Κόκκινοι Αδελφοί)*. *Η Sagitario*, που είχε ευρεία κυκλοφορία και στο Μεξικό και στο εξωτερικό, ασχολήθηκε κυρίως με τη διάδοση της αναρχικής προπαγάνδας στους εργάτες στα πετρέλαια της περιοχής. Υπήρξε μεγάλη επιτυχία, και το Νοέμβριο του 1924, ο Librado μπόρεσε να γράψει «**Νέες ιδέες ανθούν με διπλάσια δύναμη και νέες ομάδες σχηματίζονται. Η αναρχική προπαγάνδα γίνεται όλο και πιο πλούσια στις πετρελαϊκές περιοχές...**».[6]

Από τις στήλες της *Sagitario* εξέθεσε επίσης κάποιους από τους μύθους του αποκαλούμενου «σοσιαλιστικού» καθεστώτος του Calles, όπως η φάρσα της αναδιανομής γης, η δίωξη και δολοφονία των ινδιάνων Yaqui και η κλοπή της γης τους από τους κυβερνητικούς αξιωματούχους. Με πρόσχημα το τελευταίο (την κλοπή της γης) ο Librado συνελήφθη τον Απρίλιο του 1927 μαζί με δύο συνεργάτες του στη *Sagitario*. Μεταφέρθηκε στις φυλακές του Andonegui, Tampico, και κρατήθηκε για πάνω από 6

φημερίδας με το νέο τίτλο *Avante*, αλλά λόγω των αστυνομικών παρενοχλήσεων βγήκαν μόνο τρία τεύχη.

Με πολύ κόπο ο Librado κατάφερε να εκδώσει και πάλι την *Avante* στα μέσα του 1928, αλλά το Φεβρουάριο του 1929 συνελήφθη ξανά και τα γραφεία και τα πιεστήρια της *Avante* καταστράφηκαν από την αστυνομία. Κρατήθηκε στις στρατιωτικές φυλακές Tampico και υποβλήθηκε σε συστηματική κακομεταχείριση. Μεταξύ άλλων, ξυλοκοπήθηκε βάναυσα με ένα κομμάτι καλώδιο από το Στρατηγό Eulogio Ortiz, που εξοργίστηκε με το ατρόμητο πνεύμα του ηλικιωμένου Librado. Αργότερα ο «γενναίος» Στρατηγός προσπάθησε να δολοφονήσει το Librado, αλλά αστόχησε πυροβολώντας τον. Οι αρχές επίσης τον απείλησαν να του κάνουν ένεση με βάκιλλο για να τον κάνουν να «ομολογήσει» συνέργεια στην πρόσφατη δολοφονία του Obregon, αλλά η απειλή δεν υλοποιήθηκε ποτέ.

Αφού κρατήθηκε για δύο μήνες ο Librado αφέθηκε ελεύθερος, και επέστρεψε στο Monterey όπου συνεχίστηκε και πάλι η έκδοση της *Avante*. Σε λιγότερο από ένα χρόνο οι αρχές του ταχυδρομείου απαγόρευσαν την ταχυδρομική κυκλοφορία της ισχυριζόμενες ότι «επιτίθεται στην κυβέρνηση της δημοκρατίας». Δυο μέρες μετά, μια δύναμη ομοσπονδιακών στρατιωτών υπό τη διοίκηση του Ortiz εισβάλλει στα γραφεία της εφημερίδας και καταστρέφει ό,τι βρίσκει, συμπεριλαμβανομένης μιας πλήρης έκδοσης της *Regeneracion*.

Με το εξοντωτικό πλήγμα κατά της *Avante*, από τις αρχές, ο Librado μετακομίζει στην Πόλη του Μεξικό, όπου έζησε με τον Nicholas T. Bernal, τον οποίο γνώρισε όταν έζησε στις ΗΠΑ. Το 1931 ξεκίνησε την έκδοση της *Paso* και προσπάθησε πολύ να εκθέσει τη δυσχερή θέση των δασκάλων του San Luis Potosi τους οποίους η κυβέρνηση αρνιόταν να πληρώσει.

Το Φεβρουάριο του 1932 ο Librado έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Όντας βαριά τραυματισμένος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου λόγω αμέλειας προσβλήθηκε από τέτανο και πέθανε στις 1 Μαρτίου. Ακόμη και όταν αργοπέθαινε διατηρούσε το πνεύμα της εξέγερσης και της αντίστασης που τον συνόδεψε σε όλη του τη ζωή. Καθώς μια νοσοκόμα σήκωσε ένα σεντόνι για να προστατεύσει το πρόσωπό του από τις μύγες προσπάθησε να το απομακρύνει. «Ακόμα τόσο εξεγερμένος, σύντροφε», του είπε σαρκαστικά η νοσοκόμα. «Πάντα αγωνίστηκα» απάντησε ο Librado, «και ακόμα αγωνίζομαι ενάντια στις αδικίες των ισχυρών».[8]

Σε έναν εξαιρετικό φόρο τιμής στο Librado, που δημοσιεύτηκε στον αναρχικό τύπο, ο Σκωτσέζος αναρχικός T.H.Bell έγραψε: «**Μετά από καιρό, όταν οι ποταποί τύραννοι που θριαμβεύουν σήμερα θα έχουν ξεχαστεί, οι ζεστές νεανικές καρδιές στην πατρική σας γη θα εμπνέονται από την ιστορία του ακλόνητου κουράγιου και της συνεχούς αφοσίωσης του Librado Rivera**».[9]

Dave Poole,
Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

μο του Θεού και το νόμο του Ανθρώπου»».[3]

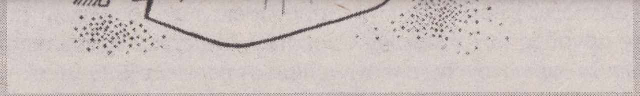
Τόσο ο Librado όσο και ο Ricardo μεταφέρθηκαν ξανά στο νησί McNeil για να εκτίσουν την ποινή τους, αλλά το Δεκέμβρη του 1919 ο Ricardo μεταφέρθηκε στις φυλακές Leavenworth στο Κάνσας λόγω της επιβαρυμένης υγείας του. Περίπου 9 μήνες αργότερα μεταφέρθηκε και ο Librado εκεί.

Ενώ ήταν «μέσα» η κατάστασή τους δημοσιοποιήθηκε πλατιά στο Μεξικό. Έγιναν αρκετές απεργίες διαμαρτυρίας, οργανωμένες από ομάδες εργατών, όπως η νεοσχηματισθείσα αναρχο-συνδικαλιστική CGT (Confederacion General de Trabajadores) και διοργανώθηκε μποϊκοτάζ σε προϊόντα των ΗΠΑ σε μια προσπάθεια να πιεστούν οι αρχές των ΗΠΑ να απελευθερώσουν τους δύο άνδρες.

Οι αρχές των ΗΠΑ αντιτάχθηκαν σ' αυτή την πίεση όσο μπορούσαν, λέγοντας ότι ο Librado και ο Ricardo ήταν επικίνδυνοι αναρχικοί και γι' αυτό δε μπορούσαν ν' απελευθερωθούν, ή ότι δεν έδειχναν «μεταμέλεια» για το υποτιθέμενο έγκλημά τους.

Ακόμα και οι μεξικανικές αρχές παρενέβησαν, λόγω της πίεσης της λαϊκής βούλησης –χωρίς αμφιβολία–, και διέταξαν την πρεσβεία τους στην Ουάσιγκτον να μεσολαβήσει στην κυβέρνηση των ΗΠΑ για λογαριασμό των Librado και Ricardo. Αυτό δεν οδήγησε πουθενά, αλλά σε ένα γράμμα σε έναν αξιωματούχο της πρεσβείας που ήθελε να μάθει το λόγο της φυλάκισης, ο Librado εξήγησε τις αναρχικές του ιδέες. «... **Κατά τη διάρκεια του αγώνα για δικαιοσύνη των καταπιεσμένων οδηγήθηκα σ' αυτό το συμπέρασμα – οι κυβερνήσεις, όλες οι κυβερνήσεις, με οποια μορφή κι αν εμφανίζονται, είναι πάντα με τη μεριά των ισχυρών ενάντια στους αδύνατους. Οι κυβερνήσεις δεν έγιναν για να προστατεύουν τις ζωές και τα συμφέροντα των φτωχών, αλλά των πλούσιων, που συνιστούν μια πολύ μικρή μειοψηφία, ενώ οι μεγάλες μάζες των φτωχών, το 99% των κατοίκων του πλανήτη. Γι' αυτό το λόγο είμαι ενάντια σ' ένα τέτοιο σύστημα αδικίας και ανισότητας και ψάχνω για μια νέα κοινωνία που θα μπορούσε να έχει Ελευθερία, Αγάπη και Δικαιοσύνη για όλους...**».[4]

Για τον Librado η σκληρότητα, η ταλαιπωρία και η μονοτονία της ζωής στη φυλακή έγιναν ακόμα πιο δυσβάσταχτες εξ αιτίας της κατάστασης της υγείας του Ricardo. Μέσα σε μια περίοδο 2 ετών έγινε μάρτυρας της επιδείνωσης της υγείας του παλιού συντρόφου του και της σταδιακής απώλειας της όρασής του, λόγω ολικής άρνησης των αρχών για επαρκή ιατρική περίθαλψη. Στις αρχές Νοεμβρίου του 1922, ο Ricardo μεταφέρθηκε από το κελί που είχε δίπλα στο Librado σε ένα άλλο που ήταν πιο μακριά. Στις 20 Νοεμβρίου ο Librado τον είδε για τελευταία φορά. Έγραψε γι' αυτό αργότερα: «...**εκείνο το απόγευμα ήταν το τελευταίο που ο Ricardo και εγώ ανταλλάξαμε μερικές λέξεις, λέξεις που θα μείνουν στη μνήμη**

κή προσβολή, ο Librado πίστευε ότι δολοφονήθηκε. Πείστηκε ακόμα πιο πολύ γι' αυτό όταν η διοίκηση των φυλακών του υπαγόρεψε το κείμενο του τηλεγραφήματος που θα έπρεπε να στείλει στη σύντροφο του Ricardo.

Στις αρχές του 1923 ο Librado απελευθερώθηκε από τις φυλακές του Leavenworth και αμέσως απελάθηκε στο Μεξικό. Αφού πέρασε κάποιο καιρό στο San Luis Potosi, όπου αρνήθηκε πρόσκληση από το *Partido Reformista «Juan Sarabia»* να συμμετέχει ως υποψήφιος για το κογκρέσο, εγκαταστάθηκε στη Villa Cecilia, στη Tamaulipas (σήμερα Ciudad Madero). Εδώ προχώρησε στην έκδοση της *Sagitario (Τοξότης)*, μιας εφημερίδας που ιδρύθηκε από την αναρχική ομάδα *Los Hermanos Rojos (Οι Κόκκινοι Αδελφοί)*. Η *Sagitario*, που είχε ευρεία κυκλοφορία και στο Μεξικό και στο εξωτερικό, ασχολήθηκε κυρίως με τη διάδοση της αναρχικής προπαγάνδας στους εργάτες στα πετρέλαια της περιοχής. Υπήρξε μεγάλη επιτυχία, και το Νοέμβριο του 1924, ο Librado μπόρεσε να γράψει «**Νέες ιδέες ανθούν με διπλάσια δύναμη και νέες ομάδες σχηματίζονται. Η αναρχική προπαγάνδα γίνεται όλο και πιο πλούσια στις πετρελαϊκές περιοχές...**».[6]

Από τις στήλες της *Sagitario* εξέθεσε επίσης κάποιους από τους μύθους του αποκαλούμενου «σοσιαλιστικού» καθεστώτος του Calles, όπως η φάρσα της αναδιανομής γης, η δίωξη και δολοφονία των ινδιάνων Yaqui και η κλοπή της γης τους από τους κυβερνητικούς αξιωματούχους. Με πρόσχημα το τελευταίο (την κλοπή της γης) ο Librado συνελήφθη τον Απρίλιο του 1927 μαζί με δύο συνεργάτες του στη *Sagitario*. Μεταφέρθηκε στις φυλακές του Andonegui, Tampico, και κρατήθηκε για πάνω από 6 μήνες. Σ' αυτό το διάστημα έγραψε άρθρα για τη *Sagitario* και ένα αδημοσίευτο ως τώρα κομμάτι αυτοβιογραφίας (*Frente a las Tiranias= Κατά της Τυραννίας*).

Αν οι αρχές νόμιζαν ότι με τη φυλάκιση του Librado θα τον έκαναν να σιωπήσει γελιόνταν οικτρά. «**Η πρόθεση των τυράννων**» έγραψε απ' τη φυλακή, «**είναι να με απομονώσει από την επαφή με τον έξω κόσμο με σκοπό να με «αναμορφώσει». Δηλώνω ότι έχουν αποτύχει. Δεκατέσσερα χρόνια εγκλεισμού ως τώρα δεν το κατάφεραν. Το όργανο βασανισμού τους πάντα έσπαγε σε χίλια κομμάτια πάνω στο βράχο της αλώβητης θέλησής μου... πάνω στην οποία βασίζεται η πεποίθησή μου, αγνή και απλή, για την ανθρώπινη χειραφέτηση**».[7]

Οδηγούμενος τελικά σε δίκη, κατηγορήθηκε για «προσβολή του προέδρου», «δημόσια υπεράσπιση του αναρχισμού» και «προτροπή στην αναρχία». Ο Librado ανέπτυξε ο ίδιος την υπεράσπισή του, απαιτώντας την απελευθέρωσή του χωρίς όρους και τεκμηρίωσε την απαλλαγή

στην κυβέρνηση της δημοκρατίας». Δυο μέρες μετά, μια δύναμη ομοσπονδιακών στρατιωτών υπό τη διοίκηση του Ortiz εισβάλλει στα γραφεία της εφημερίδας και καταστρέφει ό,τι βρίσκει, συμπεριλαμβανομένης μιας πλήρης έκδοσης της *Regeneracion*.

Με το εξοντωτικό πλήγμα κατά της *Avante*, από τις αρχές, ο Librado μετακομίζει στην Πόλη του Μεξικό, όπου έζησε με τον Nicholas T. Bernal, τον οποίο γνώρισε όταν έζησε στις ΗΠΑ. Το 1931 ξεκίνησε την έκδοση της *Paso* και προσπάθησε πολύ να εκθέσει τη δυσχερή θέση των δασκάλων του San Luis Potosi τους οποίους η κυβέρνηση αρνιόταν να πληρώσει.

Το Φεβρουάριο του 1932 ο Librado έπεσε θύμα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Όντας βαριά τραυματισμένος μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο, όπου λόγω αμέλειας προσβλήθηκε από τέτανο και πέθανε στις 1 Μαρτίου. Ακόμη και όταν αργοπέθαινε διατηρούσε το πνεύμα της εξέγερσης και της αντίστασης που τον συνόδεψε σε όλη του τη ζωή. Καθώς μια νοσοκόμα σήκωσε ένα σεντόνι για να προστατεύσει το πρόσωπό του από τις μύγες προσπάθησε να το απομακρύνει. «Ακόμα τόσο εξεγερμένος, σύντροφε», του είπε σαρκαστικά η νοσοκόμα. «Πάντα αγωνίστηκα» απάντησε ο Librado, «και ακόμα αγωνίζομαι ενάντια στις αδικίες των ισχυρών».[8]

Σε έναν εξαιρετικό φόρο τιμής στο Librado, που δημοσιεύτηκε στον αναρχικό τύπο, ο Σκωτσέζος αναρχικός T.H.Bell έγραψε: «**Μετά από καιρό, όταν οι ποταποί τύραννοι που θριαμβεύουν σήμερα θα έχουν ξεχαστεί, οι ζεστές νεανικές καρδιές στην πατρική σας γη θα εμπνέονται από την ιστορία του ακλόνητου κουράγιου και της συνεχούς αφοσίωσης του Librado Rivera**».[9]

Dave Poole,
Μετάφραση-Απόδοση:
Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

---

1. Antonio I. Villarreal, Reminiscences of my Prison Life, Regeneracion, 10-17 Σεπτεμβρίου και 24 Σεπτεμβρίου 1910.
2. Γράμμα του Librado Rivera στο Manuel Tellez - 12 Ιουνίου 1912, στο Por la Libertad de Flores Magon y Companeros, Mexico City, 1922, σσ. 85-95.
3. Librado Rivera, Persecucion y asesinato de Ricardo Flores Magon, rayos de Luz, Grupo Cultural "Ricardo Flores Magon", Mexico City, 1924.
4. αναφορά στο Carlos Silenger, Algunos datos Sobre Librado Rivera, Regeneration, Μάρτιος-Απρίλιος 1970.
5. Rivera, ό.π.
6. Αναφορά στο Silenger, ό.π.
7. στο ίδιο
8. Συνέντευξη με τον Nicholas T. Bernel στο James D. Cockcroft, Intellectual Precursors of the Mexican Revolution, University of Texas Press, 1968, σ. 232.
9. T.H.Bell, Recollection of Librado Rivera, The Road to Freedom, Ιούνιος 1932.

ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ! ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΛΑΛΟΥΝ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΧΟΡΕΥΟΥΝ...

«Ως που φθάνει η δράση των μυστικών υπηρεσιών;», αναρωτήθηκαν πολλοί εκπροσωπούντες πολιτικά ή δημοσιογραφικά πόστα με αφορμή τις γνωστές πλέον δηλώσεις του πρώην πρωθυπουργού του τουρκικού κράτους Μεσούτ Γιλμάζ σχετικά με την δράση των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών. Με άλλα λόγια, οι εντατικές πολιτικές ασκήσεις υποκρισίας και πάλι στο προσκήνιο. Μόνο που οι ασκούντες σ' αυτήν είναι για μιαν ακόμη φορά αξιοθρήνητα γυμνοί. Μόνο που το γνωστό τροπάρι για παρακράτος, για αυτονόμηση των μυστικών υπηρεσιών και άλλες παρόμοιες μπουρδολογίες φαντάζουν ως τέτοιες και στον πλέον αδαή παρατηρητή των όσων εξελίσσονται πρόσφατα. Να θυμίσουμε ενδεικτικά την εμπλοκή των μυστικών υπηρεσιών εκ μέρους του τουρκικού κράτους στην στήριξη αυτονομιστικών κινήσεων στον Καύκασο, και την πρόσφατη σύλληψη περίπου 50 ανδρών της ΜΙΤ στην Συρία που επιχειρούσαν ενάντια στο καθεστώς Άσαντ.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με μια σειρά.

Αφορμή υπήρξαν, όπως είπαμε, οι δηλώσεις του πρώην πρωθυπουργού του τουρκικού κράτους, που ισχυρίστηκε στην εφημερίδα Birgun ότι «μόνο η Τσιλέρ δεν μοιράστηκε τις πληροφορίες για την διάθεση μυστικών κονδυλίων την περίοδο που ήταν πρωθυπουργός», προσθέτοντας ότι θέματα που αφορούσαν τα μυστικά κονδύλια ήταν η απόπειρα πραξικοπήματος στο Αζερμπαϊτζάν και ο εμπρησμός ελληνικών δασών. Η αναμενόμενη ανασκευή των δηλώσεων του είναι φυσικά άνευ σημασίας.

Που εντάσσονται, όμως, οι «αποκαλύψεις» Γιλμάζ, και τι έχει προηγηθεί το άμεσα προηγούμενο διάστημα;

Η επιχείρηση «Εργκενεγκόν» με την σύλληψη και φυλάκιση δεκάδων στρατηγών

«τρομοκρατία», τα μέλη του οποίου εκπαιδεύτηκαν στις ΗΠΑ. Επικεφαλής αυτού του Σώματος τέθηκε ο Κορκούτ Εκέν, ενώ η ίδια η Τσιλέρ δήλωνε αποσαφηνίζοντας τον στόχο: «από κει και πέρα θα απαντήσουμε στους τρομοκράτες με τον τρόπο που καταλαβαίνουν»... Φυσικά επικεφαλείς αυτού του σώματος, αλλά και εκτελεστικές ομάδες που ανήκαν σ' αυτό ασχολήθηκαν στον.... «ελεύθερο» χρόνο τους, εκτός των άλλων, με το εμπόριο ναρκωτικών και τα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών στον χώρο του τζόγου, βγάζοντας από την μέση όποτε τους ήταν αναγκαίο ιδιοκτήτες καζίνο.

Είναι, λοιπόν, εύκολα κατανοητό ότι οι όποιες εξελίξεις δεν έχουν βέβαια να κάνουν με μια «αλληλοσφαγή» μεταξύ των διαφόρων επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών στην προκειμένη περίπτωση, λόγου χάρη, του Κορκούτ Εκέν και του Μεχμέτ Εϊμούρ. Ούτε βέβαια με όσα «θυμήθηκε» να «αποκαλύψει» ο Μεσούτ Γιλμάζ είτε για να προλάβει τις πολιτικές εξελίξεις που δείχνουν να «τρέχουν» για πολλούς λόγους στην ευρύτερη περιοχή, είτε για να εξυπηρετήσει τα ευρύτερα συμφέροντα της πολιτικής ελίτ που υπηρετεί. Αλλά ας δούμε τις καταγγελίες του από «κοντά» και όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο.

Οι ειδικές αυτές μονάδες των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών χρεώνονται πλέον χωρίς καμία αμφιβολία για εμπρησμούς δασών στον ελλαδικό χώρο, δολοφονίες Αρμενίων στην δεκαετία του '80 που εμπλέκονταν σε ένοπλη δράση, εκρήξεις «αδέσποτων βομβών» σε κάδους απορριμμάτων, όπως εκείνη έξω από γραφεία κουρδικών οργανώσεων στην Αθήνα στα τέλη της δεκαετίας του '90, ή όπως εκείνες που εξερράγησαν στην Ρόδο το 1994 και από τις οποίες μόνο από τύχη δεν δολοφονήθηκαν περαστικοί. Το πρώτο από αυ-

την ημέρα, που όπως πλέον αναγνωρίζεται ανοιχτά δραστηριοποιούνται με φονική πρόθεση στην περιοχή οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες. Δεν είναι δύσκολο κανείς να αναλογιστεί ποιες θα ήταν οι γενικότερες συνέπειες για τους αναρχικούς εάν οι ισχυρές εκρήξεις προκαλούσαν την δολοφονία είτε ασθενών στην παρακείμενη κλινική της οποίας δεκάδες τζάμια έσπασαν, όπως και πολλών άλλων γειτονικών κτιρίων είτε δολοφονούνταν άγνωστος αριθμός περαστικών από το σημείο ανθρώπων. Με άλλα λόγια, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες ή τουλάχιστον ένα σημαντικό τους μέρος, γνώριζαν την επικείμενη «μαύρη» επιχείρηση και φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία να την συνδυάσουν με την αντιμετώπιση του «εσωτερικού» εχθρού, δηλαδή των αναρχικών. Ας δούμε, όμως, προς επίρρωση των ισχυρισμών μας ορισμένα ακόμα γεγονότα.

Πριν λίγες ημέρες, ανώτερος ε.α. αξιωματικός του ελληνικού στρατού παραδέχθηκε ότι τοποθετημένος, εκείνη την εποχή, στο Λονδίνο σε νευραλγική θέση παρείχε στους προϊσταμένους του συγκεκριμένη πληροφόρηση (βλ. εκπομπή ΕΤ 3, Ανιχνεύσεις, 28-12-2011) όχι μόνο για τις προθέσεις των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών να προκαλέσουν εμπρησμούς την επίμαχη περίοδο 1995-97 στην οποία αναφέρεται ο Μεσούτ Γιλμάζ αλλά και σχετικά με τον χρόνο, τις τοποθεσίες κλπ. Ανέφερε μάλιστα ότι η πληροφόρηση αυτή θεωρήθηκε έγκυρη γιατί προερχόταν είτε εν μέρει είτε στο σύνολο της από αμερικάνικες... πηγές. Επίσης, στην τηλεόραση του ΑΝΤ1 ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ Στέφανος Τζουμάκας «αποκάλυψε» και αυτός με την σειρά του πως υπήρχαν χαρακτηριστικά ευρήματα από τις πυρκαγιές του 1996 περί δράσης των τουρκικών μυστικών

τιές στο Πολυτεχνείο, φωτιές στα καταστήματα, στα αυτοκίνητα, φωτιές παντού. Ακόμη και στα ...μπατζάκια μας! Καμιά επέτειος του Πολυτεχνείου δεν έχει περάσει ...απυρόβλητος! Η γιορτή αυτή τείνει να εξελιχθεί σε ένα ετήσιο «Φεστιβάλ φωτιάς» που διαρκεί ολοχρονίς. Όποιος θεωρεί άσχετες τις φωτιές του Πολυτεχνείου και των δασών είναι αφελής. **Όταν μια μερίδα (έστω μισή μερίδα) νεολαίας μαθαίνει να πυρπολεί σαν εκδήλωση επαναστατικής οργής την ελληνική σημαία, γιατί αυτή η μισή μερίδα θα φεισθεί των ελληνικών δασών; Όταν πανεπιστημιακοί δάσκαλοι και παλαίμαχοι καλλιτέχνες, για να δικαιολογήσουν την αποτρόπαιη πράξη, χαρακτηρίζουν τη σημαία «παλιόπανο» τότε γιατί κάποιοι «βλαστοί» να σεβαστούν τα δάση;.... Ο εχθρός δεν είναι πια εκτός των τειχών. Είναι εντός.... Η προστασία του δάσους απαιτεί αγάπη για το δάσος και το πράσινο γενικά. Όμως η αγάπη είναι εκχύλισμα ευαισθησίας. Πού να βρει (όμως) κανείς ευαισθησία... Ας μην γελιόμαστε: οι εμπρησμοί είναι μέρος της ψυχαγωγίας του αψυχαγώγητου και κιτσολάτρη Έλληνα. Είναι στοιχείο «κουλτούρας».**

Στην ίδια ακριβώς γραμμή κινούνται περίπου μια δεκαετία αργότερα μ' αφορμή τις μεγάλες πυρκαγιές του 2007 τόσο ο Πάγκαλος όσο και η Μπακογιάννη με την τελευταία να αναφέρει ως πιθανούς εμπρηστές αυτούς «που έκαιγαν καταστήματα και το μνημείο του άγνωστου στρατιώτη, οι οποίοι στοχεύουν στην αποδόμηση του κράτους». Δηλώσεις, δηλαδή, που φυσικά δεν είχαν να κάνουν με παραπληροφόρηση ή απλά έγιναν λόγω της αντιπάθειας τους στους αναρχικούς, στις απόψεις και στις πρακτικές τους. Αποδεικνύεται λοιπόν ότι οι συγκεκριμένοι όπως και όλοι οι υπόλοιποι που συναινούσαν μέσω της σιωπής τους στην καλλιέργεια αυτής της προπαγάνδας, ώστε να χρεωθούν οι αναρχικοί όχι κάτι αμελητέο, αλλά την πρόκληση πυρκαγιών που κατέστρεψαν τόσα και τόσα δάση, που αλλοίωσαν το κλίμα, αλλά και γενικότερα την πανίδα και την χλωρίδα μεγάλων εκτάσεων γης και βουνών, ενώ πα-

ποκρισίας και πάλι στο προσκήνιο. Μόνο που οι ασκούντες σ' αυτήν είναι για μιαν ακόμη φορά αξιοθρήνητα γυμνοί. Μόνο που το γνωστό τροπάρι για παρακράτος, για αυτονόμηση των μυστικών υπηρεσιών και άλλες παρόμοιες μπουρδολογίες φαντάζουν ως τέτοιες και στον πλέον αδαή παρατηρητή των όσων εξελίσσονται πρόσφατα. Να θυμίσουμε ενδεικτικά την εμπλοκή των μυστικών υπηρεσιών εκ μέρους του τουρκικού κράτους στην στήριξη αυτονομιστικών κινήσεων στον Καύκασο, και την πρόσφατη σύλληψη περίπου 50 ανδρών της ΜΙΤ στην Συρία που επιχειρούσαν εναντία στο καθεστώς Άσαντ.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με μια σειρά.

Αφορμή υπήρξαν, όπως είπαμε, οι δηλώσεις του πρώην πρωθυπουργού του τουρκικού κράτους, που ισχυρίστηκε στην εφημερίδα Birgun ότι «μόνο η Τσιλέρ δεν μοιράστηκε τις πληροφορίες για την διάθεση μυστικών κονδυλίων την περίοδο που ήταν πρωθυπουργός», προσθέτοντας ότι θέματα που αφορούσαν τα μυστικά κονδύλια ήταν η απόπειρα πραξικοπήματος στο Αζερμπαϊτζάν και ο εμπρησμός ελληνικών δασών. Η αναμενόμενη ανασκευή των δηλώσεων του είναι φυσικά άνευ σημασίας.

Που εντάσσονται, όμως, οι «αποκαλύψεις» Γιλμάζ, και τι έχει προηγηθεί το άμεσα προηγούμενο διάστημα;

Η επιχείρηση «Εργκενεγκόν» με την σύλληψη και φυλάκιση δεκάδων στρατηγών του τουρκικού στρατού, καθώς και οι «αποκαλύψεις» Γιλμάζ, εντάσσονται στις ευρύτερες κινήσεις αναδιάρθρωσης του τουρκικού κράτους, την οποία εξέφρασε με έναν συγκεκριμένο τρόπο μια μερίδα εξουσίας τα συμφέροντα της οποίας εκφράζει για την ώρα ο Ερντογάν, αλλά και οι ευρύτεροι γεωστρατηγικοί προσανατολισμοί «Νταβούτογλου».

Τέλη Νοεμβρίου 2011 και συγκεκριμένα στις 28 του μηνός, συλλαμβάνεται,ι για να αφεθεί την επομένη ημέρα ελεύθερος, ο πρώην επικεφαλής του αντιτρομοκρατικού τμήματος της ΜΙΤ Μεχμέτ Εϊμούρ, ενώ του επιβάλλεται ο όρος της απαγόρευσης εξόδου από την χώρα. Στην εννεασέλιδη κατάθεση του, ο Εϊμούρ έδωσε, σύμφωνα με τον τουρκικό τύπο, «λεπτομερείς πληροφορίες» για τις περιβόητες «ανεξιχνίαστες δολοφονίες», για τις οποίες ευθύνονται οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες κατά την δεκαετία του '90. Σημειωτέον ότι το 1997 η λήφθηκαν στον.... «ελεύθερο» χρόνο τους, εκτός των άλλων, με το εμπόριο ναρκωτικών και τα ξεκαθαρίσματα λογαριασμών στον χώρο του τζόγου, βγάζοντας από την μέση όποτε τους ήταν αναγκαίο ιδιοκτήτες καζίνο.

Είναι, λοιπόν, εύκολα κατανοητό ότι οι όποιες εξελίξεις δεν έχουν βέβαια να κάνουν με μια «αλληλοσφαγή» μεταξύ των διαφόρων επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών στην προκειμένη περίπτωση, λόγου χάρη, του Κορκούτ Εκέν και του Μεχμέτ Εϊμούρ. Ούτε βέβαια με όσα «θυμήθηκε» να «αποκαλύψει» ο Μεσούτ Γιλμάζ είτε για να προλάβει τις πολιτικές εξελίξεις που δείχνουν να «τρέχουν» για πολλούς λόγους στην ευρύτερη περιοχή, είτε για να εξυπηρετήσει τα ευρύτερα συμφέροντα της πολιτικής ελίτ που υπηρετεί. Αλλά ας δούμε τις καταγγελίες του από «κοντά» και όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο.

Οι ειδικές αυτές μονάδες των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών χρεώνονται πλέον χωρίς καμία αμφιβολία για εμπρησμούς δασών στον ελλαδικό χώρο, δολοφονίες Αρμενίων στην δεκαετία του '80 που εμπλέκονταν σε ένοπλη δράση, εκρήξεις «αδέσποτων βομβών» σε κάδους απορριμμάτων, όπως εκείνη έξω από γραφεία κουρδικών οργανώσεων στην Αθήνα στα τέλη της δεκαετίας του '90, ή όπως εκείνες που εξερράγησαν στην Ρόδο το 1994 και από τις οποίες μόνο από τύχη δεν δολοφονήθηκαν περαστικοί. Το πρώτο απλό συμπέρασμα που βγάζει κανείς είναι ότι η δράση αυτή είναι διαχρονική.

Ας σταθούμε, όμως, σ' εκείνη την τριπλή βομβιστική επίθεση της 21ης Ιανουαρίου 1998 στην Αθήνα. Η πρώτη βόμβα τοποθετείται σε κάδο απορριμμάτων στην οδό Σμολένσκι έξω από τα γραφεία κουρδικού πολιτιστικού κέντρου, αλλά και ακριβώς δίπλα στην κλινική «Ειρήνη», η δεύτερη και πάλι στα Εξάρχεια στην οδό Δερβενίων και πάλι σε κάδο έξω από τυπογραφείο κούρδων και η τρίτη στην οδό Πραξιτέλους στο κέντρο της Αθήνας σε σκαλιά υπογείου, όπου μέχρι προ ολίγων ημερών στεγάζονταν κουρδικά γραφεία. Η συνδεσμολογία των ιδιαίτερα ισχυρών εκρηκτικών μηχανισμών που συγκλονίζουν τις περιοχές όπου εκρηγνύνται, σύμφωνα με τις διωκτικές αρχές είναι πανομοιότυπη με εκείνη των βομβών, που είχαν εκραγεί στην Ρόδο το 1994 και προκάλεσαν τους τραυματισμούς δύο τουριστών και ενός κατοίκου του νη-

όπως και πολλών άλλων γειτονικών κτιρίων είτε δολοφονούνταν άγνωστος αριθμός περαστικών από το σημείο ανθρώπων. Με άλλα λόγια, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι οι ελληνικές μυστικές υπηρεσίες ή τουλάχιστον ένα σημαντικό τους μέρος, γνώριζαν την επικείμενη «μαύρη» επιχείρηση και φυσικά δεν έχασαν την ευκαιρία να την συνδυάσουν με την αντιμετώπιση του «εσωτερικού» εχθρού, δηλαδή των αναρχικών. Ας δούμε, όμως, προς επίρρωση των ισχυρισμών μας ορισμένα ακόμα γεγονότα.

Πριν λίγες ημέρες, ανώτερος ε.α. αξιωματικός του ελληνικού στρατού παραδέχθηκε ότι τοποθετημένος, εκείνη την εποχή, στο Λονδίνο σε νευραλγική θέση παρείχε στους προϊσταμένους του συγκεκριμένη πληροφόρηση (βλ. εκπομπή ΕΤ 3, Ανιχνεύσεις, 28-12-2011) όχι μόνο για τις προθέσεις των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών να προκαλέσουν εμπρησμούς την επίμαχη περίοδο 1995-97 στην οποία αναφέρεται ο Μεσούτ Γιλμάζ αλλά και σχετικά με τον χρόνο, τις τοποθεσίες κλπ. Ανέφερε μάλιστα ότι η πληροφόρηση αυτή θεωρήθηκε έγκυρη γιατί προερχόταν είτε εν μέρει είτε στο σύνολο της από αμερικάνικες... πηγές. Επίσης, στην τηλεόραση του ΑΝΤ1 ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ Στέφανος Τζουμάκας «αποκάλυψε» και αυτός με την σειρά του πως υπήρχαν χαρακτηριστικά ευρήματα από τις πυρκαγιές του 1996 περί δράσης των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών και της οργάνωσης των Γκρίζων Λύκων. Μάλιστα, υπήρχαν και στοιχεία για μετακίνηση και παραμονή μίας μόνο ημέρας σχετικά με πρόσωπα στη Σάμο, τη Ρόδο, αλλά και την Αττική.

Τι κάνει, λοιπόν, τσίου-τσίου στα κεραμίδια; Μα, φυσικά, ότι οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες ήταν τουλάχιστον ενήμερες για το σύνολο της δράσης ενός σώματος που εκπαιδεύτηκε στις ΗΠΑ, και το οποίο σε πολλές, αν όχι στις περισσότερες, περιπτώσεις καθοδηγούσαν. Και φυσικά ακόμα πιο απλό είναι το συμπέρασμα ότι στην περίπτωση των «τυφλών» βομβιστικών επιθέσεων στην Αθήνα στόχος ήταν να λυθούν όσο το δυνατόν περισσότερα «προβλήματα» υπήρχαν. Και οι αναρχικοί την περίοδο εκείνη ήταν μεγάλος μπελάς για τους εδώ κρατιστές, αλλά και για τους αμερικανούς «φίλους» τους.

Το 1998, όμως, είναι και μια χρονιά που σημαδεύεται από εκτεταμένους εμπρη-

λογήσουν την αποτρόπαιη πράξη, χαρακτηρίζουν τη σημαία «παλιόπανο» τότε γιατί κάποιοι «βλαστοί» να σεβαστούν τα δάση;... Ο εχθρός δεν είναι πια εκτός των τειχών. Είναι εντός.... Η προστασία του δάσους απαιτεί αγάπη για το δάσος και το πράσινο γενικά. Όμως η αγάπη είναι εκχύλισμα ευαισθησίας. Πού να βρει (όμως) κανείς ευαισθησία... Ας μην γελιόμαστε: οι εμπρησμοί είναι μέρος της ψυχαγωγίας του αψυχαγώγητου και κιτσολάτρη Έλληνα. Είναι στοιχείο «κουλτούρας».

Στην ίδια ακριβώς γραμμή κινούνται περίπου μια δεκαετία αργότερα μ' αφορμή τις μεγάλες πυρκαγιές του 2007 τόσο ο Πάγκαλος όσο και η Μπακογιάννη με την τελευταία να αναφέρει ως πιθανούς εμπρηστές αυτούς «που έκαιγαν καταστήματα και το μνημείο του άγνωστου στρατιώτη, οι οποίοι στοχεύουν στην αποδόμηση του κράτους». Δηλώσεις, δηλαδή, που φυσικά δεν είχαν να κάνουν με παραπληροφόρηση ή απλά έγιναν λόγω της αντιπάθειας τους στους αναρχικούς, στις απόψεις και στις πρακτικές τους. Αποδεικνύεται λοιπόν ότι οι συγκεκριμένοι όπως και όλοι οι υπόλοιποι που συναινούσαν μέσω της σιωπής τους στην καλλιέργεια αυτής της προπαγάνδας, ώστε να χρεωθούν οι αναρχικοί όχι κάτι αμελητέο, αλλά την πρόκληση πυρκαγιών που κατέστρεψαν τόσα και τόσα δάση, που αλλοίωσαν το κλίμα, αλλά και γενικότερα την πανίδα και την χλωρίδα μεγάλων εκτάσεων γης και βουνών, ενώ προκάλεσαν και το θάνατο 60 και πλέον ανθρώπων. Άλλο τόσο συνυπεύθυνοι σε αυτή την προπαγάνδα είναι και όλοι εκείνοι που δήθεν ενημερώνουν αυτές τις ημέρες για τις δηλώσεις Γιλμάζ, αλλά ξεχνούν με επιμέλεια πως και με ποιο τρόπο και με τίνος δηλώσεις επιχειρήθηκε να καταστούν υπόλογοι οι αναρχικοί για την τεράστια καταστροφή που πραγματοποιήθηκε στην φύση.

Θα το επαναλάβουμε, η δράση των μυστικών υπηρεσιών κάθε κράτους εμπλέκεται με τον έναν ή άλλον τρόπο με την δράση των μυστικών υπηρεσιών όχι μόνο των συμμάχων κρατών, αλλά και εκείνων που υποτίθεται ότι αποτελούν το αντίπαλο «δέος». Οι «παρασπονδίες» των μυστικών υπηρεσιών όχι μόνο είναι γνωστές και αποδεκτές από την πολιτική ελίτ που κάθε φορά και για διάφορους λόγους γνωστοποιεί ελάχιστα και πάντα κατ' επιλογήν από τα «επιτεύγματα» τους, αλλά και το ζητούμενο, α-

μερίδα Birgun ότι «μόνο η Τσιλέρ δεν μοιράστηκε τις πληροφορίες για την διάθεση μυστικών κονδυλίων την περίοδο που ήταν πρωθυπουργός», προσθέτοντας ότι θέματα που αφορούσαν τα μυστικά κονδύλια ήταν η απόπειρα πραξικοπήματος στο Αζερμπαϊτζάν και ο εμπρησμός ελληνικών δασών. Η αναμενόμενη ανασκευή των δηλώσεων του είναι φυσικά άνευ σημασίας.

Που εντάσσονται, όμως, οι «αποκαλύψεις» Γιλμάζ, και τι έχει προηγηθεί το άμεσα προηγούμενο διάστημα;

Η επιχείρηση «Εργκενεγκόν» με την σύλληψη και φυλάκιση δεκάδων στρατηγών του τουρκικού στρατού, καθώς και οι «αποκαλύψεις» Γιλμάζ, εντάσσονται στις ευρύτερες κινήσεις αναδιάρθρωσης του τουρκικού κράτους, την οποία εξέφρασε με έναν συγκεκριμένο τρόπο μια μερίδα εξουσίας τα συμφέροντα της οποίας εκφράζει για την ώρα ο Ερντογάν, αλλά και οι ευρύτεροι γεωστρατηγικοί προσανατολισμοί «Νταβούτογλου».

Τέλη Νοεμβρίου 2011 και συγκεκριμένα στις 28 του μηνός, συλλαμβάνετα,ι για να αφεθεί την επομένη ημέρα ελεύθερος, ο πρώην επικεφαλής του αντιτρομοκρατικού τμήματος της ΜΙΤ Μεχμέτ Είμουρ, ενώ του επιβάλλεται ο όρος της απαγόρευσης εξόδου από την χώρα. Στην εννεασέλιδη κατάθεση του, ο Είμουρ έδωσε, σύμφωνα με τον τουρκικό τύπο, «λεπτομερείς πληροφορίες» για τις περιβόητες «ανεξιχνίαστες δολοφονίες», για τις οποίες ευθύνονταν οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες κατά την δεκαετία του '90. Σημειωτέον ότι το 1997 η υπουργός Εσωτερικών Μεράλ Ακσενέρ, απαντώντας σε σχετική επερώτηση βουλευτού του CHP, ισχυρίστηκε ότι κατά το διάστημα 1990-1996 οι κρατικές δολοφονίες είχαν φθάσει τις 1.452. Οι δολοφονίες, βέβαια, που πραγματοποίησαν οι τουρκικές μυστικές υπηρεσίες κατά τη διάρκεια φανερών ή κρυφών επιχειρήσεων είτε στην τουρκική επικράτεια είτε έξω από αυτήν σύμφωνα με κουρδικές πηγές φθάνουν ή ξεπερνούν τις 20.000.

Το Εθνικό Συμβούλιο ασφαλείας είχε αποφασίσει ήδη από το 1992 την συγκρότηση ενός ειδικού σώματος ενάντια στην

όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο.

Οι ειδικές αυτές μονάδες των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών χρεώνονται πλέον χωρίς καμία αμφιβολία για εμπρησμούς δασών στον ελλαδικό χώρο, δολοφονίες Αρμενίων στην δεκαετία του '80 που εμπλέκονταν σε ένοπλη δράση, εκρήξεις «αδέσποτων βομβών» σε κάδους απορριμμάτων, όπως εκείνη έξω από γραφεία κουρδικών οργανώσεων στην Αθήνα στα τέλη της δεκαετίας του '90, ή όπως εκείνες που εξερράγησαν στην Ρόδο το 1994 και από τις οποίες μόνο από τύχη δεν δολοφονήθηκαν περαστικοί. Το πρώτο απλό συμπέρασμα που βγάζει κανείς είναι ότι η δράση αυτή είναι διαχρονική.

Ας σταθούμε, όμως, σ' εκείνη την τριπλή βομβιστική επίθεση της 21ης Ιανουαρίου 1998 στην Αθήνα. Η πρώτη βόμβα τοποθετείται σε κάδο απορριμμάτων στην οδό Σμολένσκι έξω από τα γραφεία κουρδικού πολιτιστικού κέντρου, αλλά και ακριβώς δίπλα στην κλινική «Ειρήνη», η δεύτερη και πάλι στα Εξάρχεια στην οδό Δερβενίων και πάλι σε κάδο έξω από τυπογραφείο κούρδων και η τρίτη στην οδό Πραξιτέλους στο κέντρο της Αθήνας σε σκαλιά υπογείου, όπου μέχρι προ ολίγων ημερών στεγάζονταν κουρδικά γραφεία. Η συνδεσμολογία των ιδιαίτερα ισχυρών εκρηκτικών μηχανισμών που συγκλονίζουν τις περιοχές όπου εκρήγνυνται, σύμφωνα με τις διωκτικές αρχές είναι πανομοιότυπη με εκείνη των βομβών, που είχαν εκραγεί στην Ρόδο το 1994 και προκάλεσαν τους τραυματισμούς δύο τουριστών και ενός κατοίκου του νησιού.

Την ίδια ημέρα, δηλαδή την 21η Ιανουαρίου 1998 και σε απόσταση αναπνοής από το σημείο των «τυφλών» εκρήξεων στα Εξάρχεια, συλλαμβάνεται ο σύντροφος μας Γ. Βλασσόπουλος την ώρα που εξέρχεται από την οικία στην οποία διαμένει. Η προγραμματισμένη, όπως αποδείχτηκε, σύλληψη του από τις διωκτικές αρχές για την συμμετοχή στην εξέγερση του Πολυτεχνείου '95 (βλ. Η Εξέγερση, Πολυτεχνείο 1995, Συλλογή Ντοκουμέντων, έκδοση Αρχείου Κοινωνικών Αγώνων, Αναρχική Αρχειοθήκη) λαμβάνει χώρα όλως «τυχαίως»

προθέσεις των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών να προκαλέσουν εμπρησμούς την επίμαχη περίοδο 1995-97 στην οποία αναφέρεται ο Μεσούτ Γιλμάζ αλλά και σχετικά με τον χρόνο, τις τοποθεσίες κλπ. Ανέφερε μάλιστα ότι η πληροφόρηση αυτή θεωρήθηκε έγκυρη γιατί προερχόταν είτε εν μέρει είτε στο σύνολο της από αμερικάνικες... πηγές. Επίσης, στην τηλεόραση του ΑΝΤ1 ο πρώην υπουργός του ΠΑΣΟΚ Στέφανος Τζουμάκας «αποκάλυψε» και αυτός με την σειρά του πως υπήρχαν χαρακτηριστικά ευρήματα από τις πυρκαγιές του 1996 περί δράσης των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών και της οργάνωσης των Γκρίζων Λύκων. Μάλιστα, υπήρχαν και στοιχεία για μετακίνηση και παραμονή μίας μόνο ημέρας σχετικά με πρόσωπα στη Σάμο, τη Ρόδο, αλλά και την Αττική.

Τι κάνει, λοιπόν, τσίου-τσίου στα κεραμίδια; Μα, φυσικά, ότι οι αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες ήταν τουλάχιστον ενήμερες για το σύνολο της δράσης ενός σώματος που εκπαιδεύτηκε στις ΗΠΑ, και το οποίο σε πολλές, αν όχι στις περισσότερες, περιπτώσεις καθοδηγούσαν. Και φυσικά ακόμα πιο απλό είναι το συμπέρασμα ότι στην περίπτωση των «τυφλών» βομβιστικών επιθέσεων στην Αθήνα στόχος ήταν να λυθούν όσο το δυνατόν περισσότερα «προβλήματα» υπήρχαν. Και οι αναρχικοί την περίοδο εκείνη ήταν μεγάλος μπελάς για τους εδώ κρατιστές, αλλά και για τους αμερικανούς «φίλους» τους.

Το 1998, όμως, είναι και μια χρονιά που σημαδεύεται από εκτεταμένους εμπρησμούς δασών για τους οποίους διάφοροι γνωστοί και σε εμάς αξέχαστοι θιασώτες των εξουσιαστικών επιδιώξεων σπεύδουν να «δείξουν» ως υπεύθυνους τους αναρχικούς (βλ. Εξέγερση, τ. 32, Οκτώβρης 1998), ανάμεσα τους και ο νυν βουλευτής της ΝΔ Γ. Μαρίνος αλλά και ο αν-ιστορικός Σ. Καργάκος του οποίου και παραθέτουμε εύλογο απόσπασμα των περισπούδαστων τότε δηλώσεων του:

«...**Παραμένουμε αθεράπευτα ένας λαός πυρολατρών. Όλες οι εκδηλώσεις του εθνικού μας βίου συνοδεύονται από φωτιές. Φωτιές στα δάση, φωτιές στα γήπεδα, φω-**

κράτους». Δηλώσεις, δηλαδή, που φυσικά δεν είχαν να κάνουν με παραπληροφόρηση ή απλά έγιναν λόγω της αντιπάθειας τους στους αναρχικούς, στις απόψεις και στις πρακτικές τους. Αποδεικνύεται λοιπόν ότι οι συγκεκριμένοι όπως και όλοι οι υπόλοιποι που συναινούσαν μέσω της σιωπής τους στην καλλιέργεια αυτής της προπαγάνδας, ώστε να χρεωθούν οι αναρχικοί όχι κάτι αμελητέο, αλλά την πρόκληση πυρκαγιών που κατέστρεψαν τόσα και τόσα δάση, που αλλοίωσαν το κλίμα, αλλά και γενικότερα την πανίδα και την χλωρίδα μεγάλων εκτάσεων γης και βουνών, ενώ προκάλεσαν και το θάνατο 60 και πλέον ανθρώπων. Άλλο τόσο συνυπεύθυνοι σε αυτήν την προπαγάνδα είναι και όλοι εκείνοι που δήθεν ενημερώνουν αυτές τις ημέρες για τις δηλώσεις Γιλμάζ, αλλά ξεχνούν με επιμέλεια πως και με ποιο τρόπο και με τίνος δηλώσεις επιχειρήθηκε να καταστούν υπόλογοι οι αναρχικοί για την τεράστια καταστροφή που πραγματοποιήθηκε στην φύση.

Θα το επαναλάβουμε, η δράση των μυστικών υπηρεσιών κάθε κράτους εμπλέκεται με τον έναν ή άλλον τρόπο με την δράση των μυστικών υπηρεσιών όχι μόνο των συμμάχων κρατών, αλλά και εκείνων που υποτίθεται ότι αποτελούν το αντίπαλο «δέος». Οι «παρασπονδίες» των μυστικών υπηρεσιών όχι μόνο είναι γνωστές και αποδεκτές από την πολιτική ελίτ που κάθε φορά και για διάφορους λόγους γνωστοποιεί ελάχιστα και πάντα κατ' επιλογήν από τα «επιτεύγματα» τους, αλλά και το ζητούμενο, αφού γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι κατασκευασμένες: για να φέρουν εις πέρας τις «βρώμικες» δουλειές που οι πολιτικοί δεν έχουν λόγο να αποδέχονται ανοικτά. Άλλωστε οι δολοφονίες, η καταστροφή του περιβάλλοντος, το εμπόριο ναρκωτικών, οι εξαφανίσεις αντιφρονούντων, τα πραξικοπήματα είναι η κατ' εξοχήν δραστηριότητα των κρατών. Ως προς τί, λοιπόν, έστω και αυτές οι πράγματι ισχνές διαμαρτυρίες για τις πρόσφατες αποκαλύψεις;

Και εις άλλα με υγεία....

Συσπείρωση Αναρχικών